

Haziran 2021

TOHUM

VKV Koç Özel İlkokulu, Ortaokulu ve Lisesi
Öğrenci Dergisi

TOHUM

2021

TOHUM

Haziran 2021

Kapak Tasarımı:
Zeynep Yıldırım / 6

**VKV Koç Özel İlkokulu,
Ortaokulu ve Lisesi Öğrenci E-Dergisi**
Haziran 2021

E-Dergi Yayımlayan:
VKV Koç Özel İlkokulu,
Ortaokulu ve Lisesi
Tepeören - Tuzla - İstanbul

İmtiyaz Sahibi:
Prof. Dr. Murat Günel

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü:
Zeynep Kurmuş Hürbaş

Kurumsal İletişim:
Ceylan Çetinbaş

Dergi Tasarım ve Uygulama:
Dilek Seferoğlu

İçindekiler

Yarışmalarda Ödül Alan Yazılar	2-13
8. Sınıflar	15-35
7. Sınıflar	37-48
6. Sınıflar	50-72
5. Sınıflar	74-86

"Tohum", ortaokul öğrencilerimizin yıl içerisinde Türkçe derslerinde yaptıkları yazı çalışmaları ile resimlerinin sergilendiği bir dergidir. Öğrencilerimizin sesini ve dinamik ruhunu yansıtan özgün parçaları okurken bizim kadar sizin de zevk almanızı umut ediyoruz.

Türkçe Bölümü

Tohum Dergisi Sorumlu Öğretmenleri:
Pınar Çiçek - Sıdıka Dinçer

Tohum

29 EKİM CUMHURİYET BAYRAMI ŞİİR YAZMA YARIŞMASI İL BİRİNCİLİĞİ ÖDÜLÜ

CUMHURİYETİN RESMİ

Cumhuriyetin resmini çiz deseler bana,
Kalbim uçar gider yüz yıl öncesi Anadolu'ya,
Yazmaları, çarıkları, postalları, kağınları
hatırlarım,
Yurduna siper olmuş yiğitlerin seslerine karışan,
Ninnileri, ağıtları, türküleri destan destan
duyarım.

Cumhuriyetin resmini çiz deseler bana,
Göğsü şehit dolu toprağımla başlarım,
Yağmur olup toprağa düşmüş gencecik
hayaller,
Yüz yılın alın teriyle harman olur, doğar bin
kırmızı nar.
Ulu zeytin ağacı, kaldırır kollarını, güneşi
kucaklar.

Cumhuriyetin resmini çiz deseler bana,
Masmavi gökyüzü ile başlarım,
Ata'mın gözleri gibi mavi ve bulutsuz,
Şanlı bayrağım dalgalanır hür ve bağımsız,
Aydınlık bir geleceğin müjdesini duyarım.

Cumhuriyetin resmini çiz deseler bana,
Meclisle başlarım, milletimin sesiyle,
Kadın erkek, köylü kentli, hür seçimleriyle,
Kenetlenir eller, fikirler bir olur.
Güçlü bir gelecek için herkes el ele.

29 Ekim CUMHURİYET BAYRAMI

Cumhuriyetin resmini çiz deseler bana,
Tebeşirle, önlükle başlarım,
İnci gibi harfler serperim üstüne,
Pırıl pırıl öğrenciler, öğretmenler, billur gibi bir
Türkçe,
Açılmış okullar çiçekler gibi yurdumun her
köşesinde.

Cumhuriyetin resmini çiz deseler bana,
Bir gökkuşağı ile başlarım,
İçinde yedi renk, yedi desen,
Üreten, araştıran, düşünen, öğrenen, öğretene,
Kendine yeten, dünyaya yön veren.

Cumhuriyetin resmini çiz deseler bana,
Geçmiş geleceğe bağlayan köprünün
üzerinde,
Gülen çocuklar çizerim, gururlu gençler,
Geleceğin hekimleri, hakimleri, mucitleri,
kaşifleri,
Fikri hür, vicdanı hür, umut dolu nesiller.

Cumhuriyetin resmini çiz deseler bana,
Durmam, koşarım Anadolu'nun eteklerinde,
Fırçamı herkese değdiririm,
Tuvalime herkesi katarım,
Ne benim ne senin, hepimizindir Cumhuriyet.

İdil Ada AYDOS

TUZLA İLÇESİ GENELİNDE DÜZENLENEN "CANIM ÖĞRETMENİM" KONULU ŞİİR YARIŞMASI İKİNCİLİK ÖDÜLÜ

BENİM CANIM ÖĞRETMENİM

Dinginlik veren bir ses
Cıvı cıvı duvarlardan yankılanır
Huzurla gülümser, ben de gülümserim
O konuştuğu uçar gider her şey
Havalanırım göklere, ufuk ve ötesine
Yalnızca öğrenmek isterim; duymak ve bilmek

Bilge bir çınar ağacı
Bir hikâye fısıldar, şarkı söylerken
Şefkatle gülümser, ben de gülümserim
Gölgesinde ağırlar küçük misafirini
Dallarıyla sınımsız sarmalar
Bereketli meyvelerini sunarken

Yüksek bir deniz feneri
Işıltılı gözleri ile izler beni
Umutla gülümser, ben de gülümserim
Hırçın denizde ben dalgalarla boğuşurken
Bulutlar aralanır, diner fırtına
O göz kırparken

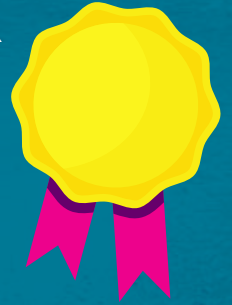
Billur gibi bir su
Ferahlatır beni, uzakları seyret dalarım
Sevgiyle gülümser, ben de gülümserim
Cesaret, azim, tutkunun yansıması
Biraz da coşku, umut damlaları
Meğer önceden kendime ne kadar da
uzakmışım

Bir çift çamurlu el
Canlandırır beni, renklendirir günümü
Güvençle gülümser, ben de gülümserim
Usluca ama ustaca yönlendirir beni
Bir seramik şekillenir, özgün bir küre
Beraberce boyarız, maviye, yeşile; evrenselliğe

Ben daha küçücük bir tohumken
Alır; sular, besler, yetiştirir beni
Yüzünde hep o anlamlı gülümseyişi
Sorarlar kimdir bu can suyu,
İlham kaynağım, her gün doğan güneşimdir,
Benim canım öğretmenim.

İdil Ada AYDOS

YARATICI ÇOCUKLAR DERNEĞİ ÖYKÜ YAZMA YARIŞMASI MANSİYON ÖDÜLÜ

MAVİ GEZEĞEN

Ege, Ece ve Ata, çok mutluydu. Okul bitmiş ve yaz tatili başlamıştı. Artık sekizinci sınıf sayılırlardı. Uç arkadaş, her sene yaptıkları gibi yazı Ege'nin Akdeniz'le buluştuğu bir koya gizlenmiş olan Mavi Gezegen Sitesi'nde geçiriyorlardı. Mavi Gezegen Sitesi çok özel bir yerdi çünkü yıllar evvel dedeleri tarafından kurulmuştu. Orada yaşayan herkes, doğayı ve doğada çalışmayı severdi. Yaşamları doğayla bütündü. Dışarıdan bakıldığında çam ağaçlarının arasındaki evleri seçmek çok güçtü. Her evin çatısı güneş panelleriyle kaplıydı. Nehirden ve rüzgârdan elde ettikleri elektriği kullanırlardı. Sitede ulaşım için sadece sessiz elektrikli araçlar ve bisikletler vardı. Bazen oradaki yaşamlarını büyük şehirdekilerle karşılaştırırlardı. Şehirlerde tüm hayatı kaplayan hava, ses ve ışık kirliliği onları üzerdi. Oysa Mavi Gezegen Sitesi'nde tertemiz bir hava solumak, en lezzetli suyu içmek ve her akşam yıldızları görmek mümkündü.

İlk günler, her yaz olduğu gibi çok güzeldi. Yakındaki bir koyda yüzerken su altındaki antik

kent kalıntılarını keşfedince tatilleri daha da muhteşem olacaktı. Koya ulaşmak için dik bir yamaca tırmanıp buldukları bir patika ve mağara yardımıyla tekrar kıyıya inmeleri gerekiyordu. Koyu boydan boya çevreleyen sahil, sitelerinin doğal bir uzantısı gibi duruyordu. Suyu daldıklarında ise âdeta başka bir dünyaya giriyorlardı. Kırılmış sütunlar ve yıkık amfi tiyatro, eskiden bir kent olduğunu düşündükleri kalıntıları daha da güzelleştiriyordu. Yorulup karaya çıktıklarında, orada kimlerin yaşamış olabileceğine dair tartışmalar yapıyorlardı. En çok da nasıl yaşadıklarını merak ediyorlardı. Su altına daldıkları bir gün, yazılı taşları bulunca daha da büyük bir heyecana kapıldılar. Taşların üzerinde ne yazdığını merak ettikleri için harfe benzeyen şekilleri akıllarında tutuyor ve karaya çıkar çıkmaz gördüklerini kâğıda aktarıyorlardı.

Çalışmalarının bittiği gün, heyecanla bilgisayarın başına geçtiler. Hiçbirinin umudu olmamasına rağmen internete girer girmez eski dilleri çeviren bir site buldular. Aynı şekillerin olduğu bir dil vardı. Yazdıklarının çevirisini gördüklerinde sanki bir mucize olmuş gibi hissettiler. Buldukları ne bir hazineyle ne de gizemli bilgilerle ilgiliydi. Antik kentte yaşamış olanların hayatta en çok neleri önemsedikleri ve yaşamlarını nasıl sürdürdüklerine dair bilgilerdi. Mucize buradaydı çünkü kendileri Mavi Gezegen Sitesi'nde nasıl yaşıyorsa antik kentin insanları da binlerce yıl önce öyle yaşamışlardı.

Sitelerinde yaşayan insanlar, günlerini antik kenttekilerin yapmış olduğu gibi denizcilikle, çanak çömlek yapımıyla, bahçe düzenlemekle ve resim, müzik gibi faaliyetlerle geçirirdi. Herkes ürettiği zeytini, zeytin yağını ve sabunu kullanır; hatta şehirdeki evlerine de götürürdü. Kendileri asla zeytin ağacı kesmezlerdi. Antik kente göre zeytin en önemli besin kaynağıydı. Hatta zeytin ağacı kutsaldı ve asla kesilemezdi. Kendileri için insanın doğaya sevgi ve saygısı çok önemliydi. Antik kenttekilere göre yaşamın en kutsal parçaları doğayı oluşturan hava, toprak ve suydur. Ateş bunları güzelleştirmek ya da korumak için gerekli bir silah olarak kullanılmalıydı. Neredeyse aynılardı. Tek farkları antik kenttekilerin

kendilerini korumak için savaşçılık da yapmak zorunda olmalarıydı. Her sabah spor ve savaşa hazırlık çalışması yapıyorlardı. Ateş, savaşa hazır olmaktı.

Antik kentle, kendi siteleri arasında benzerlikler olduğunu anladıkları o günden sonra kafalarında pek çok soru belirdi. Acaba aylar mıydı? Dedelerinin orada böyle bir site kurmuş olması tesadüf müydü? Yoksa binlerce yıl geçmiş olmasına rağmen sitelerinde gelişmemiş doğal bir yaşam mı sürüyorlardı? Ya da bir uygarlığın gelebileceği en yüksek noktaya doğayla ulaşmışlar da onu mu koruyorlardı? Bu sorular üç çocuğun zihnini iyice karıştırmıştı. Antik kenti bulana kadar aralarında en çok tartıştıkları husus, üniversiteyi bitirdikten sonra ne yapacakları ve bu muhteşem doğaya dönüp yaşamlarını Mavi Gezegen Sitesi'nde sürdürüp sürdürmeyecekleri hakkındaydı. Ata'ya göre başka yerlerde olsalar bile daima oradaki doğayı düşünmek ve onu korumak gerekiyordu.

Ege ise antik kent yaşamının kendilerinininkine bu kadar benzediğini bulduktan sonra iyice coşmuştu. Sitelerinin bu uygarlığın bir devamı olduğuna inanmaya başlamıştı. Ona göre dedeleri bilerek bu bölgeyi seçmişti. Yaşamın ve doğanın en güzel olduğu bu yer, uygarlığın gelebileceği en üst noktaydı. Bunu sürdürmek, sahip oldukları doğayı ve tarihi koruyarak mümkün olabilirdi. Ece'nin kafası ise iyice karışmıştı. Gelecekte doktor olup dünyanın çeşitli yerlerindeki hastalara ve hastalıklara çare bulmayı hayal ederken, kendisini muhteşem bir geçmişe ışınlanmış ve yazları geldiği sitenin evrenin en mükemmel yeri olduğunu kanıtlayan bir mucizeye girmiş gibi hissediyordu. Bu karmaşık hâlleri günlerce sürdürdü.

Düşünceleri, soruları ve tartışmaları hiç azalmıyordu. Günlerden bir gün sahilde yürüyüş yapıp doğa, tarih, antik kent ve kendi siteleri arasında dolanıp dururlarken, Ata'nın bir sorusu hepsinin sessizliğe gömülmesine neden oldu "Peki neden yok oldular sizce?" Buldukları sebepler neredeyse aynıydı: Savaş, doğal felaket ya da salgın hastalık olmalıydı sebep.

Başka yerden daha güçlü silahlarla yıkıcı bir uygarlık istila etmiş olabilirdi. Depreme, fırtınaya, kuraklığa ya da salgın bir hastalığa kurban gitmiş olabilirlerdi.

Ege "Ben şimdi anladım." diye haykırdı ve ekledi: "Havayı, suyu ve toprağı çok iyi korudular, doğaya uyumlu yaşayıp ona saygı duydular ama ateşi tam kullanamadılar. Onlarınkinden daha güçlü silahlarla istilaya gelenlere, doğal afetlere ya da salgın hastalıklara karşı duramadılar." Ece "Haklısın Ege. Ateş, sadece silah ve savaşa hazır olmak

Doğanın, bilim ve teknolojiyle dost olması gerekiyordu. Doğayı ve yaşamlarını, doğanın zorluklarından, doğal afetlerden ve saldırgan uygarlıklardan ancak bilim ve teknolojiyle koruyabilirlerdi. Bilim ve teknoloji gelişir ve iyi kullanılırsa büyük şehirlerdeki hava, toprak ve su kirliliği de engellenebilirdi. Peki, bunu nasıl yapacaklardı?

Sessizleşen yürüyüşleri bir sabah Ege'nin çığılığıyla heyecan kazandı. Ege, durup dururken "O zaman biz de savaşmalıyız" diye haykırınca, hepsinin gözlerinin önüne antik çağ

savaşçılarının kıyafetini giymiş çocukların kötülerle savaşma görüntüsü geldi ve gülüştüler. Ece "Nasıl yani kılıç kalkanla kötülere savaş mı açalım. Ne işe yarayacak ki" deyince, Ata "Yok canım, sen okçulukta daha ustasın, sen ok ve yay kullanırsın" diyerek hepsini güldürdü.

Gülmeleri bitince Ege "Bilim ve teknoloji, doğayı koruyan ateş olacaksa bizim için önemli olan mesleklerimize

ulaşmak ve elde ettiğimiz ustalıklarla havayı, toprağı ve suyu koruyan ateşi, yani doğayla dost bilim ve teknolojiyi geliştirmek. Bunun için savaşmalıyız." dedi. "Korumamız gereken hava, toprak ve su da sadece Mavi Gezegen Sitesi'ndeki değil. Mavi Gezegen'in tamamındaki." diye de ekledi.

Ege haklıydı. Sitelerinin ve antik kentin doğal ve kültürel muhteşemliği hava, toprak ve suyla ilgiliydi. Ancak hava, su ve toprak dünyanın geri kalanından kopuk değildi. Başka bir gezegen hiç değildi. Hepsi bütündü. Bu bütünde varlıklarını sürdüren canlılarla beraber doğa

değildi. Aynı zamanda teknolojiydi." deyince, Ata son noktayı koydu "Onlar sahip oldukları güzellikleri korumak için gönüllü savaşçı olup sürekli çalışma yaptılar. Buna ateş dediler. Oysa doğayı ve kültürlerini koruyacak ateşin bilim olduğunu anlasalardı, sürekli geliştirdikleri teknolojiyle ne bir saldırıda mağlup olurlardı ne de doğal afete ya da salgın hastalığa teslim."

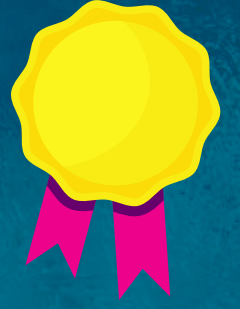
Yürüyüşleri o andan itibaren sessizleşti. Hatta birkaç gün çok fazla konuşmadılar. Sadece dalgaların, rüzgârın, martıların ve bazen de yunusların sesi duyuldu. Hepsinin birbirine söyleyemediği ortak bir sonucu olmalıydı.

oluşuyordu. O hâlde sorun Mavi Gezegen Sitesi'nde yaşayıp çevreyi korumak değildi. Nerede yaşarsa yaşasınlar Mavi Gezegen'i yani dünyayı korumalıydılar. Kafalarındaki binlerce soru kolayca cevaplanmıştı çünkü sorunlar da çözümler de onların doğayla olan ilişkileriydi. Bunun sürmesi için mesleklerine kavuşmaları ve bilgilerini ateşe çevirmeleri gerekiyordu. İleride ne yapmak istediklerini hepsi biliyordu artık. O gün antik kentin bulunduğu koya doğru yürürken geleceği düşlediler. Ege; deniz altındaki batık kentleri keşfedip onları tekrar yaşatan, ulaştığı bilgileri dünyaya duyurup bilim ve teknolojinin doğayla neden dost olması gerektiğini anlatan bir arkeologdu. Ece doktor olmuştu bile.

Tedavi ettiği binlerce hastası vardı. Bulduğu aşılarda tüm salgın hastalıklar sona ermişti. Ata ise mimar olarak insan yaşamının kentlerde de doğayla nasıl bütünleşebileceğini herkese göstermişti. Geliştirdiği teknolojik sistemlerle büyük şehirlerdeki hava, toprak ve su kirliliği neredeyse bitmişti. Üçünün hayalindeki ortak nokta, sadece siteleri ya da antik kent değildi. Aynı zamanda dünyaydı. Düşlerindeki dünyanın, bütün teknoloji laboratuvarları, hastaneleri ve okulları birlikte çalışarak antik kentin havayı, toprağı ve suyu korumak için kullandığı ateşi güçlendirmişlerdi. Mavi Gezegen, sahip olduğu yeni ateşle bütün saldırılara, hastalıklara ve doğal felaketlere artık hazırды: Hep var olmak ve havasını, suyunu, toprağını ve ateşini daima muhteşem tutmak için.

Mehmet Erman BİLGİN

ÖZGÜR PENCERE ÖYKÜ YAZMA YARIŞMASI BİRİNCİLİK ÖDÜLÜ

YOLA DEVAM

Kendimi bildim bileli durmadan koşuyorum. Nedendir bilmiyorum, durmak gelmiyor içimden. Çok uzaklarda bir şey bekliyor beni, nedir bilemiyorum, nedense ona ulaşabilmek için tüm enerjimi harcamak istiyorum.

Önce yemyeşil kırlarda koşuyorum küçük ama cesur adımlarla. Mevsim ilkbahar. Dört bir yanımda benimle yaşıt çiçek tohumları var, içlerinde pembe gelincikleri, sarı nergisleri, mor menekşeleri saklıyorlar. Onlar da benim gibi heyecanlı, hayata karışmak için gün sayıyorlar adeta. Bazıları kabuklarını kırmış, uzatmış nazlı başlarını. Güzelim kokularını, renklerini katıyorlar tatlı bir meltemle birlikte önüme.

Tüm gücümle koşmaya devam ediyorum, koştukça kuvvetleniyor bacaklarım. Ama bir zaman sonra sere serpe akan yol daralıyor ve birden bir yol ayrımıyla karşılaşıyorum. Sanki bana bir bilmece sormuş da cevap bekleyen iki meraklı göz olmuş yol karşımda. Aniden duruyorum, şaşkın ve hazırlıksız. Şimdi ne yapmalı diye soruyorum kendime, nereden çıktı ki bu yol ayrımı, hangi yola sapmalı? Ne kadar da güzeldi her şey çabasızcak akıp giderken...

Bir süre hareket etmeden bekliyorum, gözlerimi kısıp uzaklara bakıyorum, beni ne bekliyor görmeye çalışıyorum. Ama nafile. Ne bir kıpırtı ne de bir işaret, yolu gölgeler bürümüş. Nereden çıkıp geldiği belirsiz bir huzursuzluk kaplıyor içimi. Bir renk, bir ışık, bir meltem gibi hızla akıp giden ben, sanki ağırlaşıp yavaş yavaş şekil değiştiriyorum. Büyümek dedikleri mi bu? Yani başımdaki büyük ağacın dibine sığınıyorum, beni korusun istiyorum, yola devam etmeye hazır değilim.

Aniden tatlı bir yel gelip sarmalıyor beni. Karşımda gülümseyen sevgi dolu yüzler görüyorum, kulaklarımda önce fısıltılar, sonra sesler duyuyorum. Annemin kokusu var omzuma değen, bana güven veren ellerde.

İnanmakta zorlanıyorum, ama gerçek bu, kulaklarımı şenlendiren yel bana tüm sevdiklerimin sesini getirmiş, bana hangi yoldan gitmem gerektiğini söylüyor. Adeta kucaklayıp yerimden kaldırıyor beni. Haydi buradan diyor, buradan devam et koşmaya.

Çok geçmeden, yine yolda buluyorum kendimi. Yol bazen toprak, bazen çimen. Arada ufak tefek taşlar, kuru dallar çıkıyor beni tökezleten. Ama sanki bütün dünya benim. Her yere gitmek, her şeyi görmek istiyorum. Koştukça koşuyorum ve bir süre sonra, kır çiçeklerinin kokusunu yeniden almaya başlıyorum. Artık çiçekler tohumlardan çıkmış, filizler boylanmış, başlarını yükseklere uzatmış, merakla dünyaya bakıyorlar. Kimi çatık kaşlı, kimisi güleç yüzlü, kimi dalgın, kimi heyecanlı. Bir süre yavaşlayıp, onları gülümseyerek izliyorum, onların da beni izlediklerine eminim. Yalnız değilim diyorum kendi kendime.

Akan zamana yetişmek için tekrar hızlanıyorum, bayır aşığı koşuyorum bu sefer. Çok geçmeden, yine bir yol ayrımı çıkıyor karşıma. Ustelik, iki değil üç sapak var bu sefer karşımda. Yine aynı düşünceler üşüşüyor kafama, onları kovalamaya çalışıyorum ama gitmiyorlar. Aklıma o sıcak yel geliyor, onun gelip tekrar elimden tutması, bana yol göstermesi için bekliyorum. Bekliyorum, bekliyorum ama boşuna...Bu bekleyiş uzadıkça bir endişe kaplıyor içimi. Bu sefer yolumu kendim seçmem gerektiğini anlıyorum. Kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyorum. İçimde karamsar sesler haykırmaya başlıyor: "Yanlış yapacaksın, yanlış yola sapacaksın!" Kendimi fazlasıyla kötü hissettiren bu haykırıya bir son vermek için uğraş veriyorum. Pek çok duygu, sırasını karıştırıp aynı anda sahneye çıkmış konuşmacılar gibi, avaz avaz bağılıyor, korkan, kızan, suçlayan, hayıflanana sesler arasında kendi küçük, iyimser sesimi bulmaya, cesaretimi toplamaya çalışıyorum. En sonunda bir anlık bir dürtüyle ileri atılıyorum ve sapaklardan birinde ilerlemeye başlıyorum.

Çok geçmeden hava kararıyor, çalılar sıklaşıyor. Birden acı bir çığlık atıyorum. Ne olduğunu anlamadığım bir şey bacağımı çizmiş, yola devam etmekte zorlanıyorum. Eğilip bakınca dizim boyunda bir çakırdikenini ile göz göze geliyorum. Üstelik yolumun çepeçevre çakırdikenini yumaklarıyla sarılı olduğunu fark

ediyorum. Beni acıtıp yavaşlatsa da yoluma devam etmeye çalışıyorum ama dikenler sadece ayaklarıma değil sanki kalbime de batıyor. Kıraç, cansız toprakları seven bu çakırdikenler, bana önümde uzanan yolun çoraklığını, gelecek günlerin karanlığını anlatmak ister gibi. Adımlarımla birlikte umutlarımı da kırıyor.

Yine düşünceler bulut olup kaplıyor zihnimi. Neden bu yanlış yola sapmışım da bu çorak arazide çakırdikenlerin arasında bitivermişim? Nasıl aşacaktım bu zorluğu da çıkacaktım bir daha kır çiçeklerinin yanına? Belki önce durup düşünseydim şu an burada olmayacaktım, doğru yolda olacaktım. Peki ama bu işin doğrusu, yanlışı var mıydı ki? Çakırdikenlerden daha beter şeyler vardı belki başka yollarda? Avutmaya, ayakta tutmaya çalışıyorum kendimi. İçime keder ve umutsuzluk akıtan bu acımasız dikenleri en azından kalbimden uzak tutabilsem... Bilemiyorum ama önümdeki bu yolun zorlu olacağı hakkında hiçbir şüphem yok.

Yara bere içinde kalmış ayaklarım son gücünü tüketince, bırakıyorum kendimi bir fundalığın içine. Gecenin iç ürpertici hışırtıları ve gölgeleri ile çevrelenmişken içim kan ağlıyor. Önce yola, sonra sapaklara, sonra da çakırdikenlere kıziyorum ama en çok da kendime... Kafamdaki fırtınayı biraz olsun dindirebilmek için gözlerimi yıldızlara dikiyorum. Bir anda, çalılıkların arasından bir kadın çıkageliyor. Kadın, yetmişine merdiven dayamış, saçları kırışmış ama gözleri bir gencinki kadar parlak, yüzünde ise kocaman bir gülümseme ile geçiyor yanımdan, çakırdikenlerin arasına dalıyor. Üzerinde zeytin rengi bir elbise, elinde hasır bir sepet. Sepetin içinden küçük bir makas çıkarıp daha da sokuluyor dikenlerin içine. Hiç acele etmeden birbirine dolanmış dikenli gövdeleri ayırıp kesiyor, dolduruyor sepetine.

Bir süre sonra artık dayanamayıp kadına yaklaşıyorum: "Merhaba, acaba bu çirkin dikenleri neden topluyorsunuz?" Kadın cevap veriyor: "Merhaba, kızım. Bakma sivri dişleri ile zalim durduklarına, onlar benim için çok değerli." Şaşkınlığım katlanarak artıyor: "Değerli mi? Yol kesmek ve can yakmaktan başka bir şey yapmayan bu diken topları mı değerli sizin için?"

Kadın, çiziklerle kaplı ellerine ayaklarına aldırış etmeden tatlı bir sesle "Görünüşe aldanmamalısın" diyor. "Bu kaba saba dikenler bilsen ne kadar şifalıdır. Onları sabırla toplayıp kurutuyor sonra da merhem yapıyorum. Hem ağrıları, yaraları iyileştiriyor, hem de zindelik verip insanı güçlendiriyor." Yoluma çıktığı için karalar bağladığım dikenlere hayretle bakakalıyorum. Bacaklarımdaki çizikler sızlamaya devam ediyor. "Acaba bana da ayağımdaki acıyı hafifletecek bir merhem verebilir misiniz?"

Kadın şefkatle gülümsüyor: "Hayat ilginç şey doğrusu, bazen en değerli hediyelerini bize en çirkin görünen, en acı veren, en zorlayan şeylerin içine saklar. Bunları görmeyi bilen için acılar sıkıntılar geçicidir. Sen ayağındaki çiziklere değil çakırdikenlerin içindeki güzelliğe bak. Hem senin bir merheme ihtiyacın yok, sana gereken merhem zaten kendi içinde saklı." Aniden kendime geliyorum, etraf aydınlanmış. Çakırdikenleri yerli yerinde ama yaşlı kadından eser yok. Hayal miydi acaba gerçek miydi konuşmamız emin olamıyorum. Ama kalbimde huzur var, zihnim berrak. Dikenlerin içleri ise önceden fark edemediğim altın sarısı çiçeklerle dolu. İçimde karşı koyamadığım bir enerji bana kalkıp, yoluma devam etmemi söylüyor. Yavaş yavaş ilerliyorum, hala çizikler oluşuyor ama umursamıyorum, artık daha kuvvetliyim. Biliyorum ki karşıma ne çıkarsa çıksın doğru yoldayım.

Hala devam ediyorum yoluma. Koşmuyorum artık, emin adımlarla ilerliyorum. Yine yol ayrımları, yine yer yer zorluklar çıkıyor karşıma. Ama ben artık korkmuyorum. Büyümekten, yalnız yürümekten, karar vermekten, yanlış yapmaktan, pişmanlıktan ve kendim olmaktan korkmuyorum. Çakırdikenlerin arasında altın sarısı çiçekler saklı, biliyorum.

İdil Ada AYDOS

ÖZGÜR PENCERE ÖYKÜ YAZMA YARIŞMASI ÜÇÜNCÜLÜK ÖDÜLÜ

ESMA İLE ORTAK SINAVIMIZ

Apartmanımızın bodrum katında, zilinde silik bir el yazısıyla "Apartman Görevlisi" yazan, Necla Abla ve kızı Esmâ oturuyordu. Annem, kapıcı denen bu mesleğin adının, toplum tarafından küçük görüldüğü için apartman görevlisine dönüştüğünü söyledi. Hâlen insanın ailesini geçindirmek için yaptığı bir işin neden toplum tarafından küçük görüldüğünü anlayamadım, pek çok şeyi anlayamadığım gibi. Necla abla, eşini geçen yıl kaybetmişti. Yüreği bu acıya dayanmasa da kızı onu tekrar hayata bağladı. Bundan sonra kızına hem annelik hem babalık yapacaktı. Hafta arası tüm apartmanın işlerine koşuyordu. Kimi zaman bir ekmek isteyen biri bile Necla ablayı arardı. Hafta sonları anneme ev işlerinde yardım etmeye gelirdi. Kırk yaşlarında, esmer, kısa boylu bir kadındı. Elleri çok iş görmekten büzüşmüş, buruşmuş, sanki Necla abladan daha erken yaşlanmışlardı. Çiçekli, renkli eşarbnı başından hiç çıkarmazdı. Memleketi Karadeniz ve gençliğindeki köy hayatı dilinden hiç düşmezdi. Köyündeki havanın temizliği, yayla peynirlerinin tadı ve ormanların yeşilliğini anlata anlata bitiremezdi. Çok hızlı konuştuğu için dediği kelimeleri pek seçemezdim.

Genelde sabah geldiğinde bana "Günaydın Can." der, ben de "Günaydın." diye cevap verirdim. Onun dışında bir şey derse çoğunu pek anlamaz, sadece başımı sallardım. Akşam evine dönerken de "Hadi Can, Allah'a ısmarladık." derdi. Hep neyi ısmarlıyoruz diye düşünüp durdum; yıllarca bu veda şeklinin ne anlama geldiğini anlayamadım. Necla abla kızı Esmâ'yı da evde yalnız bırakmadığı için yanında getirirdi. Esmâ benden bir yaş küçüktü. O da annesi gibi esmer ve kısa boyluydu. Yemek yememekten dal gibi kalmıştı, soluk benizliydi. Sürekli üşür, her gün annesinin ona tığ ile ördüğü renkli yün yeleklerini giyerdi. İlkokul dördüncü sınıfta

okuyordu. Çalışkan bir öğrenciydi. İlkokulda ilk üç senesini pekiyi ile bitirmişti. Utangaç mı utangaç bir kızdı. Mahallemizde bir devlet okulu olmadığından otobüsle her sabah gün ağarmadan yollara düşer, öğlen gibi de tekrar evinin yolunu tutardı. Hafta sonları bize geldiğinde çekingen bir şekilde içeri sokulur, çit çıkarmadan mutfaktaki masada ödevlerini yapardı.

Bir gün Necla abla, yine utana sıkıla, anneme geçen seneden kalmış fazla matematik kitabım olup olmadığını sordu. Yeni bir kitap almak bile onların bütçesini zorluyor olmalıydı ki boğazı düğümlenerek konuşuyordu. Esmâ'nın mayıs ayının sonunda, babası veya annesi hayatta olmayan ve maddi olanakları yetersiz çocukların kabul edildiği bir okulun bursluluk sınavı için çalıştığını öğrendik. İki bin üzerinde öğrencinin girdiği sınavda yüz yirmi kişi tam burslu ve yatılı eğitim hakkı kazanıyordu. Sadece ilkokul dördüncü sınıfı bitiren öğrenciler bu sınava girebiliyordu. Tekrarı veya telafisi yoktu. Necla abla, kızının dersleri çok iyi olsa da, matematikte anlamadığı konular olduğunu söyledi. Annemin yüzü hemen bana döndü. O anda başımdan aşağı kaynar sular indi. Matematik dersim iyi olduğundan annemin Esmâ'ya yardım etmemi isteyeceğini gözlerinden okuyabiliyordum.

Esmâ'nın başarılı olabileceğine hiç inanmıyordum ve vaktimi boş yere ona matematik öğretmekle geçirmek istemiyordum. "Kim bilir herkes bu sınav için ne özel dersler alıyor, ne dersanelere gidiyordur." diye aklımdan geçti. Kimi anneler çocuklarıyla saatlerce çalışırken, Esmâ'nın annesi Necla ablanın okuma yazması bile yoktu. Kaldı ki sınava sadece iki ay kalmıştı. Bir çocuk, ağızyla kuş tutsa maddi imkânları olmadan böyle bir sınavda başarılı olamaz diye düşünüyordum. Annemin bakışları bana çevrildiğinde oradan kaçıp gitmek istedim. Ama annem her zaman kullandığı tatlı diliyle, "Cancığım, Esmâ'nın sınava çalışmasına yardımcı olur musun?" diye sordu. Daha doğrusu soru şeklinde ne yapmam gerektiğini söyledi. Keşke olayları benim bakış açımdan da görebilseydi...Ya da en azından bana sorabilseydi... Biçare kabul etmek zorunda kaldım.

Akşam annemle başa başa kaldığımda, bu sınava girecek diğer çocukların da maddi olanakları yetersiz ailelerden geldiğini konuştuk. Özellikle Esmâ gibi bir kız çocuğunun, ileride kendi ayakları üzerinde durabilmesi için eğitimin ne kadar önemli olduğunu bana anlattı. Başarılı olamayacağımıza dair ön yargım baştan havlu atmaktan başka bir şey değildi. Bir sonraki hafta Esmâ matematik kitaplarıyla geldi. Normalde tabaklarla dolu mutfak masamız artık, renk renk matematik kitaplarıyla ve gümüş renkli, eskimiş masa lambamızla bir kütüphane masasına dönüşmüştü. Esmâ o kadar çekingendi ki hangi konularda zorlandığını anlamam bile bir gün sürdü. Konuların temelini anlattığımda soruları kolaylıkla çözebilmesi beni çok şaşırttı. O başardıkça benim de kendime güvenim ve bu işi başarabileceğimize dair inancım arttı. Her hafta Esmâ'yı dört gözle bekleyip, hazırlık yapmaya başladım. Emeğimin karşılığını aldıkça, açık açık söylemesem de mutlu oluyor, ona daha da yardımcı olmak için elimden geleni yapıyordum. Necla abla her sefer binlerce kez teşekkür ediyor, sürekli bizi köyünden gelen tereyağıyla yaptığı mis gibi kokan üzümlü kekler ve peynirli böreklerle besliyordu. İki ay çalıştıktan sonra Esmâ artık en zor soruları bile yapabiliyordu. Mutluluğu gözlerinden okunuyordu.

Sınavdan bir gün önceki cumartesi artık anlatacak konu kalmamıştı. Günün çoğunu tekrar yaparak geçirdik. Esmâ hop oturup hop kalkıyordu. Elleri buz kesmişti. Mayıs ayının sonu olsa da hâlen akşamın serinliği vardı. Necla abla akşam giderken sınav çıkışı mutlaka haber vereceğini söyledi. Sınavlarda kullandığım uğurlu kurşun kalemimi Esmâ'ya verdim ve sesim titreyerek iyi şanslar diledim. İlk defa başkasının gireceği bir sınavdan dolayı ben heyecanlanıyordum.

Sınav pazar sabahı 10.00'daydı. Güneş ışınlarının havayı ısıtmaya başladığı sabah 8.00'de yola çıktılar. Camdan onları uğurladık. Arnavut kaldırımlı, daracık sokaktan yürüyüp otobüs durağında beklemeye koyuldular. Ya otobüs gelmezse diye içime bir korku düştü. Annem, "Otobüs gelmezse biz götürürüz, sen hiç merak etme, sadece Esmâ'yı daha da

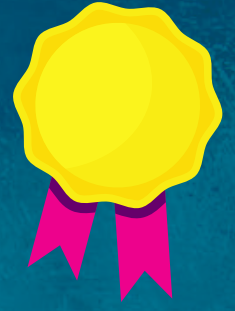
heyecanlandırmamak için teklif etmedim." diye beni sakinleştirdi. Beş dakika içinde otobüs geldi. Ağır ağır ilerleyerek gözden kayboldu. En fazla yarım saatlik yolları olsa da erkenden yol almaya başladılar. Annem, sesi titreyerek bursluluk sınavlarına öğrencilerin hep erkenden gittiğini söyledi ve yutkundü. Sebebini sormadım. Az çok tahmin edebiliyordum. Maddi imkânları olmayan ve anne veya babasını yitirmiş çalışkan öğrenciler için telafisi olmayan bu sınav, belki de kaderlerini değiştirebilmek için büyük bir fırsattı.

Gerçekten de Ema sınavdan çıktığı gibi bizi aradı. Nefes nefese kalmıştı. Sınavının iyi geçtiği sesindeki heyecandan belliydi. Sonuçlar haziranın sonunda açıklanana kadar bir ay boyunca bu konuda çok fazla konuşmamaya karar verdik. Beklemekten başka elden ne gelir... Haziran ayının güneşli, aydınlık bir sabahında beklenmedik bir anda kapının çalmasıyla müjdeli haberi aldık. Kapıyı açtığımızda Necla ablanın ağzı kulaklarına varmıştı. Kendini tutamayıp bana sıkı sıkı sarıldı. Ema utangaç tavrıyla, yere bakarak, alçak bir sesle teşekkür etti. Birkaç dakika içinde Necla ablanın içleri gülen gözleri buğulandı. Eylül ayında biricik kızı ortaokul beşinci sınıfta yatılı okula başlamak için yuvasından çocuk yaşta göçecekti. Ana yüreği bu. Kızının eğitimi ve geleceği için elbette sabredecek, başına taş basacaktı. İyi bir eğitim kızına vereceği en büyük hediye, ona bırakabileceği en değerli mirastı.

Ema matematik korkusunu yenmiş ve tüm zorluklara karşın belki de kaderini değiştirecek sınavından geçerek okulunu tam burslu kazanmıştı. Ben ise belki daha da zoru olan ön yargılarıma karşı sınavımı geçmiştim.

Can NALBANTOĞLU

ÖZGÜR PENCERE ÖYKÜ YAZMA YARIŞMASI ÖZEL ÖDÜLÜ

BÜYÜLÜ ANITKABİR GEZİSİ

O akşam çok güzeldi. Ben okuldan gelmişim. Eve neşeli neşeli girdim. Annem "Sıla ne oldu? Bahar çiçeği gibi mutlusun bugün." dedi. Bu söz annemin deyimi gibidir. Sıklıkla kullanır. Ben de kendimi tutamayıp "Cumhuriyet konulu kompozisyonum birincilik almış!" dedim. Tabii annem hemen başladı akrabaları aramaya. Zaten evde ertesi gün Anıtkabir'e gideceğimiz için büyük bir heyecan vardı, üzerine benim haberim de yayılınca ev coştü. Annem evin en sevdiği yeri olan, harikalar yarattığı mutfağına geçti ve kutlama yemeklerini hazırlamaya başladı. Babam basit bir tebrik ile yetindi ama onun da ne kadar mutlu olduğunu gözlerimden anlıyordum. Kardeşim Mehmet ise "Aferin Sıla'ya." diyerek şarkı söylemeye başladı. Ben de odama çekilip ödevlerimi yaptım, derslerimi çalıştım. Yemek odasına geldiğimde bir de ne göreyim? Masa birbirinden güzel yemeklerle donatılmıştı. Âdeta zengin bir yemek şenliğine dönüşmüştü bizim küçük masamız. Köfte, patates, salata, makarna, barbunya, pasta ve keklerle donatılmıştı. Bir de anneanneler ve teyzemler çağırılmıştı. Annem gerçekten harika bir aşçıydı. Hep birlikte başarımı kutladık. Koyu bir sohbet ve tatlı tartışmalardan sonra misafirler ayrıldı ve biz yatağına girdik. Ertesi gün bizi uzun bir yolculuk bekliyordu.

Sabah uyandığimde evde bir telaş vardı. Annem büyük bir acele içinde eşyalarımızı kontrol ediyor ve yollukları hazırlıyordu. Babam da eşyaları arabaya yerleştiriyordu. Yaklaşık bir saat sonra arabaya bindik. Yolculuğumuz başlamıştı. Kırk beş dakika yol aldıktan sonra Mehmet "Acıktım!" diye sızlanmaya başladı. Ben de çok acıkmıştım. Annemin peynirli, yeşillikli, lezzetli sandviçi ile biraz limonata iyi olurdu açıkçası. Annem hemen sandviçleri dağıttı. Annem öyle bir özenle hazırlardı ki bu sandviçleri, tadına doyum olmazdı. Kahvaltım bitince kulaklığımı taktım ve müzik dinlemeye

başladım. Bir saat sonra Mehmet ağlamaya başladı. Çok sıkılmıştı. Kimse onu susturamıyordu o nedenle mola verdik ve annem Mehmet'le konuştu. Mehmet sustuktan sonra yola çıktık ama bu sefer de zavallı babam benim için durdu ve beni beklediler. Sonunda yine yola çıkabilmiştik.

O kadar heyecanlıydım ki biraz kendimi yatıştırmak için Vivaldi dinlemeye başladım. Vivaldi'nin müziklerini o kadar seviyordum ki anlatamam. Sanki onun bestelerini dinlerken bir kuşa dönüşüyordum. Havalarda süzülüp, şarkı söylüyordum. Vivaldi âdeta keman ile oynuyordu. Her parçası gerçekten kusursuzdu. Tabii ben Vivaldi'nin dünyasında uyuyup kalmıştım. Tekrar mola verdiğimizde uyandım. Bir de ne göreyim? Eski dostumuzun motoru bozulmuştu. Babamın çağırdığı çekici arabamızı aldı. Uzun bir tamirden sonra yine yola çıkabildik. Tamirci adam babamı "Saatte bir arabanın motorunu bununla temizleyeceksin. Yoksa yolda kalırsınız!" sözleriyle sıkı sıkı tembihledi. Biz yine yola çıktık. Babam artık çok sıkılmıştı. Ben de Ankara'ya varmak için sabırsızlanıyordum, arabanın bozulmasına kahroldum. Uzun süren yolculuğumuzun sonunda Ankara'ya ulaştık, artık hayallerime çok yakındım.

Kimisenin hâli kalmamıştı. Yani bir kişi dışında: annem. Annem küçüklüğünü ve gençliğini Ankara'daki bu evde geçirmişti. O nedenle onun içini bir mutluluk sarmıştı. Herkes duş alıp rahatlıyınca çayı demledi ve başladı küçüklüğünü anlatmaya. "Ben küçükken bez bebeklerim vardı. İsimlerini Ayşe, Fatma ve Gül koymuştum. Oturduğumuz bu balkonda küçük bir masamız vardı. Oraya oturur, bebeklerimle çay saati yapardım. Bazen arkadaşlarımı misafir olarak çağırır, onlarla bir güzel misafircilik adını verdiğimiz oyunu oynardım. Şu karşıdaki balkonda en yakın arkadaşım Elif otururdu. Birlikte ne güzel oyunlar oynardık. Bir de mahallemizin muhtarı vardı. Muhtar Ali Bey pek iyi bir adamdı. Yüzündeki tatlı gülümsemeye bütün mahalleyi dolaşır, ne oluyor öğrenirdi. Bizim yoğun isteğimiz üzerine Elif'le balkonlarımızın arasına ip telefon kurmamıza izin vermişti. Elif'le konuşma saatlerimiz vardı, ne yapacağımıza o konuşmalara göre karar

verirdik. Yaz geldi mi dut ağacı dutla dolardı. Arkadaşlarımla toplanır, dut yerdik. Evlere üstümüz başımız dut lekesi içinde dönerdik. Bir gün bayramlık elbisemi dut lekesi yapınca nasıl da kızmıştı annem." dedi ve sustu. Bizimkinden çok farklı, filmleri andıran, çok güzel bir çocukluk geçirmişti annem. O günü bu şekilde sonlandırdık.

Sabah kalktığımda burnuma menemen kokuları geldi. Annem yine masayı donatmıştı. Kahvaltımızı ettikten sonra heyecan içinde, soluksuzca Anıtkabir'e doğru yürüdük. Anıtkabir'e vardığımızda âdeta büyülendiğimi hissettim. Ne kadar da özenle yapılmıştı. Atatürk yatıyordu burada! Bu sefer konuşma sırası babamdaydı. O Anıtkabir'e pek çok defa gelmiş biri olarak anlatmaya başladı.

"Anıtkabir'in inşaatına 9 Ekim 1944'te görkemli bir temel atma töreni ile başlanmış. Anıtkabir'in inşası 9 yıllık bir süre içinde 4 aşamalı olarak yapılmış. Sonuç olarak Atatürk'ün buraya getirilmesi 10 yıl sürmüştü." Ben, babam konuşurken çoktan düşüncelere dalmıştım. Atatürk bizim iyiliğimiz için pek çok askerle hayatını tehlikeye atmıştı. Yorulmuş, tükenmiş Türkiye'yi ayağa kaldırmış, insanlarını cesaretlendirmiş, onlara umut aşılamıştı. Eşitliği, özgürlüğü önemsemiş, Türkiye'yi yeniden şekillendirmişti. Bundan daha büyük bir iyilik olabilir miydi bu dünyada? Aslanlı yolda ilerlerken babam yine konuşmaya başladı. "Çocuklar hadi biraz buralarla ilgili bilgi alalım.

Çift olarak sıralanmış aslanların Türk milletinin birlik ve beraberliğe olan inancını temsil ettiğini biliyor muydunuz? Ayrıca Hititler'in sanat üslubuyla yapılan bu aslan heykelleri, kuvvet ve sükûneti de anlatır. Yolun iki tarafı güller ve ardıçlarla süslüdür. Açıkçası bu çiçekler buraya ayrı bir güzellik katar. Yol ise traverten taşlarıyla döşenmiştir. Bu taşların aralıklı olarak dizilmesinin sebebi, yürüyenlerin başlarını öne doğru eğmesini sağlamaktır. Böylelikle Anıtkabir'e Atasının huzuruna çıkmaya gelen kişinin manevi olarak saygıda bulunması sağlanır. Ne kadar güzel bir özellik değil mi çocuklar? Nasıl büyük saygı duymuş insanlar Atatürk'e!" dedi ve beni yine düşüncelerimle yalnız başıma bıraktı.

Gerçekten aslanlar büyük bir özenle yontulmuştu, etraf çiçeklerle bezeliydi. Üstelik taşların döşeniş şekli muazzam bir fikirdi. Bu şekilde herkes Atatürk'ün karşısında başını eğiyordu. Ben böyle düşünürken önümüzden askerler geçmeye başladı. Ne kadar da ciddiydiler. Onları izlemek çok keyifliydi. Daha sonra yolumuza devam ettik. İstikamet, tören meydanı. Burası devasa bir yerdi. İstiklal Marşı'nı söylemek için bundan daha uygun bir yer olamazdı. Orada biraz dolaştıktan sonra Atatürk'ün mozolesine doğru gittik. Tabii kapıda içeriği gösteren videoyu izledik ve askerin konuşmasını dinledik. Ben bu önemli odaya giremeyeceğimizi biliyordum ama Mehmet için bu, büyük hayal kırıklığı olmuştu. Ağlamaya başladı.

Anneler onu sakinleştirmeye çalışırken ben yine düşüncelere daldım. Artık Atamın yattığı yere çok yakındım ancak yanına giremiyordum. Açıkçası benim de çok ağlayasım vardı, gözyaşlarım içime akıyordu. Ağlamak için iki sebebim vardı. Birincisi, o önemli odaya giremememdi ama asıl neden Atatürk ile tanışmayı çok istememdi. Onun matemini tutuyordum, onu özlüyordum, ona bir şeyler anlatmak istiyordum. Keşke ona sarılabilsedim, onunla konuşabilseydim, minnetimi paylaşabilseydim. Ne güzel olurdu.

Anneler Mehmet'i sakinleştirdince bir parçamı orada bıraktığımı hissettim ve Atatürk Müzesine gittik. Bu müze içerisinde neler yoktu ki... Atatürk'ün balmumu heykeli, Atamızın naaşının getirildiği top arabası, kullandığı arabalar, eşyalar, kitaplar... Kurtuluş Savaşı'nın projektör yardımıyla canlandırılması, Atatürk'ün bizzat kendisinin yazdığı el yazması notları... Ayrıca Atamızın hayvan sevgisini belirtmek için çok sevdiği köpeği Fox'un mumyası. Son olarak Atatürk'ün arkadaşı, ikinci cumhurbaşkanımız ve ilk başbakanımız İsmet İnönü'nün anıt mezarını ziyaret ettik. Bence İsmet İnönü bu konuda çok şanslıydı. Atatürk'e böyle yakın olmak... Arkadaşıyla yatıyordu atamız. Böylece hiç bitmesini istemediğim bu ziyaretin sonuna gelmiştik.

Anıtkabir'den çıktığımızda hava çok güzeldi. Çiçekler açmış, kuşlar ötüyordu. Benim

içimdeki şaşkınlık, karmakarışık duygularım, heyecanım, minnetim doğa ile bütünleşmişti âdeta. Günün geri kalanını evde geçirdik. Aklımda hâlâ Anıtkabir vardı. Ertesi sabah yola çıktık. Evimize geldik. Rüyamda Atatürk'ü gördüm o gün. Bana "Üzülme. Ben kalbinde seninleyim." dedi. Gerisini hatırlayamıyorum ancak o sabah içimde açan baharla, büyük bir heyecan içinde bu öyküyü yazmam gerektiğini biliyordum.

Defne Zeynep YALÇIN

ÖZGÜR PENCERE ÖYKÜ YAZMA YARIŞMASI DİL ANLATIM ÖDÜLÜ

DAVETSİZ MİSAFİR

Hiç kötü hissettiğin bir zaman oldu mu? Belki bir olay yaşadıkten sonra veya belki bir sınav çıkışında. Peki hiç umutsuzluğa kapıldın mı? Bir daha mutlu olamayacağını hissettin mi mesela? Ben ve koca dünya, geçen kış asla unutamayacağımız bir şey yaşadık.

Koronaydı adı. Önce geçip gider dediler. Zaten Türkiye'ye gelmeyecekti tahminlere göre. Çok ölümcül bir hastalığı korona, bir o kadar da bulaşıcı. Zaten başımıza gelenler 'bir şey olmaz' lardan gelmedi mi? Göz açıp kapayınca kadar bizi de buldu virüs. Zaten her ülkeyi gezip Türkiye'yi atlayacak hâli yoktu ya ama biz ne yaptık, yine umursamadık. Sonuçta korona Türklere ne yapacaktı ki? Biz bunları düşünürken kapı kapı gezdiği evler her geçen gün katlanıyordu virüsün. Sonra önemli bir karar verildi: Okulları kapatacaklardı.

Öğrencilerin yüzü hep gülüyordu artık. Tatil, hem de sınav haftası yaklaşırken. Sonuçta yeniden açılacaktı okullar en kısa sürede. Biraz ara vermek kötü mü olurdu? Tatilin hemen ardından uzaktan eğitim başladı. Her şeyin iyi gittiğini sanan biz öğrenciler, dersleri

anlayamıyorduk artık. Ne zor şeydi uzaktan eğitim. Onca bilgiyi küçücük ekrandan öğrenmeye çalışıyor, internetin bu soğuk dünyasına giriyorduk. Bir ders internet çekmiyordu mesela, bir ders komşunun inşaat sesiyle geçiyordu. Öğrenmek için çabalıyorduk ne de olsa. Vakalar hiç hız kesmeden artıyordu. Bu da devamında başka bir kararı getirdi: Önce sadece hafta sonları olan sokağa çıkma kısıtlaması yerini şehirler arası kısıtlamaya, ardından toplumun yaşlarına göre ayrılmasına ve sınırlanan saatlerin artmasına verecekti fakat hâlâ birçok insan bu durumu ciddiye almıyordu. "Maske de neymiş," deyip duruyorlardı. Bazıları için de bir komplo teorisinden ibaretti bu salgın meselesi. Onlar inanmamaya devam ettikçe korona kazanıyordu savaşı. Bir öğretim yılını, korona 1-0 önde bitirdi.

Artık arkadaşlarımızı, akrabalarımızı görmeyeli aylar olmuştu. Yaz tatilinde birkaç tedbir dışında hiçbir kısıtlama yoktu. Herkes her yerdeydi yine, tıpkı eskisi gibi ama herkesin unuttuğu bir şey vardı, korona asla mola vermedi. Birkaç ülkede bitmişti aslında bu mesele, çok da hızlı atlatmışlardı. Bizim tatilimiz bittiğinde her şey yeniden başladı âdeti. Yine evlere hapsoldük ancak inanmayanlar inanmamaya devam etti. Onlara göre ne maske gerekliydi ne de sosyal mesafe.

Okullara başladık yine, tabii uzaktan eğitime devam ediyorduk. Bu yıl daha kolay başlamıştı, öğrenmiştik teknolojiyi kullanmayı. Yeni yeni hobilerimiz oluşmuştu sıkıntıdan. Sıkıntıyla başa çıkmayı da öğrenmiştik ama bu ev hapsinin sonunun yakın olmadığını farkındaydık hepimiz. Vaka sayılarımız durdurulamaz hızla artıyordu yine. Bir kere daha göstermişti korona kendini. İki kere iptal oldu sınavlar, inanmayanlar ise kararlıydı. Bir türlü anlatamıyorduk onlara ne oldu ne bitti. Hem de sadece kendi hayatlarını değil, bizimkileri de tehlikeye atıyorlardı bu bilinçsiz davranışlarla.

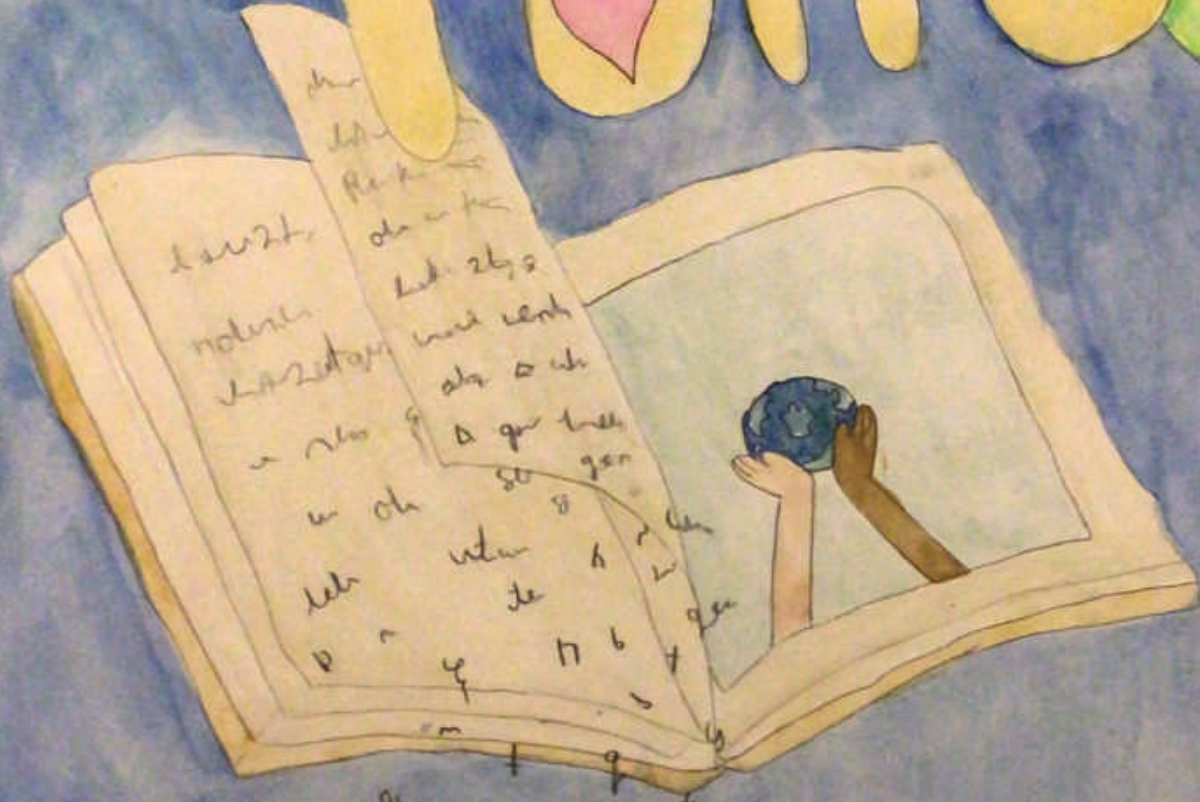
Sonra ne oldu dersiniz hemen söyleyeyim. Hâlâ evlerdeyiz ve virüs bir türlü ayrılmadı bizden. Ancak en azından bilinçlendik. Bilinçli olanlar hastalığı ya kapı dışarı ettiler ya da misafiri çok kısa süreliğine ağırladılar evlerine.

Eminim ki bilinçli davranıp kapılarımızı diğerlerine açmazsak, dışarıda bu virüsle oynamazsak, bu dönemi kolayca atlatabiliriz. Unutmayın, ne kadar bilinçli davranırsak arkadaşlarımızı, akrabalarımızı görebileceğimize; okullara döneceğimiz günler daha da yaklaşacak. Tek yapmamız gereken dişimizi sıkarak ve yakın geleceğimiz için elimizden geleni yapmak.

Derin AVCI

2021

TOHUM

Handwritten text scattered on the ground, including words like 'Kuşun', 'N', 'D', 'Meh', 'E', 'Ka', 'x', 'a', 'Gör', 'Ol', 'a', 'A', 'i', '1', '2', '3', '4', '5', '6', '7', '8', '9', '10', '11', '12', '13', '14', '15', '16', '17', '18', '19', '20', '21', '22', '23', '24', '25', '26', '27', '28', '29', '30', '31', '32', '33', '34', '35', '36', '37', '38', '39', '40', '41', '42', '43', '44', '45', '46', '47', '48', '49', '50', '51', '52', '53', '54', '55', '56', '57', '58', '59', '60', '61', '62', '63', '64', '65', '66', '67', '68', '69', '70', '71', '72', '73', '74', '75', '76', '77', '78', '79', '80', '81', '82', '83', '84', '85', '86', '87', '88', '89', '90', '91', '92', '93', '94', '95', '96', '97', '98', '99', '100'.

DÜZYAZI DÜNYASI VE MASAL ADASI

Masallar, hayatımızı derinden etkiler. Her çocuk, masallarla büyür. Masalların büyülü dünyasına girmeyi sevmeyen çocuk yok gibidir. Hatta bazılarına göre masallar, her yaş için en sevilen düzyazı türüdür ancak masal, tıpkı bu öznel yaklaşım gibi hayatın gerçeklerini yansıtmaz. Çocuk büyüdükçe masallardaki kahramanların, sihirlerin, olağanüstü varlık ve yerlerin gerçekte olamayacağını anlar. Hayatı, acı ve tatlı

yönleriyle yaşaması gerektiğini öğrenir. Bilmesi ve öğrenmesi gereken şeylerin masal kitaplarında yer almadığını anlar.

Böylece masalların yerine; hikâyeler, romanlar,

tiyatrolar, anılar, gezi yazıları, denemeler, makaleler, söyleşiler, fıkralar, eleştiriler, mektuplar, biyografiler ve otobiyografiler gibi düzyazı türlerini okumaya başlar. Çocukluktan çıkan kişi, kitapçılardaki masal kitaplarının üzerini kaplayan yıldız tozu olmadığını anlar. Düzyazı bölümündeki yüzlerce rafın içerisine gizlenmiş masal bölümünün, diğer türlere nazaran ne kadar az yer kapladığına şaşar. Masallar, düzyazılardan oluşan anakaralarla okyanuslar arasındaki adalar gibidir. Hayatın zorluklarından uzaklaşarak arada bir masal adasına gidip minik bir tatil yapsanız da orada sürekli yaşayamazsınız. Kısacası masallar, çocuklar için önemli ve büyülü olsalar da toplumun geneli için düzyazı türlerinin en sevileni değildir.

Mehmet Erman BİLGİN

EDEBİYATIN KÖKENİ

Zamanı önemsemeyen bazı şeyler vardır. Daha "doğru" bir cümle kurmadım çünkü "zamanı önemsemeyen şeyler"i bir kavram veya varlık olarak sınıflandıramam. Viskiden II. Elizabeth'e, insanın umursamazlığından, bugün konuşacak olduğumuz masallara kadar birçok "şeyi" içinde barındırır. Cidden, kendini büyümüş zanneden bazı insanlar dışında

masallardan sıkılan bir insan gördünüz mü? Görmediniz, gördüyseniz o çocukluğun tadını anlamamış insandan uzaklaşın. Şimdi ben biliyorum: bazı insanlar bunun tersini savunacaklar. Bir kitle şiirlerin

insanlar arasında daha çok sevildiğini söyleyecek, sonra ben diğer hayvanlarla konuşan bir tilki gibi kahkaha atınca benim ne kadar tekdüze düşünceleri olan bir insan olduğumu dile getirecekler. Anlamıyorlar ki şiir başta olmak üzere bütün edebi türlerin kökeni kabile başkanının kabilesine anlattığı, eskimonun yaş gözlerle hatırladığı, çocukken her yazarın dinlediği masallardan geliyor. Sizce üç yaşında dinlediği masallardan esinlenerek büyüdüğünde edebiyat dünyasına imzasını atmış yazarların sayısı kaçtır? Ben bu sayının Ezop'un dünyasında yarattığı karakterlerin sayısından az olduğunu düşünüyorum çünkü Ezop, biz gençler de esinlenelim diye diğer karakterleri geleceğe bırakmıştır. Demek istediğim şu, eğer edebiyat anlayışınız kişisel gelişim kitapları okumaktan daha genişse ve hayatınızı yaşamayı seviyorsanız okuduklarınızın kökeni bir şekilde masallardan geçmiştir çünkü masal zamanı tanımaz, onu oluşturur.

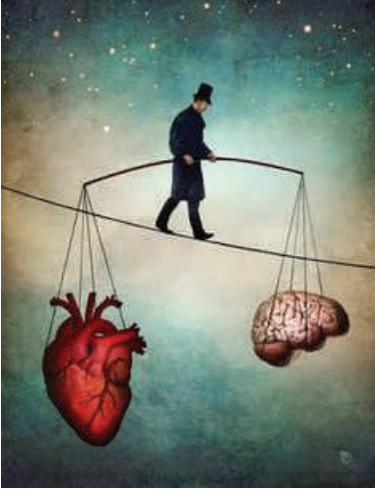

Koray ŞAHİN

İPTEKİ CAMBAZ

İnsan hem beyni hem de kalbi olan bir varlıktır. Kalbimiz çok büyük doğarız çünkü yetişmeye başladığımız ilk zamanlarda, gelişmemizin daha tamamlanmadığı anlarda ailemiz ve çevremiz bize çok fazla sevgi gösterdiği için kalbimizin kırılmasına dayanamayız. Çocuk ve genç iken çok sevgi görmemize karşı o kadar da fazla hayat tecrübemiz oluşmamıştır. Bundan sonraki hayat tecrübesi kazanma işi bize bağlıdır.

Çocukluk yaşlarımızda ailemiz ve çevremiz biz daha çocuk olduğumuz için bize mantığımızla hareket etmemizi öğretmezler, aksine bize

kalbimizle hareket etmeyi öğretirler. İnsan büyüdükçe, geliştikçe, yaptığı hatalardan öğrene öğrene kalbini daha çok kullanmak yerine aklını kullanmak daha cazip gelir. Büyüdükçe kalbimize göre değil, mantığımızı göre hareket ederiz. Bu bizi

kalpsiz yapmaz, daha doğrusu olgunlaşmamızın bir sonucudur.

İnsan aynı ip cambazlarına benzer, hayatı düşmeden sorunsuzca yaşamak ipte yürümeye benzer. İp cambazlarının elindeki sopanın uçlarında ise ip cambazının dengesini yerinde tutmasını sağlayan şeyler bulunur. Bu şeyler ise kalp ve beyne benzer. İp cambazlarının elindeki sopanın bir ucunda kalp, diğer ucunda ise beyin olması beklenir ama bu insanın yapacağı çok yanlış bir seçim olacağı için kalbimizde yaşanan küçük bir değişim ip cambazının dengesini kaybedip ipten düşmesine neden olabilir. Eğer ip cambazı iki tarafa da beynini asarsa o zaman daima mantığını dinleyerek hareket ettiği için ipten düşme olasılığı çok az olacaktır. İnsan, mantığını kullanarak karar veren bir varlıktır.

Kalbi daha büyük ya da küçük hiç fark etmez, illaki bir hata yapacaktır ve bundan bir çıkarımı olacaktır. Yaşadığınız ilişkiler de terk edilmekten, aldatılmaktan, sevilmemekten, üzülmüş verdiğiniz kararlardan ibarettir. Hem aklınızı hem de kalbinizi aynı anda kullanamazsınız. Ya kalbiniz daha büyük olacak ya da aklınız daha güçlü olacak, karar verme ve tecrübeleriniz daha fazla olacak. Akli daha büyük olan insanlar hayata daha hazırdır; daha çabuk, geç olmadan karar vermeyi bir alışkanlık edinmişlerdir. Kalbini her şeyden önde tutan insanlar ise duyguları ile hareket etmekten sürekli yanlışa düşerler, başkaları tarafından kandırılırlar ve sürekli üzerinde yürüdükleri ipten dengelerini kaybederek aşağı düşerler. Aklını daha fazla kullanan birey; yaşama hazırdır, kalbini fazla kullanmayacak kadar da tecrübelidir.

Beyni kullanmak yürüdüğünüz yolda her zaman sizi ileriye götürür, sizi yürüdüğünüz ipte dengede tutar, sizi âdeta hayatı yaşama konusunda bir uzamana dönüştürür. Sizi zayıflıklarınızdan, duygusalıklarınızdan arındırır. Kalbinizin hâlâ değerli olduğunu düşünüyorsanız siz ipin üstünde kalmayı başaran cambaz değil, yerde yüzü koyun şekilde yatan adam olmayı tercih etmişsinizdir. Tercihinizi siz yapın ve sonuçlarına katlanın.

Kethan KOZACIOĞLU

MASALLARIN BÜYÜSÜ

Masal, insanoğlunun hayal dünyasıyla bağlantısını sağlayan yegâne araçtır. Masal tıpkı müzik gibi ruhun gıdasıdır, bir nevi de sanattır. Zekânın ve kişinin sınırlarının gelişmesine yardım eder. Özellikle çocuklarda hayal gücünün gelişmesini sağlar. Yaş ilerledikçe masallar saçma gelebilir ancak bu, bize katacağı yararların gerçeğini saklayamaz. Misal, tutup da zekâsı daha gelişim yaşında olan bir çocuğa düz yazı türlerinden öyküyü ve daha gerçekçi eserleri okutursanız çocuk bundan hiçbir şey anlayamaz. O minik çocuğun beyni gerçeklere değil, daha çok hayal gücüne ihtiyaç duyar.

Asıl anlamadığım konu ise, hâlâ masalların saçma ve gereksiz olduğunu savunup hayata gereğinden fazla gerçekçi bakan şahıslardır. Öykü gibi gerçekçi yazılar elbette ki faydalıdır ancak ufkumuzu bir masal kadar öteye taşıyamazlar. Masal diğer düz yazı türlerinin

arasında kendini mucizevi ve etkileyici bir şekilde ortaya çıkartır. Bir masalda çevirdiğimiz her sayfa bize yeni bir hayat yaşatır, bizi yeni bir dünyaya davet eder. Bize de sadece okumak kalır. Okudukça kitabın ruhunu hisseder, duyguların müthiş harmonisi içinde yavaşça ve huzurluca ilerleriz.

Masal yazı türü sadece "Üç Domuzcuk" yahut "Pamuk Prenses"ten ibaret değildir. İçinde en ufak kurgusal olay barındıran bir eser masaldır. Masallara olan tarifsiz sevgimiz erken çocukluk dönemimizin bitmesiyle sona erer ancak yıllar geçince insan doya doya masal okuduğu yılları

hatırlar ve özlem duyar. Yaşımız ilerledikçe gerçeklerin içinde kalırız ve hayal gücüne muhtaç oluruz. Bu durumda bir masal yardımımıza koşar. Açarız bir sayfa okuruz, zihnimiz ferahlar. İşte, masal tam olarak buna yarar ve bu sayede de diğer türlerinden daha üstündür.

Kısacası masal; bize zamanında getirdiği tüm ferahlık, hayal gücü gibi nimetler nedeniyle diğer tüm düz yazı türlerinden etkindir.

Aral KARADAYI

Olduğun Yerden Farklı Diyarlara Işınlanmak

Bazen bir şatonun büyüdü bahçesinde bazen bir ejderhanın üstünde bazen de bir orman perisiyle konuşurken buluruz kendimizi masalarda. Masallar bize hiçbir zaman yaşayamayacağımız deneyimler yaşatır, olağanüstü varlıklarla tanıştırmak ve yaşadıkları maceralara eşlik etmemizi sağlarlar. İşte, bu yüzden masallar her ne kadar gerçek olmayan olayları anlatsa da diğer yazı türlerine göre daha çok sevilir. Bunun sebebi diğer yazılar kadar olağan ve durağan olmaması, sürekli macera ve hareket içermesidir. Masallar, çocukların hayal güçlerini ve yaratıcılıklarını çok geliştirir. Küçük yaşta çocuklar yeni kavramlarla tanışırlar ve kendi hayal dünyalarına okuduklarını katmak için hayal kurmaya başlarlar.

Nasıl görüneceğini, kimi sevip sevmeyeceğini, neden hoşlanacağını düşünmeye ve hayal dünyalarına dalarlar. Özellikle küçük yaşta çocuklara ailelerinin

masallar okuması onların heyecanla yeni masallar okuma isteğini artırır. Hemen okumayı öğrenip yeni kitaplar okumak isterler ve bunda masallar çok büyük rol oynar. Masallar sadece çocukların hayal gücünü geliştirmez; değerlerini, etrafa karşı nasıl davranmaları gerektiğiyle alakalı da dersler verir. Genellikle içlerinde birden fazla düşündürücü mesaj bulunur. Bu verilen iletiler sadece çocukları değil, yediden yetmişe herkesi ilgilendirir.

"Kırmızı Başlıklı Kız" masalını ele aldığımızda tanımadığımız kimseyle konuşmamız gerektiğini çıkarırız "Pinokyo" dan ise yalan söylemenin kötü bir şey olduğunu ve hiçbir zaman söylememiz gerektiğini anlarız. Kısacası farklı farklı diyarlara gidip yeni karakterlerle tanıştığımız masallar, bizi farklı dünyalarla tanıştırdıkları aynı zamanda da birçok ders verirler.

Ece Nur BAYRAKTAR

AİLE Mİ ÇEVRE Mİ?

İnsan, sosyal bir varlıktır ve bir ailede dünyaya gelir. Aile; insanın hayatta kalma, yeme içme, yürüme, konuşma gibi fiziksel özelliklerinin gelişme sürecinde önemli bir yere sahiptir ama insanın gelişimi sadece bununla sınırlı değildir.

İnsanın kişilik ve psikolojik olarak da gelişmeye ihtiyacı vardır. Bu gelişmenin oluşacağı yer sadece aile ortamı değildir çünkü aile çok sınırlı bir yapıdır. Çevre ise insanın içinde büyüdüğü, birçok insanın oluşturduğu ve aileyi kapsayan daha büyük bir sosyal ortamdır. Bu ortam kişiliğin gelişmesinde çok daha önemli bir role sahiptir. Aile, insanın içinde çırpındığı bir süs havuzuna benzetilebilir. Bu süs havuzunda suyu

hissedebilirsin, biraz serinleyebilirsin fakat yüzmeyi öğrenemezsin. Yüzmeyi öğrenebileceğin yer denizdir. İnsanın hayatındaki deniz ise içinde büyüdüğü, etkileşim hâlinde olduğu sosyal çevresidir. Bir süs havuzunda az miktarda su bulunur, aile de buna benzer, aile içerisinde insanın yeterince kişilik gelişimi göstermesi için yeteri kadar bilgi, deneyim yoktur. Anne babanın deneyimi, bilgisi ne kadarsa çocuğa öğretecekleri de o kadar olacaktır. Ayrıca anne babanın kişilik özellikleri nasılsa çocukları da öyle olacaktır. Bir de denizi düşünün. Milyarca metre küp su, binlerce canlı... İnsanın sosyal çevresi de böyledir. Binlerce insan, yüz binlerce bilgi, milyonlarca bağlantı... Bir süs havuzuna göre daha fazla tecrübe, daha fazla bilgi barındırdığı kesin olan denizde yüzmek, insan için elbette daha büyük bir tecrübedir.

Örneğin, annenizden öğrendiğiniz yanlış bir davranış aile içerisinde fark edilemez, kimse tarafından düzeltilemez. Yanlış bir bilginin çevre içerisinde nasıl karşılanacağını bir düşünün. Bu yanlış bilgiyi öğretmenleriniz gözden kaçırmayacaktır. Yaptığınız uygunsuz bir davranışı arkadaşlarınız ya da onların aileleri düzeltmek isteyecektir. Yan komşunuz size bir uyarıda bulunacaktır. Sokaktaki adam sizi uyacaktır. Polis size ceza kesecektir. Çevrenizde sizi seven biri sizi yanlışlıktan döndürmek için bir konuşalım diyecektir. İşte tüm bunlar çevrenin size sunduğu büyük bir yol göstericiliktir. Aile ise sevgi, kollama, koruyuculuk ve güven gibi duyguların merkezi olur ancak sizi farklı alanlarda geliştirme konusunda aşırı korumacılıktan dolayı gelişiminize katkı sağlamada kısıtlayıcı kalabilir.

Aile yetmez, çevre büyük zenginliktir. Bu sayede insan, insan olarak gelişir. Aile musluk suyu ile yetişen bir tarlaya benzer, bir yere kadar bitkileri büyütebilir fakat yağmur suyu olmadan borular dolmaz bu yüzden bir yerde su tükenir. Sonuç olarak, aile insana temel ihtiyaçlarını öğretebilir fakat bu temel özellikleri daha iyiye taşıyan ve psikolojik olarak gelişimi sağlayan çevredir.

Ege UÇAR

BOŞ TUVAL

Bir insanın kişiliğini oluşturan iki önemli faktör vardır. Tahminlerinizi duyar gibiyim: aile ve çevre. İnsanlar doğduğu andan itibaren bir aileye ve zamanla bir çevreye sahip olurlar. Hepimizin aklında bir soru vardır, hangisi bir çocuğun kişiliğini belirlemede daha baskın

ve etkilidir? İnsanın hayatında elbette yetiştiği çevre çok etkilidir ancak bir çocuğun kişiliğinin belirlenmesinde daha etkili olan doğduğu andan itibaren ona sahip çıkan ebeveynleri yani ailesidir. İşte "Ağaç yaşken eğilir." atasözü tam bu noktada devreye girer. Ne güzel demiş atalarımız, çocukken etrafımızdakilere özenir ve onları örnek alırız. Onların davranışları şekillendirir çocuk yüreğimizi. En yakınımızda kim vardır peki? Tabii ki ailemiz. Çocuklar boş bir tuval gibidir. Ailelerine bakarak boyaları sıkmayı, fırçaları tutmayı, ilk adımlarını atmaya öğrenirler.

Örnek alarak ilerler ve ebeveynlerini rol model olarak görürler. Çocukken yaşanan olaylar, bir insanın hayatının geri kalanında karşısına çıkacaktır. Kişiliğimizi çocukken en çok zaman geçirdiğimiz ailemiz ve gençlerimiz belirler, şekillendirir. Çevre ise oyunun ikinci perdesidir; temeli oluşan çocuk, çoktan resmine başlamıştır hatta artık resmini boyamaya geçmiştir. Büyümenin getirdiği çevresel faktörler insanın kişiliğini geçici olarak değiştirebilir ancak kalıcı olan kolonlar yani belli kişilik özelliklerimiz çocukken zaten oluşmuştur. Küçükken edinilen alışkanlıklar, iyi veya kötü insana âdeta bir dövme gibi kazınmıştır.

Elbette insanoğlu koşullara uyum sağlamak için değişebilir ama bahsettiğim gibi bu, oyunun ikinci perdesidir ve kalıcı değildir. İnsanlar bazı olaylardan sonra "temiz bir sayfa açacağım" sözünü kullanırlar ancak bizim sayfamız, tuvalimiz zaten küçükken edindiğimiz huylarımız, özelliklerimiz ve kişiliğimiz ile çizilmiştir. Bu yüzden ebeveyn olmak büyük sorumlulukları beraberinde getirir çünkü bir heykelin kilini onlar yoğurur, bir tuvale ilk fırça darbesini onlar atar.

Ece KAYIM

KİŞİLİK HAMURU

Kişilik, bir kimsenin manevi ve ruhsal özelliklerinin bütünü oluşturduğu bir kimliktir. Herkesin kişiliği farklı şekilde oluşur ve şekillenir. Bu noktada, her insanın kişiliği birbirinden farklı bir hamura benzer. Aile, hamurun hiç dokunulmamış ve şekillendirilmemiş hâlini dış dünyaya sunar. Bu nedenle kişiliğin oluşumunda ailenin etkili olduğunu düşünmek çok da doğru değildir. Aile, sınırlı sayıda bireyden ve dünya görüşünden oluştuğu için hamuru çok az şekillendirebilir ve bu hamurun kıvamını çok az değiştirebilir. Kişiliği asıl etkileyen, bu hamura asıl şeklini veren ise çevredir.

Dış dünyada farklı kültürlerden, milletlerden, farklı görüşlere, deneyimlere, anılara sahip olan insanlar zaman içinde bizim kişilik hamurumuzu yoğurup şekillendiren kişiler olacaktır. Elbette ailemizden de birçok şey katabiliriz benliğimize ancak dışarıda çok daha farklı kültürle, görüşle, geçmişle, etnik yapıyla, düşünceyle buluşmak ve etkileşime geçmek gelişimimizi çok farklı yönde etkileyecek ve benliğimizi zenginleştirecektir. Bu etkileşim yalnızca deneyimlerimizi genişletmekle kalmayacak, aynı zamanda yaşadıklarımızdan kendimiz bir çıkarımda bulunacağımız için hem analiz becerimizi geliştirecek hem de ailemizden bağımsız bazı düşüncelere sahip olmamızı sağlayacaktır. Farklı görüşler, farklı bakış açıları, farklı kişilikler sınırlarımızı genişletecektir.

Belli bir yaşa kadar ailemizin bize söylediklerini kayıtsız şartsız doğru kabul ederiz ancak büyünce fark ederiz ki ailemizin sahip olduğu deneyim, dünyadaki görüşlerin sadece bir kısmını içermektedir. Bu nedenle keşfedeceklerimiz o zaman başlar, o zaman farklı kişiliklerle tanışır ve kendi kişilik hamurumuzu yoğurmaya başlarız. Ailenin etkisiyle ortaya çıkan hamur; çevresiyle etkileşime geçmeden önce kocaman, uçsuz bucaksız bir ormanda kendini küçük bir bahçeye hapsedmiştir oysa dışarıda ne ağaçlar, ne kırlar, ne nehirler vardır keşfedilecek. Siz yeter ki bunu fark edip atılın macreaya. Gerisi çorap söküşü gibi gelecek, hamurunuz kendiliğinden şekillenecektir.

Aslı ERDEM

MEDENİYETİN TEMELİ HAYAL KURMAKTIR

Size hayal kurma becerimiz olmasaydı, insanlık şu an nasıl bir medeniyet algısıyla hareket ederdi?

Kimilerimiz hayal kurmanın ve hayalî kurguların yalnızca çocuklar ve daha olgunlaşmamış bireyler için geçerli olduğuna inanır, hayal kurmayı yalnızca küçük yaştaki gruba yönelik yazılmış hayalî unsurlar taşıyan bir masal kitabından ibaret olarak görür. Hayat, okulda eğitimini bitirip yoğun ancak kuru bir iş hayatına atılmaktan fazlası değildir onlar için. Büyük yaşlarda hayal kurmayı, masal ya da kurgusal türlerde kitaplar okumayı bir utanç kaynağı olarak görürler. Halbuki biz insanların hayal kurma becerisi olmasaydı olmasaydı teknolojimiz, kitaplarımız, binalarımız olmayacaktı. Neredeyse diğer vahşi hayvan türlerinden bir farkımız olmazdı.

Size eğer insanlık sınırı tanınmamış bir hayal gücüne, yaratıcılığa, düşünme becerisine sahip olmasaydı bugün teknoloji, medeniyet ve akıl bakımından bu denli gelişebilir miydi? Bence, bugün eğer insanoğlu benzersiz ve diğer canlılardan üstün kabul ediliyorsa bunu ancak hayal gücüne, hayal kurabilme becerisine borçludur. Şu ana kadar keşfedilmiş her türlü teknolojik gelişme insanın hayal gücünün eseridir.

İnsanoğlunun keşif sürecine basit ve temel bir örnek olarak tekerleği verebiliriz. İlk insan, hayal gücünün sınırlarını zorlayarak sadece basit bir taş parçasını bir eksenin çevresinde dönerek taşıtın yürümesini sağlayan çok amaçlı bir aparat olarak aklında canlandırmış ve inşa etmiştir. Bu tasarımı da bırakın yüzyılları, binlerce yıl boyunca insanlığa hizmet etmiş ve işimizi birçok açıdan kolaylaştırmıştır.

Peki ya küçük yaştaki çocukların hayal gücü nasıl oluşur, nasıl şekillenir? İşte bu da ancak çocukları bolca hayal gücünü kullanmaya sevk eden masallarla, öykülerle mümkündür. Hatta aslında masallar çocuklarla kalmayıp her yaşta insanın ufkunu açar, hayal gücü sınırlarını genişletir. Bizi düşünmeye, hayallere dalmaya, üretmeye iter, dünyaya bambaşka bir pencereden bakmayı öğretir. Yaşamı farklı boyutlardan görebilen insanlar ise daha üretici ve düşünce zengini bireyler olurlar. Bunun yanında masal türündeki yazıları okumak da hem kolay hem de bir o kadar da zevklidir. Bundan dolayı masal türü, en sevilen ve en değerli yazı türlerinden biri, hatta belki de en sevileni, en değerlisidir.

İrem EROĞLU

ÇOCUKLAR VE MASALLAR

Bazı insanlar, masalların yalnızca çocuklara uygun bir tür olduğuna ve masalları sadece çocukların sevdiğine inanır ama masalların altında yatan iletilerin çoğunu yetişkinlerin bile anlamadığı görülür. Çoğu insan, diğer edebiyat türlerinin kendilerine daha çok şey söylediğini ve daha ilgi çekici olduğunu düşünür ve yaşı ilerledikçe masallardan uzaklaşır. Çocuklarını da büyüdükçe diğer türlere yönlendirir ama çocuklar, masallardan kolay kolay vazgeçemezler çünkü masalların içindeki olağanüstü varlıklar ve bunun gibi gerçek dünyada olmayan kahramanlar daima çocukların ilgisini çeker.

Bunun nedenlerinden biri, çocukların masalların içindeki kahramanlarla bağ kurmaları ve onlar gibi olmak istemeleridir. Çocuklar, onlar gibi güçlü olmak ve kimsenin yapamadığı şeyleri yapmak isterler. Prenslerin canavarlarla savaşıp yenilmemelerine hayranlık duyarlar. Yenilmesi imkânsız rakipleri yenen kahramanlar gibi olmak isterler. Örneğin, prensesleri kurtarmak için ejderhayla savaşan prens olmak isterler. Bu masalları yazarken oluşturulan atmosfer, o dünyanın büyüleyici ortamını artırır. Bir kılıç darbesiyle yok edilen düşmanlar, kahramanların atlarıyla uzun bir yolu kısa sürede gitmesi çocukları etkiler. Süper kahraman filmlerinin bütün dünyada bu kadar çok izlenmesinin ya da olağanüstü kahramanların yer aldığı masalların bu kadar çok okunmasının nedenlerinden biri de bu değil midir?

Çocuklar, küçükken böyle büyüleyici masallar okudukları için büyüdükçe aileleri onlara başka türlerde yazılar, kitaplar okumalarını söyler ama

çocuklar yetişkinlerin dünyasına girmemek için direnir. Bu yüzden başka türler okusalar da masal okumaktan ve masalın büyüleyici dünyasına yolculuk yapmaktan asla vazgeçmezler.

Doruk AKTAŞ

GÖKTEN DÜŞEN ÜÇ ELMA

Çocukken uykuya dalmadan önce

annemizin veya babamızın başucumuza gelip en güzel ses tonlarıyla bize anlattığı, hayal gücümüzü geliştiren bir türdür masallar. Masallara sadece bir düzyazı türü olarak bakılmamalıdır. Masallar, bundan çok daha fazlasıdır. Çocukluğumuzda, büyüdüğümüzde okuyup veya dinleyip gökten üç elmanın düşüp de birisinin de bize yâr olduğu masallar, düzyazı türlerinin en güzelidir. Bir roman, bir hikâye, bir şiir bizleri belli bir ölçüde başka diyarlara götürür. Roman ve hikâye, yaşanan ya da yaşanabilecek olayları anlatır. Şiir ise söz sanatlarıyla daha kapalı anlamlıdır. Bu yazı türlerini sevenler ve okuyanlar, masalların dünyasına derinlemesine dalarlarsa masalların değerini daha iyi anlarlar. Öyle ki masallar; içindeki olağanüstü varlıklarıyla, olağanüstü olaylarıyla, başlangıcındaki dilimizi ve zihnimizi geliştiren tekerlemeleriyle, kötülerin ve iyilerin mücadele etmesiyle ve genelde bu mücadeleyi iyilerin kazanmasıyla bizde yarattığı dünyası, diğer yazı türlerine göre daha derin ve daha anlamlıdır.

Büyük küçük demeden herkesin hayalinde bir prens veya bir prenses olmak, Rapunzel gibi uzun saçlara sahip olmak, Külkedisi'nin baloda bıraktığı ayakkabısının sahibinin yine Külkedisi olduğunu masaldaki herkesin bilmesini istemek yani o masalları yaşamak vardır. Diğer düzyazı türlerinde ise olaylar gerçekte de karşımıza çıkabileceği için imkânsız olmaz. Bu nedenle masalları, sadece okumakla kalmaz, gerçek hayatta yaşayamayacağımız veya sahip olamayacağımız olay ve durumları masal kahramanlarıyla birlikte yaşarız.

İlayda ERDEM

Canlı Resim

Romanlar, denemeler, oyunlar, öyküler, boya ve tekniklerin farklı birleşimleriyle çizilmiş farklı resimlere benzer. Hepsinin amacı hayati resmetmektir fakat aralarından biri vardır ki, diğerlerinden farklıdır. Dönüp dönüp bakmak isteriz göz alıcı renklerine ve güzelliğine hatta içine girip parçası olmayı arzularız. Masallardır onlar, genç yaşlı herkesin sevdiği nesilden nesle aktarılan hayallerdir. Bu yüzden de masal düzyazı türlerinin en sevilenidir.

Masallarda renkler parlak, karakterler net, olasılıklar sınırsız ve son hep mutludur. Masal okuyucusu, diğer bazı düzyazı türlerindeki dolambaçlı olay örgüleri, çok katmanlı karakter analizleri ve karışık mesajlarla karşılaşmaz. Onun yerine istedikleri karaktere bürünebildikleri fantastik ama evrensel doğruları olan bir dünyanın içinde kendilerini beklediğini bildikleri güzel sona doğru mutlu bir yolculuğa çıkabilirler.

Masallar bize aynı zamanda sade ama etkileyici bir dilde hayat hakkında pek çok değerli içgörü sunar, bize hayat dersleri verir. "Kırmızı Başlıklı Kız" adlı masal ile bazı şeylerin aldatıcı olabileceğini öğreniriz. "Güzel ve Çirkin" adlı masal ile okuyucular önyargının kalıplarını kırmayı başarılar. "Alice Harikalar Diyarında" adlı masal bize merak hakkında değerli öğretiler sunar, "Pinokyo" adlı masal ile de burnu uzayan Pinokyo her aklımıza gelince, yalan söylemekten kaçınmamız gerektiğini hatırlarız. Bu dersler diğer hiçbir düzyazı türünde bu kadar net ve doğal olarak aktarılmamaktadır.

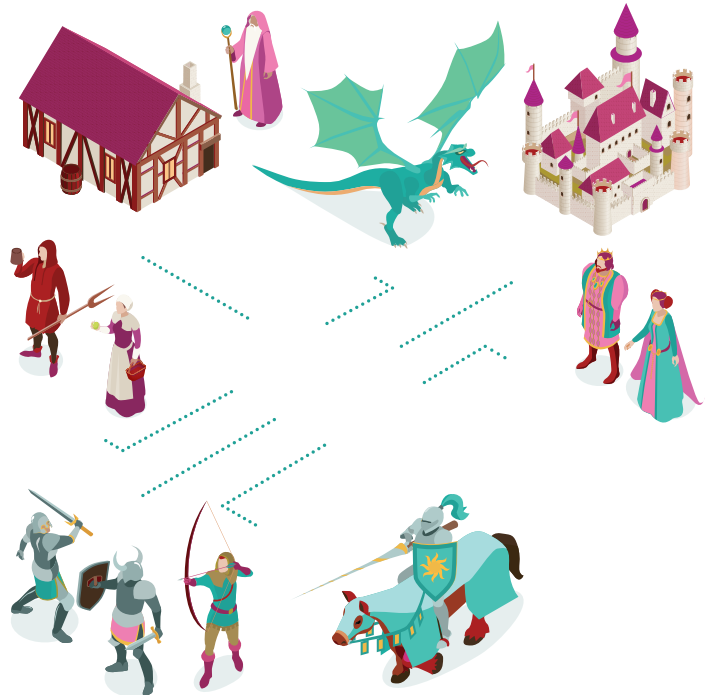
Masallar ayrıca ne zaman ihtiyaç duysak sığınabileceğimiz sıcak bir yuva gibidir. Günlük hayatımız her zaman yolunda gitmeyebilir, pek çok sıkıntı ve kargaşayla karşılaşabiliriz. Bu tür olayları yaşarken, masallar bize yaşadıklarımıza karşı direnme gücü verir ve hayatımıza karşı olan umudumuzu pekiştirir. Farklı düzyazı türleri ise masal kadar güzel ve hızlı bir şekilde insanları iyileştirememektedir. Masal dışındaki düzyazı türlerini okumak belki

bize bazı şeyleri unutturabilir, o an için daha iyi hissetmemizi sağlayabilir. Oysaki masal okumak yetişkinleri çocukluklarına, kendilerini güvende hissettikleri, anne kokan huzur dolu ortama götürür, çocuklara ise mutlu sonlar ile umut aşılar, onları hayata hazırlar. Böylece yaralar gerçekten sarılmış, aydınlık bir gelecek için kollar sıvanmış olur.

Bütün bunlar, masal okuyucularını iyi olmaya yönlendirir ve böylece masallar aslında okuyucularının karakterlerinin şekillenmesinde doğrudan rol oynamış olur. Masallarda iyi ile kötünün, zengin ile fakirin, çalışkan ile tembelin hikâyesine tanıklık eden okuyucu, masalın sonunda her zaman iyi huylunun, hak edenin mutluluğa kavuştuğunu gözlemler. Buradan kendine ders çıkaran insan; ahlaki bütünlüğünü koruyabilmiş, daha iyi bir insan hâline gelebilmiş olur.

Kısacası, masallardır okuyucuyu gerek dinlendiren gerek destekleyen gerek yönlendiren gerekse ona kol kanat geren. Diğer hiçbir düzyazı türünün sahip olamadığı bu çok yönlülük, dünyayı daha iyi bir yer hâline getiren masalı en çok sevilen düzyazı türü yapmaktadır.

İdil Ada AYDOS

yalculuk yapmak gibisi yoktu onun için. Sesinin de güzel olduğunu söylemişlerdi arkadaşları. Konservatuvarda okumak, hayatına bir müzisyen, bir şarkıcı olarak devam etmek istiyordu ancak babası, onun bu isteğini reddediyor, tutkusunu da gelip geçici bir heves olarak adlandırıyordu. Ona göre en iyisi, okuyup doktor, mühendis olup kayda değer bir iş yapmaktı. Eğer bunları yaparsa hayatın zorluklarından uzaklaşmış olacaktı. Bunun için de iyi bir üniversite okuması lazımdı. Çözüm kesindi: zihnini bu zirvalıklardan arındırıp çalışması gerekiyordu. Kardelen'in tek umudu, annesinin babasını, konservatuvar konusunda

ikna etmesiydi ancak bu pek de mümkün değildi.

Aradan aylar geçti. Kardelen çaresiz, girmek zorunda olduğu üniversite sınavına hazırlanmıştı. Girmesine sayılı günlerin kaldığı o sınava... Onunla aynı tutkuya sahip arkadaşları konservatuvarın mülakatına girecekken kendisinin onu hayallerinden uzaklaştıracak bir üniversitenin sınavına girecek olması yüreğini burkuyordu ancak karar çoktan verilmişti. Günler onun için asırlar gibi geçti ve maalesef o gün geldi. Sınava girdi, aylarca isteksiz de olsa sıkı çalışmanın desteğiyle başarılı bir sınav geçirdi. Sınavdan bir süre sonra açıklanan sonuçlara göre de tıp, mühendislik, öğretmenlik gibi pek çok mesleğe sahip olabileceği üniversitelere girmeye hak kazanmıştı. Babası ona tıp seçmesini, doktor olmasını söylüyordu. Kardelen ne de olsa onu zorla bu geleceğe sürükleyenin babası olduğunu düşünerek onu dinledi ve tıp okumaya karar verdi.

Kardelen tıp okumaya başladı. Her ne kadar kendi istediği meslek olmasa da artık hayalinin gerçek olamayacağını bildiği için isteklerini bir kenara bırakıp en azından yapmak zorunda olduğu işi iyi yapabilmek için çok çalıştı. Derslerinde çok başarılıydı. Bir gün, bir

UMUT, İÇİNDEDİR

Soğuk bir kış günüydü. Camın kenarında oturmuş, derinlere dalmış, öylece yağan karı izliyordu. Birdenbire, hayat da tıpkı bu an gibi tezatlıklarla dolu diye düşündü. Düşünsenize, yumuşacık, minicik kar taneleri; iliklerine kadar soğuğu hissettiren buz gibi bir havaya sebep oluyordu. Omzunda annesinin sıcak eliyle düşüncelerden sıyrıldı. "Ne düşünüyorsun güzel kızım?" dedi annesi. "Kar tanelerini anneciğim." dedi. Annesi gülümsedi. "Seni böyle karlı bir günde dünyaya getirdim. O yüzden adını Kardelen koydum. İstedim ki adını taşıdığı çiçek gibi tüm şartlara rağmen varlığını sürdürmeyi başarsın."

Hadi güzel çiçeğim baban gelmeden dersinin başına otur." Umutsuz bir ses tonuyla sordu, "Babamla konuşabildin mi?". "Kardelen kızım, vazgeç artık. Bu kaçınıcı konuşmamız, baban iyi bir üniversitede okuyup doktor, mühendis olmanı istiyor. Ben kızımın şarkıcı olmasına izin vermem diyor. Gel vazgeç bu tutkundan." Derin bir iç çekip isteksizce ders kitaplarının başına oturdu. Dersler; matematik, fizik, kimya, edebiyat ve daha pek çoğu ile kendini şişirip bir test kâğıdına kusması bekliyordu ondan. Oysaki o, müziği seviyordu; dinlediği şarkılara kendini kaptırıp onlarla başka âlemlere

profesör onu dersten sonra yanına çağırdı. "Derslerinde çok başarılısın Kardelen ve bundan gayet memnunum ancak öğrencim olduğundan beri yüzünde hiç mutluluk göremiyorum. Bunun belirli sebebi varsa benimle paylaşmak ister misin?" dedi. Kardelen önce bir an sessiz kaldı, kendisi de düşündü. Nedeni biliyordu ancak kendisi de bu nedeni unutmaya çalıştığı için çok uzak ve asla gerçekleşmeyecek bir hayalmiş gibi geliyordu içindeki müzik tutkusunu tatmin edecek bir meslek sahibi olmak. Biraz daha öylece baktıktan sonra profesörün yüzüne döndü ve dedi ki "Aslında, benim hayalim doktor olmak değildi, bu okulu gayet yüksek bir puanla kazandım ancak bu benim isteğim veya planım değildi, ben babamın zoruyla bu yola girdim.

Eğer bir seçim hakkım olsaydı konservatuvarda okumayı ve bir sanatçı, bir müzisyen olmayı tercih ederdim..." Cümlesini bitirmek istemiyordu, anlatmaya devam etmek, içindeki tutkuyu bir şekilde profesöre hissettirmek istiyordu ancak bu mümkün değildi, en azından o, öyle düşünüyordu. Profesör birkaç saniye bekledi. Yüzünde garip bir gülümseme belirdi. "Aslında, ben de senin yaşlarında genç bir öğrenciyken görsel sanatlara karşı derin bir tutkum, bunu destekleyen de bir yeteneğim olduğunu fark ettim ancak o zamanlar olanaklar şu anki kadar net ve fazla olamadığından bunu bir meslek olarak ilerletme gibi bir şansım olamadı. Ben de onun yerine küçüklük hayalim olan doktor olma fikrini değerlendirdim ve aynı senin yaptığın gibi çalıştım, çalıştım ve bu üniversiteyi kazandım. Burada tıpla aramda bir bağ oluştu. Öyle kolay kolay kopmayacak bir bağ ancak bu oluşan bağ doktor olmakla ilgili değildi. Tıp bilimiyleydi. Ben de kariyerime burada önce bir eğitim görevlisi, sonra ise bir profesör olarak devam ettim. Ancak çoğu kişinin, sen dahil, bilmediği bir şey var: Senin yaşında keşfettiğim yeteneğimi asla bir kenara atmadım. Aksine, bir andan kariyerime bir eğitim görevlisi olarak devam ederken ben resim çizmeye hep devam ettim. İçimi, tabloları resmettim. Yıllar geçti ve ben, bir profesör olmama rağmen hâlâ resim çiziyorum.

Sadece bir hobi olarak değil, benim için bir tutku bu. Aynı pek de istemeyerek başlasa da hayatım hâline gelen tıp gibi..." Duraksadı, biraz nefes aldıktan sonra devam etti. "Bunların hepsini sana anlattım çünkü yüzünde gördüğüm o bırakmışlık hissi, hayattan zevk

almama duygusu bana çok yabancı gelmedi. Seni anlıyorum ve senin de kendini ve gerçekten yapmak istediklerini anlamayı istiyorum. Şu an bir tıp öğrencisisin ve geleceğin muhtemel bir doktorusun. Ancak bu, sadece senin mesleğin. Senin tutkun müzikse, eğer hayatın anlamını müzik sayesinde anlıyorsan, senin için hayatın tadı buysa onu asla bırakmamalısın. Kariyer olarak devam edememen senin için bir engel olmamalı."

Bir süre susup Kardelen'e baktı. Bekledi... Gözüne zamanla gelen o ışığı gözlemledikten sonra söylediklerinin gerçekten de hedefini bulduğunu anladı. "Söylediklerimi bu akşam ve hayatının geri kalanında düşünmeni, unutmamanı istiyorum çünkü sen, mesleğinden veya hayatın sana sunduklarından ibaret değilsin. Sen, hayatta kendin olmayı seçtiğin insansın ve ben senin hem doktorluğu hem de müziği aynı anda yürütebileceğini çok iyi biliyorum. Şimdi gidebilirsin. İyi akşamlar." Kardelen kaldığı yurda doğru ilerlerken düşündü, artık onun için yürünecek yepyeni bir yol olduğunu ve bu yolda kendisi için yeni bir kapının aralandığını biliyordu. Hayatının anlamını bulabilirdi, tutkusuna yönelebilirdi. Aynı zamanda şu an yaptığı gibi derslerinde de başarılı olabilirdi. İçini umutla doldu. Profesörün yaptığı konuşma onu derinden etkilemişti. O akşam uykuya dalmadı. Zihni, yüreği umutla, neşeye doluydu.

Aradan bir süre geçti. Mezun oldu. Doktora yapmayı planlıyordu. Müzik uzun bir süredir onun için bir hayal değil, hayatının bir parçasıydı. Şarkı dinliyor, araştırıyor, söylüyordu. Müzik tarihine karşı da bir ilgisi vardı. Ayrıca arkadaşları arasında küçük konserler veriyordu. Gelecek onun için parlaktı, sonuçta geleceğini belirleyecek olan şey çevresi veya okuduğu okul değildi. Onun için hayatın anlamı ne ise geleceği de o olabilirdi. Umut hep içinde var olacaktı; Kardelen onu yeşertecek, büyütecekti... Tıpkı doğadaki Kardelenler gibi...

Tuğra Alp TERZİ

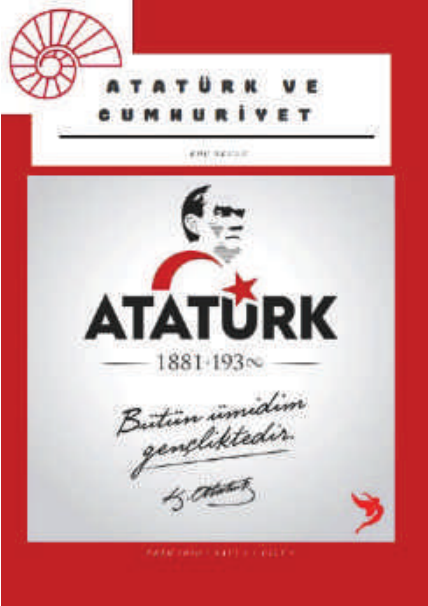
ATATÜRK'Ü ANLAMAK

Atatürk'ü anlamak
Savaşın içinde "BARIŞ"
diye seslenebilmektir.
Cehaleti bilimin ışığında,
akılla vicdanla yenebilmek,
İnançlarını akla ve umuda
bağlayabilmek...

Atatürk'ü anlamak
Cesareti yitirmeden değişimi başarmaktır.
Özgürlük uğruna yitip gidebilmek,
Tek bir toplum için değil, koca bir dünyaya lider
olabilmek...

Atatürk'ü anlamak
"CUMHURİYET"i anlamak demektir.
Demokrasi aşkı ile kavrulabilmek,
Sözü ve gücü sahibine, milletine verebilmek...

Atatürk'ü anlamak
Geleceğine, çocuklarına ve gençlerine
güvenmektir.
Çağdaş dünyaya açılan kapıları işaret
edebilmek,
Yeni neslin azmini ve çalışkanlığını
görebilmek...

Biz gençler
seni anlıyor ve
senin izinde
yürüyoruz.

Barış FALAY

ÖZGÜRLÜK

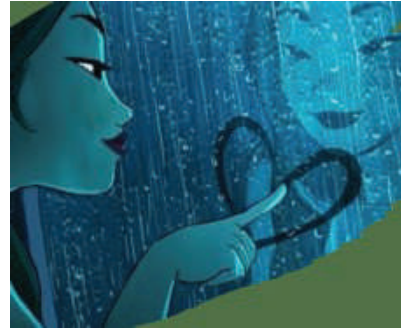
Özüm gür benim
Özgürüm özgür
Budur beni var eden
İnsan olduğumu hatırlatan

Bir kuş bile kafeste ötmez
Salıverince semalara
Görün nasıl şakır
Özgürlük girince damarlarına

Ahmet Efe KARACA

HAYATI KUCAKLAMAK

Hayat bir yansıma değil de nedir?
Kendinizi ne kadar zorlarsanız
Sizi o kadar zorlar.
Kendinizi ne kadar severseniz
Sizi o kadar sever.
O zaman ne bekliyorsunuz?
Gidin hayatı kucaklayın.
O da sevecen kollarını size açsın,
Yüreğinizdeki sevgiye sevgi katsın.

Nehir RÜSTEMOĞLU

CUMHURİYET 2020

Cumhuriyetin 29 Ekim 1923'te ilan edilmesini; öncesi ve sonrasıyla sadece kelimelerle ifade etmek isteseydik, ortaya nasıl bir eser çıkardı? Bazen kafiyelerle, bazen rediflerle, bazen serbest ölçüyle, bazen heceyle, bazen de aruzla bezenmiş; duyguyu, birlikteliği, mücadeleyi, özgürlüğe haykırışı, bağımsızlığa adanmışlığı,

acıları, ölümleri, inlemeleri, kokuları, korkuları, umutları ve zaferleri, kan gölü üzerine yansıyan ay ve yıldızla anlatırken içimizi hem aydınlatan hem de sızlatan koskoca bir şiir mi? Herkesin gurur duyduğu en ulu millî destan mı?

Çanakkale Savaşı'nda olduğu gibi inanmış bir yürekle çarpışan askerlere yardım ettiği kulaktan kulağa fısıldanan, doğaüstü güçlerin yarattığı bir efsane mi? Bütün bunları öyküleştiren; kahramanları, düşmanları, zamanları, yerleri ve betimlenebilecek her detayı, iğne oyası gibi işleyen, serim, düğüm ve çözüm mü? İzleyeni bir girdap gibi içine çekerek cumhuriyet mücadelesinin canlı bir

parçası yapan, etkileyici bir tiyatro oyunu mu? Ya da binlerce kahramanın, binlerce yerde, binlerce zamanda yaşadığı binlerce deneyimin romanı mı? Yoksa hüzünlü zaferlerle beraber acıları, fedakârlıkları, yoksunlukları, çaresizlikleri, arayışları ve sadece yazanın ya da anlatanın anlayabileceği kelimeleri içeren denemeler, söyleşiler, mektuplar, biyografiler veya otobiyografiler mi? Mustafa Kemal Atatürk ve "Nutuk"ta anlatılanlar; Kafkas Cephesi'nden Fatma Seher Erden ve Sarıkamış'ta şehit olan eşi Binbaşı Ahmet Bey'in fedakârlıkları ve sadece onların bildikleri; Onbaşı Halide Edip Adivar'ın çavuşluk yolunda yaşadıkları ve sonrasında yazdıkları; Hasan Tahsin'in ilk kurşunun tetiklediği cesaret ve zaferler; taştan bir müzenin her yüreğe kan ağlattığı Kanlı Tabya'nın isimsiz çaresizlikleri...

Yoksa hepsi ve adını bile bilemediğimiz milyonlarca ses, hece ve kelime mi? Cumhuriyet, bendine sığmayarak taşan ve bildiğimiz harflerle oluşturabileceğimiz tüm dağları ve enginleri aşarak zamanla yarışan, hiç bitmeyen ve cumhuriyetten başka adı ya da tanımı olmayan sonsuz bir metin. Her kuşağın bu metne eklediği bir harf, bir ses ya da bir kelime var. Tıpkı şu anda kendi payına düşeni, olabilecek en güzel sonla, yeni bir bölüme taşımak için tıpta, bilimde, teknolojiye, toplumsal yaşamda, kültürde, sporda ve sanatta, görünen ve görünmeyen harflerle, yeni dizeler, yeni satırlar ortaya koyan 2020 insanı gibi.

Mehmet Erman BİLGİN

PANDEMİ ÇOCUKLARI

Parklardan yani hayali kraliyetlerimizden uzak tutulduk

Ani değişimlere alışmak zorunda kaldık

Neden? sorusu gereksiz kaldı çünkü hiç kimse cevabını bilemedi

Dünya'nın etrafından arkadaşlar edindik

Evlere kapatılıp sosyal hayatımızı kaybetmeye teşvik edildik

Madem evdeyiz bari dinlenelim diye düşündük ama hayatımız daha zor oldu

İnanığımız her hayalimiz suya düştü

Çoğunlukla kendimizi stresli ve üzgün bulduk

Oturmaktan yorulmaya başladık

Cuma günlerinin eskiden sahip olduğu hafta sonu hevesini kaybettik

Umutlanmaya başladığımız anlarda yeni bir haber ile tekrar umutsuz olduk

Kendi başımıza eğlenmeyi öğrenmek durumunda kaldık

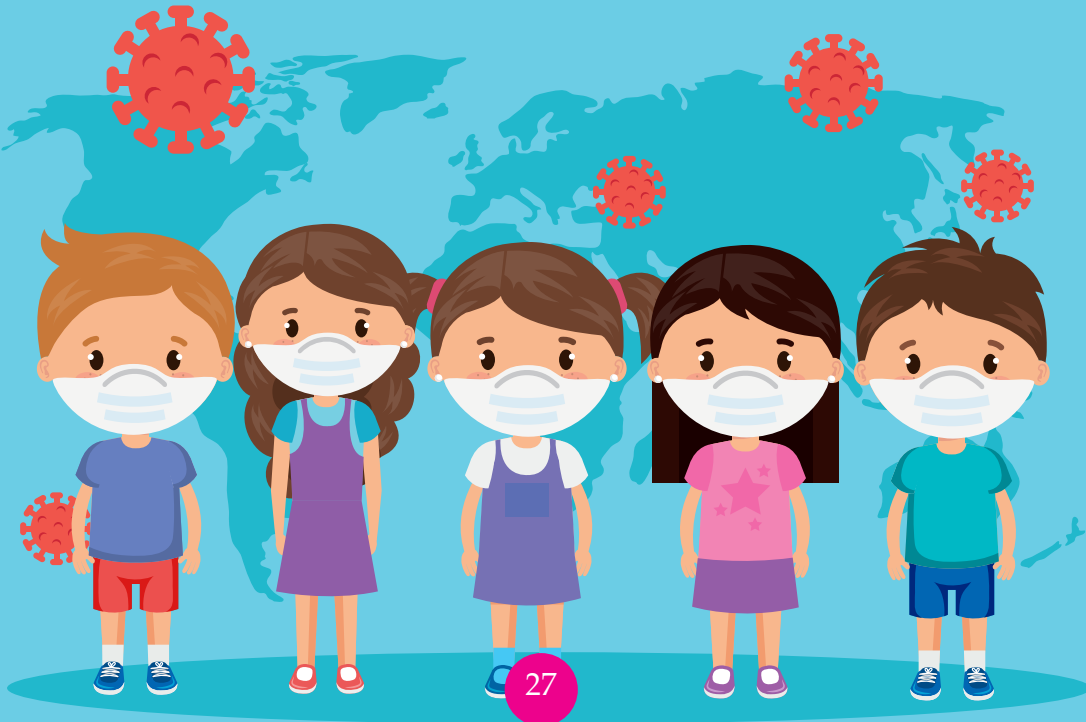
Lanetli günlerin bitmesi için kendimizi dişimizi sıkarken bulduk

Artık bitsin dediğimiz günler sürekli ağladık

Rüyalarımızda istediğimiz diyarları ziyaret edebilmeyi ve mutlu olabilmeyi öğrendik

İssiz sokaklarda gözlerimiz kaldı

Selin AKIALP

GELECEĞİME MEKTUPLAR

Masumiyet, saflık, merhamet... Bu üç özellik her insanda var olan ancak sonra yok olmaya mahkûm olan tutsaklardır. Çocukken herkes saf, masum ve merhametlidir ancak büyüdükçe bu özellikler çevrenin etkisiyle yok olur. Bu üç özelliği içinde bulundurmamak cesaret ister ancak herkes bu kadar cesaretli değildir, anlayıştan yana olmak yerine azarlamak daha kolay gelir büyüklerle. Sadece bazı insanlar içindeki çocuğu yaşatacak kadar cesaretlidir. Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü, bu aldığı kaçınıcı cezaydı? Hademe yine onu uyanık yakalamış, tavan arasındaki buz gibi odaya kilitlemişti. Odanın zifiri karanlığında ağlamaya başladı. Artık alışmış olmam gerekiyor, diye düşündü kendi kendine. Ne de olsa bu ilk defa başına gelmiyordu. Neredeyse her gece yakalanıyor ve kendini bu odada kilitli hâlde buluyordu. Kafasını duvara yasladı ve gözlerini yumdu. Eski hayatını düşündü; ailesiyle geçirdiği zamanları, sıcacık yuvasını ve kız kardeşini. Bir yılda her şey ne kadar da değişmişti. Yaşanan bir olay, tüm hayatını altüst etmiş, yaşamayı ona eziyet hâline getirmişti. Ailesinin hatırladıkça gözleri yaşlarla doluyor, kendini tutamıyordu.

Bir yıl önce evlerinde bir yangın çıkmış ve yangından sağ çıkan tek kişi o olmuştu. Ailesi yaşamını kaybetmiş, evi bir kül yığınına dönmüştü. Hiçbir akrabası ona bakmak istemediğinden onu bir yetimhaneye yerleştirmişler ve arkalarına bile bakmadan gitmişlerdi. Yetimhane çok acımasızdı, küçük kızlara karşı oldukça sertti ve hiç toleransları yoktu. En küçük hatalarında ceza alırlar ve bir gün boyunca yemek yiyemezlerdi.

Yetimhanede çok fazla arkadaşı yoktu, sadece Aliye diye bir kızla arkadaş olabilmış ancak o da birkaç ay sonra evlatlık alınmıştı. Aliye de gittiğinde kocaman dünyada yapayalnız kalmıştı. Bu yalnızlığını kitap okuyarak gidermeye çalışıyordu. Gece herkes uyduğunda o da yatağının içinde kıvrılıp açıyor kitabını, onu okumaya başlıyor ve kısa

bir zaman için de olsa hayatın acımasızlığından kurtulabiliyordu. Bugüne kadar birçok kez hademeye yakalanmıştı ancak pes etmiyor, yine de okumaya devam ediyordu.

Yine bir gün yakalandığında büyüklerin neden bu kadar acımasız olduğunu düşündü. Onlar da bir zaman çocuğu, o zaman neden bizi anlamıyorlar, diye sordu kendi kendine. Yetimhanedeki büyükler gibi olma düşüncesi içini ürpertti, ben asla onlar gibi olmayacağım, dedi. "Peki ya bunu unutursam, çocukluğumu

unutursam ve ben de acımasızlaşırsam?" Peki ne yapacaktı, nasıl dünyanın kendisini acımasız ve sert bir büyük hâline getirmesine engel olacaktı? "Çocukluğumu hatırlamanın bir yolu olmalı, hiç yaşanmamış gibi unutup gitmemeli; buna izin veremem, vermemeliyim." dedi. Eline bir kâğıt ve kalem aldı, başladı yazmaya:

Sevgili Ceylan,

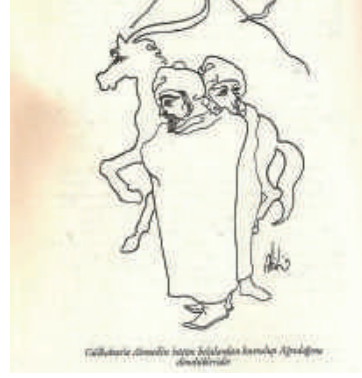
Ben, senin çocukluğum. Bugün, kendime bir söz verdim. Ne zaman kendimi çok kötü hissetsem ve ceza alsam sana bir mektup yazacağım. Bu mektuplar sana çocukluğunu hatırlatacak ve senin bir canavara dönüşmene engel olacak. Dünyanın daha çok iyiye ihtiyacı var ve sen bunlardan biri olmak zorundasın. Dünyanın zalimliğine karşı savaşmalısın. Kimsenin şu anda benim yaşadığım duyguları hissetmesine neden olma.

Eğer böyle olursan çocukluğunun en büyük hayal kırıklığı olacaksın. Ne olursa olsun ne yaşanırsa yaşansın asla ama asla merhametinden vazgeçme ve merhametini gösterebilecek kadar cesaretli ol. İhtiyacın olan tek şey cesaret. Gerekli cesareti sana yazdığım mektuplardan alabilirsin. Yanında kimse kalmasa bile sana yazdığım mektuplar aracılığıyla çocukluğun her zaman yanı başında. Asla yalnız değilsin. Etrafına sevgi merhamet göstermen senden rica ettiğim bir şey de değil. Bu senin bana olan borcun, bana gösterilen acımasızlığı sen sevgiye dönüştürmezsen o zaman burası daha da zalim bir yer olacak. Çocukluğunun elinden kaçıp gitmesine izin verme ve asla yalnız olmadığını unutma. Ne zaman beni istersen bu mektubu oku, zaten içinde beni hissedeceksin.

Çocukluğun omuzlarından bir yük kalkmış gibi hissetti. Bu mektup, çocukluğunun kanıtıydı. Ne olursa olsun kimse içindeki çocuğu ondan alamayacaktı. Mektubu yazdıktan sonra ne zaman kendini yalnız ve kötü hissetse okudu ve ondan cesaret aldı.

Derin GÜRSOY

Sevgili Günlük,

Sevmek ne kadar zormuş. Bugün çok çaresizdim. Umutsuzluk duvarına çarptım. Kimden medet umduysam bana yardımcı olmadı. Yüce Dağın kartalı, gönlümün sevdası Ahmed elimden kayıp ölüme gidiyor

ve ben hiçbir şey yapamıyorum. Eğer onu vurma gafletine düşerlerse, bende kendimi öldüreceğim. Tek bildiğim onsuz yaşayamayacağım. Son şansım biricik akrabam Memo'ydu. Paşasını memnun etmek için yaşayan Memo, bana yardım eder miydi? Memo'ya niyaz etsem, ayaklarına kapansam onu ikna edebilir miydim acaba? Denemekten başka çarem yoktu.

Ne istese verecektim, yeter ki Ahmed kurtulsun. Gözüm dönmüştü, tek isteğim Ahmed'e kavuşmaktı, sonu ölüm olsa bile. Memo'nun yanına vardığımda onun güzel yüzü, kara gözleri kederliydi. Ne istiyor olabilirdi ki? Onu nasıl ikna edebilirdim? Altın değilse ziyet değilse ne? Cesaretimi topladım ve ne istediğini anlamak için yalvarmaya başladım. Yarın şafakta Ahmed'in kellesi vurulurken, kendimi uçurumdan aşağı onun ölüsünün üzerine atacağımı söyledim. Yalvardım Ahmed'imi salıvermesi için. Onu kurtarmak için yapamayağım şey yok. Memo'nun ellerine sarıldım, ne isterse yapacağımı söylediğimde Memo öyle derinden inledi ki, silkinip kendime geldim. Memo hayretle bana "Ne istersem verir misin?" diye sordu. İçimi bir taraftan merak bir taraftan korku sardı. Ne isteyebilirdi ki benden? Canımı bile verebileceğimi söyledim, yeter ki Ahmed kurtulsun.

Memo dondu kaldı. Sonra da gülümseyip saçlarımı okşadı. Sanki bana dokunmaya bile kıyamıyordu. Meraktan içim içimi yedi. Memo acaba ne isteyecekti? Memo sevinçle tekrarladı: "Ne istersem verir misin?" diye.

Kendimden emin ve kararlı vereceğimi söyledim. Memo saçımından birkaç tel istediğini söyledi. Bir anda rahatladım. Tereddüt etmeden beliğimi uzattım. Kılıcıyla beliğin ucundan bir tutam kesip yüreğinin üstüne koydu. Sanki dünyanın en kutsal hazinesine sahip olmuş gibiydi. Benim Ahmed'i sevdiğim gibi Memo'nun da beni sevdiğini fark ettim. Bunu nasıl bugüne kadar anlamamış olmama şaşırımdım. Sevmek belki herkes için zordu. Memo'ya ve bana ölümü göze aldırarak kadar zor.

Gülbahar

Emre LEVENT

Sevgili Günlük,

Nasılsın? Bugün uzun süredir aynı giden ada hayatımız yaşanan bir olayla bir anda değişti. Her gün olduğu gibi üstümüze mayolarımızı giyip kahvaltı ettikten sonra sevgilimle biraz sohbet edip denize girmeye karar verdik. Denize girdikten sonra evimize gelip biraz dinlenmek için her zamanki gibi bahçemizdeki hamağa yerleştim, sevgilim ise terastaki koltuğuna geçti. Biz yasemin kokuları, martı çığlıkları içindeki cennetimizde dinlenirken bir anda hiç beklemediğimiz bir haber aldık. Hatırlarsan sana bizim ada sakinlerine ev numaraları ile seslendiğimizi söylemiştim.

Adamızda 24 numarada yaşayan, yaşlı bir amca vardı. Yaşlı amca bugün biz denizdeyken kalp krizi geçirip hayatını kaybetmiş. Haberi alınca yerimizden fırladık ve diğer adalıları bulmaya gittik. Ada sakinleri 24 numaranın bahçesinde toplanmışlardı ve onlar da bizim kadar bu duruma üzülmüşlerdi. Derin bir hüznün içinde o günün akşamında, bakkal bize siparişlerimizi getirdiğinde 24 numarada yaşayan amcanın başkentteki oğlunun evi satılığa çıkardığını ve birinin evi beğendiğini, ertesi gün gelip evi görmek istediğini söyledi.

O gün merak içinde uyuduk ve sabah uyandıığımızda adamızın limanına kocaman bir geminin yanaştığını görünce neler olduğunu merak ettik. Daha sonra adamızda siyah takım elbiseli siyah güneş gözlüklü adamların dolaştığını ve 24 numaralı evi en ince detayına kadar incelediklerini fark ettik. Şık giyimli yedi sekiz adamın akşamüstüne doğru geldikleri tekneden birtakım eşyalar indirdiklerini ve bu eşyaları tek tek 24 numaralı eve taşıdıklarını görünce bu adamların evin yeni sahiplerinin çalışanları olduğunu düşündük. Herkesin mayo, şort, terlik giydiği adamızda böylesine ciddi kılıklı insanları görmek bizi biraz da olsun ürkütmüştü. Sevgilim ortalık biraz sakinleşince 1 numaralı ada sakinine gidip kimin adamıza taşındığını sorduğunda aldığı cevap eski bir devlet Başkan'ı olunca adamların neden bu kadar ciddi görünümü olduğunu anlamıştık.

Neden böyle bir adam adamıza taşınıyordu, adamıza uyum sağlayabilecek miydi emin değildim? Başkan'ın adamları o gün akşam geç saate kadar evi yerleştirdikten sonra geldikleri devasa teknelerine binip geri dönmüşlerdi. O gün de merak içinde uyuduk. Ertesi sabah erkenden adada bir uğultu vardı. Herkes etrafta koşuşturuyor, limana doğru koşuyorlardı. Bizde ne olduğunu merak edip limana gittiğimizde Başkan'ın birkaç dakika sonra geleceğini ona hazırlık yaptıklarını öğrendik. Tüm ada halkı limandaydı. Çok geçmeden Başkan'ın teknesi

limanımıza yanaşmıştı. İçinden ilk önce Başkan çıktı daha sonra arkasından karısı ve torunları ile hepimizi selamladılar. Herkes teker teker Başkan ve ailesine "Hoş geldiniz." dedi ama bir kişi hariç: Yazar dostumuz. Yazar, Başkan'ı karşılamamış, sadece bir kenarda durmuştu. Başkan ilk geldiğinde aslında iyi birine benziyordu. Bize karşı henüz bir şey yapmamıştı. Kısa bir selamlama töreninden sonra herkes evlerine dağıldı. Çok geçmeden bakkal bahçemizde belirmişti.

Bize Başkan'ın bu akşam hepimizle birer birer tanışmak için bir toplantı düzenlemek istediğini hepimizi çardağın orada saat dokuzda beklediğini söyledi. Hepimiz saat dokuzda çardakta toplanmıştık. Çok geçmeden Başkan masanın başına oturup konuşmasına başlamıştı.

Doğruyu söylemek gerekirse geldiği ilk günden bizi bir yere toplaması, masanın başına oturması bir "Başkan" olduğunu gösteriyordu. Aklımdan bize böyle davranmaya devam ederse huzurlu ada hayatımızın değişip değişmeyeceğini düşündüm ama sonra bunu düşünmeye vakit olmadığını, bu kadar ön yargılı olmamam gerektiğini düşündüm.

Sevgilim hemen yanımda oturuyordu ama o hiçbir şeyden rahatsız durmuyordu. O gün Toplantıdan sonra hepimiz evlerimize dağıldık. O gün normalin aksine biraz değişik ve yorucu bir gündü. O yüzden hemen eve gelip uyumaya karar verdik.

Maya GÜNEY

AGATHA CHRISTIE'NİN “NİL'DE ÖLÜM” ROMANI ÜZERİNE GÜNLÜK ÇALIŞMALARI

Birinci Günlük:

Bugün Mısır'daki gemi turumuzun ilk günü. Haftalar önce tesadüfen Soho'daki bir lokantada karşılaştığım genç kız Mısır'da tekrar karşıma çıktı. Jacqueline adındaki bu genç kızın geçen bu sürede ihanete uğramış olduğunu öğrendim. Nişanlısı Simon zengin arkadaşı Linnet'e âşık olmuş ve ayrılmışlar. Jackie'nin kötü bir işe kalkışmasını önlemek için ona bayağı öğütler verdim. Ne yazık ki öğütlerimin faydalı olmadığını öğrenince üzüldüm. Bugün yolculuktan ve su üzerinde olduğumuzdan epey yorulduğum. Şarabım ile bir uyku ilacı aldım ve erkenden yatıyorum.

İkinci Günlük:

Bugün çok üzücü bir şey oldu. Sabah kalktığımda Linnet Doyle'ın öldürüldüğünü öğrendim. Hemen araştırmaya başladım. En baş şüphelilerim Jackie ve Simon'du. Doktor ve hemşirelerden Simon'un vurulduğunu ve

Jackie'nin uyduğunu öğrenince onları şüpheliler listesinden sildim. Dün Jackie ve Simon'un olduğu odaya gidip tabancayı aradım ama bulamadım. Bu durumda tabancanın oradan katil tarafından alınıp Linnet'i öldürmekte kullanıldığı ve muhtemelen daha sonra Nil Nehri'ne atıldığını tahmin ettim.

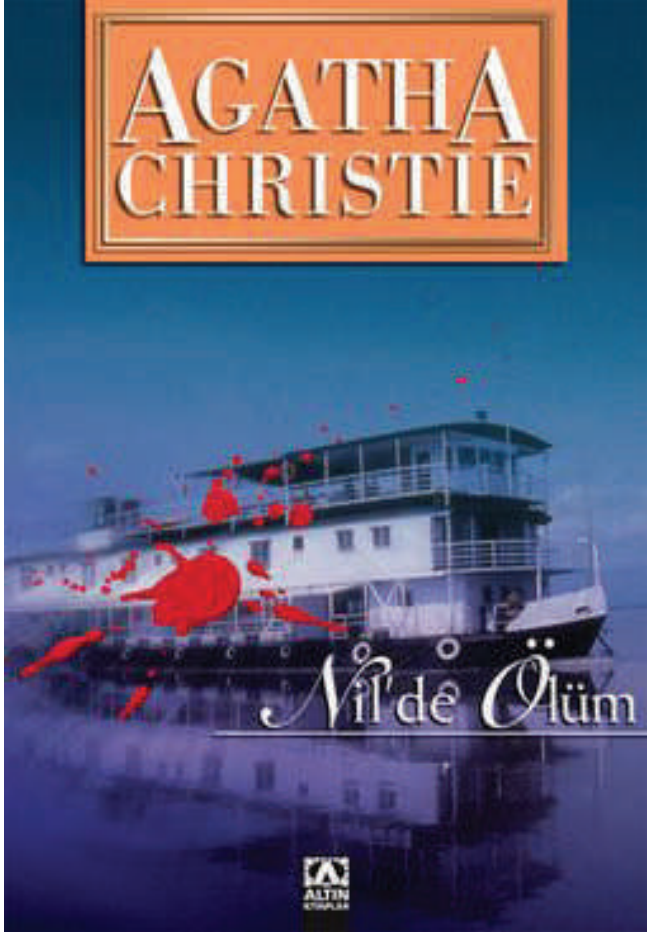
Gemideki herkes ile tek tek görüştim. Herkesin Linnet'i nefret edecek hatta öldürecek nedenleri vardı. Yolculardan biri suya düşen bir şeyin sesini duymuştu. Başka biri ise cinayetin işlendiği dakikalarda güvertede birinin çıplak ayakla koştuğunu söyledi. Yolculardan yaşlı ve zengin bir kadın olan Amerikalı Marie Van Schuyler'ın gerdanlığının kaybolduğunu öğrendim. Araştırmam gün boyu sürdü ama hâlâ katilin kim olabileceğini bilmiyorum.

Üçüncü Günlük:

Kötü haberler bir türlü bitmiyordu. Bu sefer de Linnet'in hizmetçisi bıçaklanmış. İncelememi yaparken kurbanın parmaklarının ucunda bir banknot parçası buldum. Katile şantaj yaptığı için öldürüldüğünü tahmin ettim. Sonunda aranan tabancayı ve gerdanlığı buldum. Tabancayı incelediğimde üç merminin eksik olduğunu gördüm ama sadece iki cinayet vardı. Üçüncü mermi nerede diye düşünüyorum.

Dördüncü Günlük:

Bugün odamda dinlenirken kapım çalındı. Açınca telaşlı mı heyecanlı mı pek anlayamadığım bir kadın geldi ve bana katilin kim olduğunu gördüğünü söyledi. Son olaylardan sonra zaten az çok kim olduğunu

biliyordum ama gene de devam etmesini istedim. Tam bana kim olduğunu söyleyecekken biri bu kadını vurdu. Bu cinayetten sonra artık katillerin kim olduklarını çözdüm. Tüm yolcuları topladım ve onlara kendi düşüncelerimi anlattım. Katil, daha doğrusu katillerin en az şüpheli olan Jackie ve Simon olduğunu söyledim. Her ne kadar ayrılmış olsalar da asıl planları Simon'un Linnet ile evlenip onun tüm servetine sahip olmak olduğunu ve bacadan vurulma olayı ile kavganın sahte olduğunu açıkladım.

Olay gecesi Jackie aslında Simon'u vurmamıştı. Simon kendisini bacağında vurulmuş gibi

göstermiş, hemşire Jackie'yi sakinleştirmeye çalışırken silahı alıp hemen Linnet'in odasına gidip onu öldürmüştü ve daha sonra olayın yaşandığı yere gidip bu kez kendisi kendisini bacağında vurmuştu. Böylece yürüyemeyen, sakatlanmış Simon'dan ve hep hemşire ile birlikte olan Jackie'den kimsenin şüphe etmeyeceğini söyledim.

Fakat Linnet'in hizmetçisi şans eseri Simon'un Linnet'i öldürmesini görmüş ve ondan para kaçırmak için odasına gitmişti. Ben de o anda odada olduğum için amacını gerçekleştirememişti fakat dolaylı yolda katili gördüğünü ima etmişti. Simon bunu anlamış ve Jackie'ye iletmışti. Jackie de bunun üzerine hizmetçiyi öldürmüştü. Bu sırada onu biri görmüş ve gören kişi tam bana bunu açıklayacakken Jackie onu başından vurmuş ve kaçmıştı.

Beşinci Günlük:

Sabah Jackie'nin yanına gittim. O, bana benim sonucumun yeterli olmadığını ve hiç kanıtım olmadığını söyledi. Haklıydı ama Simon her şeyi itiraf etmişti bunun için kanıtı gerek yoktu. Jacqueline, Simon'un "kötü bir kaybeden" kendisinin ise iyi bir kaybeden olduğunu söyledi. Ona olayı nasıl çözdüğümü anlattım. Jackie'ye sevginin yeterli olduğunu ama Simon'a yetmediğini söyledim. O bana Simon'un sıradan ve hep çok paragöz biri olduğunu söyledi. Hatta onu bir çocuğa bile benzetti.

Düşündüğüm gibi Simon'un aslında Linnet'ten hoşlanmadığını söyledi. Bana aslında neler olduğunu ve bu işleri neden yaptıklarını anlatınca dışarıya çıktık. Simon ile karşılaştık. Simon her şeyi mahvettiğini söyleyince Jackie de oyunu kaybettiklerini söyledi. Bu esnada Jackie çantasından tabancasını çıkarıp kendisini kalbinden vurdu. Herkese Jackie'nin baştan beri iki tabancasının olduğunu anlattım.

Gülin GÜRBÜZ

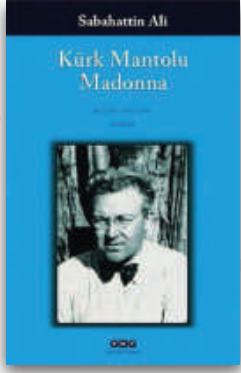
18 Haziran 1934

24 Haziran 193

Sevgili Raif,

Bana Prag havası iyi geldi sanırım. Annem de çok iyi, burada çok mutluyuz. Bahçede oturuyoruz, havalar çok sıcak. Bir baktım bütün çiçekler açmış, bu mevsimde gelmekte ne iyi etmişim, çok güzel görünüyorlar. Senin de bu muhteşem manzarayı görebilmeni çok isterdim.

Biz de annemle burada her günü birbirinin aynı olarak geçiriyoruz fakat havalar güzel olduğu için bunu sıkıntı etmiyorum, sanırım biraz

ihtiyacım vardı tabiatın güzelliğini görmeye, yemyeşil çimenlerde yatıp düşlere dalmaya. Babanın sana mirasından pay bırakmış olması ne kadar güzel. Umarım tez zamanda ne olduğunu öğrenirsin, bana da haber ver lütfen. Eniştelerinle aranı umarım düzeltirsin. Ne değişik, bir aralar ailen olan insanlar gün geliyor bir yabancıya

dönüşüyor. Dün annemle konuşurken senden bahsettim ona. Ne kadar iyi anlaştığımızı anlattım, tanışmak için can atıyor seninle, eminim çok iyi anlaşacaksınız.

Yüz yüze söylemek istediğim bir müjdem var sana, dört gözle bekliyorum seni yeniden görmeyi. Nedense bir mevsim daha beklemek bir ömür gibi geliyor, o kadar istiyorum ki sana bu haberi vermeyi fakat nefsimde sahip çıkacağım. Yakın zamanda tekrar görüşebilmek dileğiyle...

Sevgiler...
Maria

Sevgili Maria,

Günlerin nasıl geçiyor? Senden tekrardan haber almak ne kadar güzel. Çok sevindim tabiatın sana iyi gelmesine. Hastalığının geçiyor olması beni çok mutlu etti, şu sıralar böyle iyi bir gelişmeye ihtiyacım vardı. Annene neler anlattığını o kadar merak ediyorum ki lütfen sevgilerimi ilet kendisine, umarım yakın zamanda tanışma fırsatı buluruz. Bir önceki mektubunda belirttiğin müjde aklımdan çıkmıyor, günlerdir uyku uyuyamadım meraktan. Seninle yüz yüze buluşmayı nasıl bekleyeceğimi bilemiyorum.

Bütün günü ailem ile geçirmek durumunda olduğumdan az da olsa bir yakınlaşma olduğunu kalbimi derinliklerinde hissedebiliyorum, uzaktan öyle gözüküyor olsa bile hepimiz benzer acıları çekiyoruz. Bu, bizi birbirimize daha çok yaklaştırıyor fakat arada eniştelere bakışlarını üzerimde hissediyorum; beni durmadan süzdüklerini, tenkit ettiklerini. Anneme bakınca kalbim paramparça oluyor, bir görsen yüzünü. Ne kadar üzülüyor kim bilir, babamla çok yakın değildik. Ben çok hissetmedim değer verdiğin birini kaybedince yüreğine düşen o ateşi. Zavallı annem nasıl da perişan, müteessirdi.

Herkesi hüznü ve yas tutarken görüyorum; neşeli olmak, hayattan her şeye rağmen zevk almaya çalışmak suç gibi geliyor. Seni yeniden görme arzusu ile içim keleklerle doluyor, bu karanlık günlerde beni hayata bağlayan tek şey umut. Sana olan özlemim gün geçtikçe artıyor.

Sevgiler...
Raif

Duru TEKELİ

Prag, 08/05/1936

Sevgili Raif,

Senden mektup alamayacağım ve arkadaşlığımız bozulacak diye çok korkmuştum, mektubunu alınca ne kadar rahatladım anlatamam. Uzun bir tren yolculuğunun

birbirinden zarif renklerde çiçekler açıyor ve Prag'ı masallardaki o büyüleyici kasabalardan bile güzel kılıyor. Beraber piknik yapmayı, sohbet etmeyi inan ki her şeyden çok isterim. Söz veriyorum bulduğumuzda sana Prag'ın geleneksel yemeklerinden olan gulaş yapacağım. Parmaklarını yiyeceksin! Ayrıca Türkiye'nin güzelliklerini de merak etmiyor değilim. Geleneksel yemeklerinizden yapmayı bana öğretirsen, afiyetle yemeyi çok isterim.

Söylemek istediklerim şimdilik bu kadar. Umarım ilerleyen zamanda kendini daha iyi hissedersin. Eğer bir gelişme olursa, biriyle dertleşmek istersen her zaman buradayım. Lütfen hiçbir şeyin canını sıkmasına izin verme. Senden mektup bekleyeceğim.

Kendine iyi bak...

Sevgiler,
Maria Puder

Sirel FİŞEK- Saba SONAY

ardından sonunda Prag'a, annemin yanına ulaşmayı başardım. İyiyim, her şey yolunda, hele annemin de sağlığının yerinde olduğunu gördüğümde daha da rahatladım. Sana her şeyin yolunda olduğunu, iyi olduğumu bildirmek için yazmak istedim.

Ailenin seni o şekilde karşılamasının seni ne kadar gücendirdiğini anlayabiliyorum. Ben de senin yerinde olsam hayal kırıklığına uğurdum fakat lütfen kendini bunun için üzme. Hem sana vermek istediğim güzel bir haber var ama yüz yüze bulduğumuzda söylemek istiyorum. Bu sebeple buluşacağımız güne kadar yolunu gözlüyorum...

Prag'da da bahar yavaş yavaş kendini göstermeye başladı. Kuşlar âdeta sevinç ve hasretle birbirlerine şarkılar söylüyor,

MANTIKLI SEVGİSİZLİK Mİ? MANTIKSIZ SEVGİ Mİ?

İnsanlar der ki: "Aşk konusunda mantıklı olan insanlar onu yaşayamazlar." ama aşk içinde sadece sevgiyi mi barındırır? Tabii ki de hayır. Her ne kadar aşk sevginin çocuğu olsa da içerisinde mantık da olmalı yoksa iki taraf da eninde sonunda delirir ama aşk aynı zamanda içinde sevgi de barındırmalı yoksa bu sefer zindandan, kelepçeden bir farkı kalmaz.

Sadece mantığa bağlı evliliklerin iş ortaklığından, evlerin ise birer holdingden ne farkı vardır ki... Kimse birbirini sevmiyor, birbiriyle gerçekten konuşmuyor ya da birbirine tahammül etmiyor. Acılar gerçek anlamda paylaşılmıyor, birlikteliklerden çok yalnızlıklar önemsleniyor. Şimdi birileri "Bırak bu romantiklikleri aşk karın doyurmuyor." diyecektir. Sonuna kadar haklılar da ancak gönülsüz yenen yemeğin zehirden ne farkı vardır ki... Paranızla her şeyi satın alabilirsiniz içten, sıcak, samimi bir gülüş dışında... Paranın ya da maddi farklı değerlerin üzerine kurulan evlilikler işte bu yüzden içi soğuk, dışı muhteşem şatoları anımsatır bana.

İlişkinin iki tarafının da mutlu olduğu tek durum, hem sevgi hem de mantığın işlediği durumlardır. Elbette bunu sağlamak çok zor ancak mutluluk kimseye altın tepsi içinde sunulmuyor. Arayacağız, emek vereceğiz ve mutlu olacağız. Mutluluğu belki de bir yerde yürürken, okulda veya belki de bir kafede otururken bulacağız. Önemli olan onun gerçekten o olduğunu hissetmek ve fark etmektir.

Gerçekten aşkın aşk olduğundan emin olmazsak büyük ihtimalle ya mantıklı sevgisizlik ya da mantıksız sevgi bütünlüğüne girip bir daha da işin içinden çıkamayız. Aşk için doğru insanı bulup hayatımız boyunca neşeyle, gülerek yaşlanmalıyız ve bunu nesillerimize öğretmeliyiz. Uzun lafın kısası aşkta hem sevgi hem mantık olursa aşk gülün yapraklarına benzer ama sadece mantık ya da sadece sevgi olursa bu sefer aşk, gülün dikenleri olur.

TECRÜBENİN İNANILMAZ GÜCÜ

"Tecrübe bir gözlüktür, onların sayesinde ikinci defa daha iyi görürsünüz." demiş Henrich İbsen. Ne kadar da doğru söylemiş aslında. Biz fark etmesek bile tecrübenin hayatımızda yarattığı farklar inanılmaz derecede önemlidir. Tecrübeli olduğumuzda durumları, sorunları; daha iyi, daha berrak görürüz. Sizce de öyle değil mi? Tecrübe, deneyim ve geçirmişlik demektir. Ne kadar tecrübeli isek o kadar da iyi karar veririz demektir çünkü tecrübeli olduğumuzda daha önceden yaptığımız hataları tekrarlamayız, sonuçları bildiğimiz için ona göre hareket ederiz. Belçikalıların bir atasözü vardır: "Tecrübe doğanın bize kel olduktan sonra verdiği taraktır." diye. Bunu somutlaştırmak gerekirse şöyle de diyebiliriz: Daha önceden ihtiyaç duyduğumuz şeyi, tecrübe sayesinde alırız ve bir sonraki seferde bizi neyin beklediğini biliriz. Bu da tecrübenin bizim üzerimizde yarattığı etkilerden sadece biridir.

Ayrıca, sizlerle iki durumu karşılaştırmak istiyorum. Düşünün, bir gençsiniz, üniversiteye gitme vaktiniz geldi ancak abiniz veya ablanız yok. Anneniz veya babanız size tavsiyede bulunamamakta ve bundan dolayı karar verirken yanlış seçimler yapmaya daha çok meyillisiniz. Bir de bunun tam tersini düşünün; bu sefer hem abisi olan hem de anne babası yardımcı olabilecek durumda olan bir gençsiniz. Abiniz üniversiteyi bitirmek üzere, anneniz doktor, babanız ise mühendis. Hepsi bu seçim sürecini geçirmiş insanlar ve o süreçte hatalar da yapmışlar ancak bu hataların farkında oldukları için sizin hata yapmanızı engelleyebilirler. Bu da demektir ki siz hata yapmaya birinci duruma göre daha az meyillisiniz. Bu da tecrübenin kelimelerle anlatılamaz gücünün başka bir göstergesidir. Kısacası, tecrübe bir kapiya anahtar ve güneşe karşı bir gözlüktür. Önceden yaptığımız, pişman olduğumuz hataları yapmamızı önlemekle birlikte bizim hayatın acımazlığına karşı bir kalkanımız gibidir. Yani bizler tecrübelerimiz kadar güçlüyüz.

Beril Ada KİRTİŞ

Ceylin YANAR

İNSANI TAMAMLAYAN ÖZELLİK

Tarihte bilge insanların veya filozofların ortak bir özelliği vardır, bu özellik neredeyse hepsinin yaşlı olmasıdır. Bence bu insanların yaşlı olmasının nedeni tecrübeli olmalarından kaynaklanmaktadır.

Bir filozofun altmış yaşındaki hâliyle yirmi yaşındaki hâlini kıyasladığımızda aradaki temel fark tecrübedir çünkü filozof o yaşlarında aynı şeyleri bilse bile bunları gerçek hayatta daha uygulamamıştır. Mesela araba sürmeyi öğrenen bir insanın ilk sürüşünde kaza yapma ihtimali daha yüksektir çünkü kişi ilk sürüş denemesinde hem daha heyecanlıdır hem de araba kullanmanın kurallarını öğrenmiş olsa bile daha arabayı gerçek yolda sürme deneyimi edinmemiştir. Bu konu hakkında George Santayana "Eğitimdeki temel zorluk, fikirlerden tecrübe çıkarmaktır." demiştir.

Tecrübe; deneme, deneyim, sına demektir. Tanımından da anlaşılacağı üzere tecrübe ve deneyim kazanmanın en kolay yolu denemek ve hatalardan ders çıkarmaktır. Sürekli deneyip hata yapmak çok önemlidir. Bir çok mucit icatlarını bulmadan önce hata yapmıştır daha sonra hatalarını anlayıp tekrar deneyip kendilerini geliştirmiş ve dünyanın en önemli insanlarından olmuştur.

Sonuç olarak tecrübe insana yardımcı olur, insanın daha iyi karar vermesini sağlar ve insanın en önemli özelliklerinden birisidir. Ünlü şair ve yazar Berthold Auerbach tecrübe hakkında "Tecrübenin en büyük gayesi, bize vazifelerimizi öğretmektir." demiştir.

Arda KİMYONOK

ADALET HER ŞEYİN BAŞIDIR

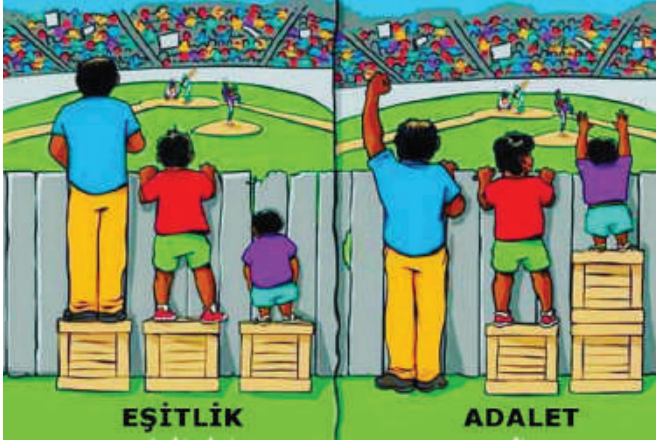
Görselde adil bir seçim olabilmesi için aynı kilo ve boyda olmayan bütün hayvanların eşit şartlarda sınava girmesi isteniyor fakat adalet, küçük büyük fark etmez herkesin aynı şartlarda değerlendirilmesi demek değildir. Arada ince bir çizgi vardır. Eğer adaleti sağlamak istiyorsanız herkesin hakkını vermelisiniz, ortada haksızlık olmamalıdır.

Görselde ise eşitlik sağlanıyor ancak adalet sağlanmıyor. Eşitlik, eşit olma durumudur. Verilen şartlar herkeste aynıdır. Görselde de bununla karşılaşılıyor. Aynı ağaca farklı hayvanlar tırmanıyor yani ağaç aynı, şartlar da eşit. Adalet ise herkesin eşit olabilmesi için verilen haklardır. Hayatta bu haklar arasında farklılıklar olabiliyor. Yine görseli örnek verecek olursak ağacın karşısında her varlığın farklı fiziksel özellikleri olduğunu görüyoruz. Zaten adaleti sağlamak için de herkese farklı derecede haklar verilmesi gerekmez mi? Adalet bizi buna yöneltir. Günlük hayatta ise çocukların gittiği kurslar bu konuda örnek verebiliriz. Küçük çocukların kurs saatleri daha az oluyor ancak büyüyen çocukların odaklanma süreleri daha fazla olduğu için kursların süreleri uzatılıyor. Bu açıdan bakıldığında yaşlara göre adalet sağlanıyor.

Her yerde adaleti sağlamalıyız. Ne demiş Mahatma Gandhi, "Haksızlığa sapıp bütün insanların seni izlemeleri yerine, adaletli davranıp tek başına kalmak daha iyidir." Her zaman adaletli olun çünkü işin sonunda siz kazanır, vicdan azabı çekmezsiniz. Ayrıca "Adalet mülkün temelidir." sözü bizlere adaletin sadece adaleti insan ilişkilerinde değil, devleti yönetirken de unutulmaması gereken bir değer olduğunu öğütlüyor. Adaletli olmak bir erdemdir, herkese karşı adaletli olmayı hiçbir zaman aklınızdan çıkarmayın.

Maya USTA

ADALET VE EŞİTLİK

Adalet ve eşitlik aynı mıdır? Cevap çok basit, hayır! Adalet, herkesin keline göre değerlendirilmesiyken eşitlik, şartlar ya da imkânlar ne olursa olsun herkesin eşit değerlendirilmesidir. İlk önce eşitliğin daha doğru değerlendirme için gerekli olduğu sanılsa da aslında adalet doğru bir değerlendirme için gereklidir çünkü kişinin imkânları, ilgi alanları ve yetenekleri dikkate alınarak değerlendirilmesi gerekir.

Okullarda olduğumuz sınavlar eşitlik göz önünde bulundurarak hazırlanır ama bu durumda adil midir? Aslında birçok açıdan okullarda yapılan sınavlar adildir ancak bu sınavlar öğrencilerin ilgi alanları ya da başarılı, yetenekli oldukları konulara göre hazırlanmadığından her öğrenci okulda başarılı olamaz ve bu durum iş hayatlarına da yansır. Oysa okullarda sınavlar hazırlanırken öğrencilerin ilgi alanları, yetenekleri ve becerileri göz önünde bulundurulursa daha başarılı olmaları sağlanabilir çünkü hayatın geri kalanında okullardaki gibi eşitlik ya da adalet yoktur.

İnsanlar birbirlerini sadece gördükleri kadarıyla değerlendirir, lüks arabası olan birine saygı duyulurken bir belediye çalışanına duyulmaz. Oysa bu iki kişinin imkânları ve yaşadıkları göz önünde bulundurularak değerlendirilmesi gerekir. Yani çoğu insan ne adaletlidir ne de eşit, herkes okulda ya da çalışma hayatında başarılı olmayabilir ancak adaletli bir sistemle herkes eşit olabilir. Bu nedenle, eşitlik adalet kadar doğru bir değerlendirme yöntemi değildir.

Büşra DEMİRCİ

EŞİTLİĞİN ADALETİ

Eşitlik ve adaletin farkı nedir? Aslında birçok kişi bu iki kavramın ne anlama geldiğini bildiğini iddia etse de gerçekte yanılırlar. Günümüzde çok fazla karıştırılan bu iki kavram, hâlâ çoğu yerde hayatın içine katılmamaktadır. Eşitlik, insanların arasında ayırım bulunmaması ve herkese eşit davranılmasıdır; adalet ise insanların şartlarını ve durumunu göz önünde bulundurarak herkese kendisine uygun şekilde davranmaktır. Yani eşit olurken adaletli olmayı da göz önünde bulundurmalıyız.

Adaleti günlük yaşamımızda sık sık kullanmayı unutsak da aslında adaletin hayatımızda çok büyük bir yer kaplaması gereklidir. Eğer fark ettiyseniz birçok şey adalet ile başlar. Her insana bulunduğu duruma göre yaklaşmak çok önemlidir fakat ne yazık ki çoğu zaman bu gerçeği hiç önemsemeyiz. Herhalde herkes üç kişinin maç izlemeye çalıştığı karikatürü görmüştür. O karikatürde de adaletin önemi anlatılmaktadır. Boyları farklı uzunlukta olan 3 kişi maçı izlemeye çalışıyor ve önlerinde bir bariyer var. Eğer üçüne de üzerine çıkmaları için bir kutu verirsiniz bu eşitliğe girer ve boyu en kısa olan kişi maçı izleyemez fakat üçüne de boylarına göre 1 veya 2 kutu verirsiniz bu adalete girer ve hepsi maçı izleyebilir. İşte, burada adalet ile eşitliğin farkını ve adaletin ne kadar önemli olduğunu görebiliriz.

Sonuç olarak hayatımıza eşitlik ile adaleti beraber katmalıyız. Eğer sadece eşitliği kullanırsak bu bir balık ve bir maymundan aynı anda ağaca tırmanmalarını istemek gibi olur. Sizce balık o ağaca maymun kadar hızlı tırmanabilir mi? Eşitlik, aynı zamanda bencillığe de girer çünkü karşımızdaki kişinin durumunu düşünüp empati kurmadan doğrudan herkese aynı görevi vermek aynı zamanda kabalık ve bencilliktir.

Derya İnci TORAMAN

EŞİTLİK, ADALET MİDİR?

Eşitlik ve adalet kavramlarının anlamları aynı mıdır? Gözümüze aynı gibi gözüksün de bu kavramlar birbirine oldukça karşıt anlamlara sahiptirler çünkü konu günlük hayat problemleri olunca çözüm her iki taraf için matematiksel bir eşitlik oluşturmak yerine herkesin ihtiyaçlarına yönelik haklar tanımaktan geçer.

Herkese eşit kaynaklar sağlayan bir devlet, hep aynı boyda ve genişlikte kıyafetler üreten bir fabrika gibidir. Halbuki herkesin boyu, kilosuna hatta giyim zevkleri farklıdır. Bu yüzden herkesin aynı kıyafetlerle mutlu olmasını beklemek oldukça yanlıştır. Herkese aynı hakları vermek tüm kişilerin ihtiyacı olan haklara sahip olması anlamına gelmez. İşte, bu noktada adalet devreye girer. Adalet, herkesin muhtaç olduğu hakları alması olarak tanımlanabilir. Adaletli bir sistem insanlara destek olup onların eksiklerini tamamlar. Onlara ihtiyaç duydukları miktar neyse o kadar verir ne eksik ne de fazla.

Adalet sadece yönetimde değil, eğitimde de sağlanmalıdır. Her öğrenciyi aynı sınav kâğıdını verip herkesin tüm derslerde başarılı olmasını beklemek yanlıştır çünkü her öğrencinin ilgi alanı, yatkınlığı ve bir konuyu anlamak için yapması gereken tekrar miktarı farklıdır. Ayrıca herkese aynı eğitim verilirse farklı mesleklere sahip insanların, sanatçıların, sporcuların topluma kazandırılması nasıl sağlanabilir? Özetlemek gerekirse eşitlik insanların taleplerini göz ardı edip herkese aynı hak ve kaynakların sağlanması, adalet ise herkese ihtiyaç ve isteklerine göre haklar verilmesi ve karşılaştırılmasıdır.

Gülce DOĞAN

EŞİTLİK YOKSA ADALET YOKTUR

Adalet ve eşitlik iki ayrı kavramdır. Adalet insanlar için adil olanı yapma durumudur. Eşitlik ise aynı kategori ve aynı durumda olan insanları bir başkasından üstün gelmesini engellemektir. Yani her zaman eşit olmak, adil olanı yapmak değildir.

Mahatma GANDHI "Adaletsizliği sadece adalet yenebilir." cümlesiyle adaleti sadece kendisinin düzeltip bozabileceğinden bahsetmiş olsa da ben

öyle olduğunu düşünmüyorum. Eşit şartlarda olmayan insanların aynı olaylar karşısında kendi imkânları dâhilinde hareket etmeleri gerekeceğinden eşit şartlarda da yarışmamış olacaklarını düşünüyorum.

Bana göre adil olan, insanların yaptıkları şeyler karşısında karar verilirken o insanların içinde buldukları durum ve şartların da hesaba katılarak empatik bir yaklaşımla değerlendirilmesidir. Adaletli olabilmek için bazen insan eşitliğini göz ardı etmek gerekebilir.

Münir Mert MERAL

FİL AĞACA TIRMANABİLİR Mİ?

Bir sanatçıya bilim adamının da katıldığı sınavda hücrenin yapısını sorabilir misiniz? Sınavın "adil" olması için herkese aynı soru sorulur ama bu adalet değil sadece eşitliktir.

Tabii ki herkesin aynı olmadığı da bir gerçektir. Farklı kişilerin aynı ölçütlerle değerlendirilmesi "eğitim sistemi" nin en büyük kusurudur. Sınavın gerçekten adil olması için tüm öğrencilerin kendi özellik ve yeteneklerine uygun ölçütler üzerinden değerlendirilmeleri gerekir.

Kişiyi özel ölçüm yapılabilsen Beethoven, Edison ve Einstein başarısız olarak değerlendirilmeleri nedeniyle okuldan uzaklaştırılmamış olabilirdi. Bu yanlışı yaparak binlerce potansiyeli olan çocuk gözden çıkartılıyor.

Öğrenci merkezli eğitim sisteminde asıl amaç her öğrencinin kendine özgü olduğu kabul edilerek gelişimini sağlamaktır. Bence artık yüzlerce yıldır öncenin eğitim sistemini tekrarlamak yerine yeni bir şeyler deneyip hatalardan öğrenmemizin zamanı geldi.

Meryem Pelin BODUR

GERÇEK EŞİTLİK

Sizce bir maymun ile bir balık eşit midir? Tabii ki değildir. Eşitlik, iki şeyin her yönden denk olması demektir. Başka bir ifade ile ayırım yapılmaması durumudur. Toplumun düzeni için eşitlik çok önemlidir.

Anayasamızın 10. maddesi eşitlik ilkesinden şu şekilde

bahsetmektedir:

"Herkes; dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din, mezhep ve benzeri sebeplerle ayırım gözetilmeksizin kanun önünde eşittir." Yani kısacası herkes kanun önünde eşittir fakat bu eşitlik maddesi uygulanırken herkes için eşit koşulların ve olanakların oluşturulması

gerekmektedir. Aksi takdirde gerçek bir eşitlikten bahsedemeyiz. Örneğin bir sınav yapılacaksa bu sınavı geçmenin koşulu bir ağaca tırmanmaksa ve sınava giren kişilerden birinin ayakları kırık veya kolları yoksa bu kişinin sınavda başarılı olması zaten beklenemez. Bu sebeple eşitsizlik ve ayrımcılık söz konusu olur. Oysaki eşitliği sağlamak için adaletli davranmak gerekir. Bunun için de fırsat eşitliği yaratmak gerekir.

Fırsat eşitliği; herhangi bir alandaki girişime, bir seçmeye vb. katılanlar arasında eşit koşulların ve olanakların bulunması durumudur. Mesela eşit iki parça eti bir aslanın önüne ve bir karganın önüne koyduğumuzda, karga tamamen doycaktır ama aslan hâlâ aç kalacaktır. Bu durumda eşitlikten söz edemeyiz.

Gerçek eşitlikten söz edebilmek için ayrımcılıktan uzak, eşit koşulların benzer nitelikteki insanlara uygulandığı bir dünya düşünmeliyiz. Umarım bir gün bizim dünyamızda da gerçek eşitliğin uygulandığını görürüz.

Duru YIMAZER

Kİ APAYRI KAVRAM

Çoğu kişi eşitlik ve adalet kavramlarının aynı olduğunu sansa da bu kavramlar arasında dağlar kadar fark vardır. Toplumdaki her birey, parmak izleri gibi birbirlerinden farklıdır. Her bir bireyin özelliği farklıdır ancak herkesi aynı alanda test etmek ve buna "adalet" demek çok yanlıştır. Bu adalet değil aslında eşitliktir.

İnsanlar birbirinden doğal olarak bir sürü yönden çok farklı olduğu için toplumda doğuştan var olan bir eşitsizlik vardır ve bu bütün anlaşmazlıklara neden olan şey ise bu eşitsizliklerdir. İşte, adalet de bu eşitsizliğin tek panzehridir. Ünlü Alman hukukçu İhering'in deyimiyle "Adaletin hedef ve gayesi eşitliği

sağlamaktır." Bu iki kavram arasındaki ilişkiyi çarpıcı bir şekilde gözler önüne seren bu sözden de anlaşılacağı şekilde adalet sadece ve sadece kişiler arasında eşitlik sağlar ise bizler bu sayede gerçekten adil bir ortamdan bahsedebiliriz.

İşte, adalet herkesin eşit olup aynı şeyi görmesi ve yapması değil, adalet toplumdaki bütün eşitsizliklerin göz önünde bulundurulup bu eşitsizliklerin ortadan kaldırılmasıdır.

Ahmed Turgut ANBARLILAR

Hayaller Kurarken Çocuk

Hayaller kurarken çocuk,
Mavi göklerde uçan kuşlar vardı.
Hayaller kurarken çocuk,
Dünyada, sıkıntılar, sorunlar yoktu.
Arkadaşlarıyla sarılıp şarkı söylerken çocuk,
Savaşlar, hırslar, açlıklar yoktu,
Mutluluk vardı, sevgi vardı, dostluk vardı.
Gülerken çocuk,
Koşarken çocuk,
Hayaller kurarken çocuk,
Hayat gülümserdi.

Türkiye'de Özgür Olmak

Karadeniz'in çılgın dalgaları arasında coşmak...
Akdeniz'in güneşinde ısınmak...
Ege'nin mis kokan otlarının arasında
yuvarlanmak...
Doğu Anadolu'da kara sevinmek...
Marmara'da ayçiçeklerinin arasına uzanmak...
Güneydoğu Anadolu'da dağlarda koşmak...
İç Anadolu'da Türkiye'yi hissetmek...
Ata'mızın bize bıraktığı emaneti anlamak...
Özgürce daha iyi günlere taşımak...
Gurur duymak, hep bir olmak,
Cennet Türkiye'mde özgür olmak.

Derin Lara CENGİZ

GERİ DÖNEN HATALAR

Kırmızı ormanlar,
Gri gökler,
Suyun içinde
süzülen çöpler,
Hepsi bizden,
Bizim işimiz,
Bize geri dönecek hatalar yapmayı,
Her zaman çok iyi becermişiz.

Nehir ÖZTÜRK

DOSTLUĞUN TADI

Bir gün dönüp bakarsın ardına
Hiç kimsenin bilmediği yalnız kalmış sokaklarda
Kimi zaman mutlu, kimi zaman hüznü
Bir dost bakışıdır aradığın aslında

Gülümserken birlikte ekmek gibi,
Su gibi hayat katarız her anımıza
Gözlerden anlaşırız
Başkasına söz bırakmayız asla

Bazen sırlarla bir oluruz,
Kayboluruz orda
Düşüncelerimiz birleşir
Hiç ummadığımız bir anda
Dostluktur bunun adı
Küslük olmaz aramızda.

Demir BAYKAL

"YAŞLI ADAM VE DENİZ" ESERİ ÜZERİNE GÜNCE YAZMA ÇALIŞMASI

26 Ağustos 1912

1. Günce: "Balığa çıkmadan önceki gün."
Sevgili Günlük,

Bu sabah, yarın çıkacağım balık avının heyecanıyla erkenden uyandım. Gulf Stream'de bir tepede yer alan küçücük, ahşap barakamda yüzümü yıkarken gözüme yanaklarımdaki güneş lekeleri ve ellerimdeki misina çekmekten oluşmuş yara izleri çıktı. Balık tutamayalı tam seksen dört gün geçti. Her geçen gün bu kısmetsizliğin bende yarattığı endişe üzerime kâbus gibi çöktü. Umarım bu sefer ne yapıp edip koca balıklar yakalayabilirim.

Bunca zaman balık tutamamam en çok da küçük yardımcım Manolin'i üzüyor. Ne zaman elim boş dönsem Manolin'in hayalleri suya düşüyor. Balıksız geçen kırk günün ardından Manolin, ailesinin talebiyle başka bir tekneye

geçmek zorunda kaldı. Buna rağmen Manolin'le hiçbir zaman kopmadık. Ben kendi başıma avlansam da balığa çıkmadan ve kıyıya döndüğümde hep beni dört göz bekleyen Manolin'i buldum. İşte bugün de Manolin yarın çıkacağım av öncesi bana destek olmak için yanıma geldi. Sürekli benimle balık tutamayacaksa da yardım etmek istediğini söylüyordu. Bana yarın kullanmam için dört tane yem vermek istedi. Küçük çocuk bu yemleri kendi parasıyla satın almış. Küçük, saf bir çocuktan yardım almayı gururuma yediremesem de Manolin'in ne kadar yardımsever ve paylaşımcı olduğunu bildiğim için sesimi çıkarmadım.

Küçük çocuğun bu hevesi benim de tekrar balık tutabileceğime olan inancımı tekrar hızlanan bir meltem gibi tazeledi. Akşam yemeği saati geldiğinde, güneş bir dağın ardına saklanıyordu. Küçük çocuk akşam yemeğim olup olmadığını sordu. Ona bir tencere balıklı sarı pilavım olduğunu, beni merak etmemesini tembihledim. Her ne kadar başını sallasa da, aslında böyle bir yemeğim olmadığını biliyordu.

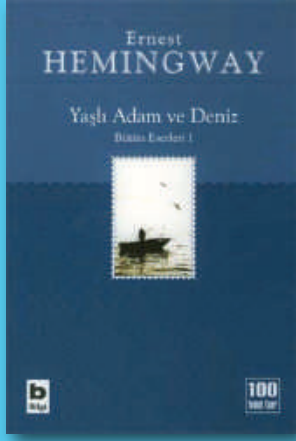
Bu yemek sohbetinin ardından Manolin çok geç olmadan evine giderken bana da

sabahleyin dinç olmam için yatmamı öğütledi. Umarım bu gece birazcık da olsa uyuyup sabahleyin dinç olabilirim. Yarın o kadar çok güce ihtiyacım olacak ki...

27 Ağustos 1912

2. Günce: "Denize açıldığım gün."

Sevgili Günlük,

Bu sabah, barakamdaki yer yatağım da martı sesleriyle, daha gün doğmadan uyandım. Rüyamda çocukluğumda gittiğim Afrika'yı, upuzun sahilleri ve bembeyaz kumsalları gördüğümü hatırladım. Keşke tekrar çocukluğuma dönüp uzak ve sıcak diyarlara gidebilsem diye düşünsem de,

sabahın karanlığı ve titretici soğuğuyla rüyamın etkisinden hızlıca çıktım.

Ahşap barakadan çıkıp küçük Manolin'i uyandırmak için yoldan yukarı doğru yürümeye başladım. Soğuktan yalın ayaklarım başta, her yerim titriyordu. Çok geçmeden Manolin'in evine vardım. Kapısı her zamanki gibi açıktı. Usulca içeri girdim ve ayağını avucuma alıp uyanmasını bekledim. Manolin'in uykusu ağır olsa da, elimin soğukluğuyla çok geçmeden uyandı. Uyku mahmuru çocukla beraber benim barakama doğru, yokuş aşağı yola koyulduk.

Berberer, çok erken saatte açılan bir yerde konsantre süt tenekesinde birer sıcak kahve içtik. Etrafta bizle sadece martılar sohbet ediyordu. Kahvelerimizi bitirdikten sonra Manolin tuttuğu sardalyeleri ve taze yemleri getirmek için yemlerin depolandığı buzhanenin yolunu tuttu. Manolin'i beklerken bir kahve daha ısmarladım. Ağır ağır kahvemi içerken tüm gün ağzıma başka bir şey koymayacağım için ikinci bir kahveye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Uzun zamandır yemek yemek canımı sıkıyor ve denize açılırken yanıma yiyecek almıyorum. Kayığımın pruvasındaki bir şişe su bana yetiyor. Kahvemi içerken denizde ne kadar açıklara gideceğimi, nerede balık arayacağımı düşünmeye daldım.

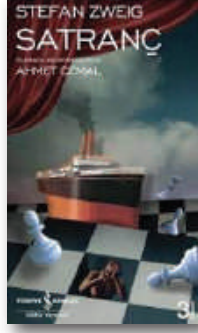
Ben bütün bu düşüncelere dalmışken Manolin, sardalyeler ve gazete kâğıdına sardığı iki yemle geri döndü. Kayığı beraber suya sürerken bir an Manolin'in benimle gelmesini o kadar istedim ki. Tam o sırada küçük çocuğun bana merhametle baktığını fark ettim. Manolin'i biraz olsun rahatlatmak için ona çok iyi uyuduğumu ve bugün kendime çok güvendiğimi söyledim. Karanlıkta kıyıda, tek başıma uzaklaşmaya başladım. Umarım bu sefer şansım açık olur ve yine elim boş dönüp herkesin diline düşmem.

Can NALBANTOĞLU

STEFAN ZWEIG'İN "SATRANÇ" ROMANI ÜZERİNE GÜNCE YAZMA ÇALIŞMASI

21 Mayıs 1936

Bu sabah 10.00'da uyanabildim. Dün akşam arkadaşlarla sohbet çok iyiydi ama içkiyi fazla kaçırdım. Başım çok ağrıyordu. Üzerimi giyinip geminin güvertesindeki restoranda güzel bir kahvaltı yaptım. Başımın ağrısını gidermek için bir ağrı kesici aldım. Öğleden sonraya kadar kendimi toparlamam ve zinde hissetmem gerekiyordu. Ne de olsa hayatımda ilk kez bir dünya şampiyonuyla satranç oynayacaktım. Sert bir kahve içtikten sonra güvertede uzun bir yürüyüş yaptım. Serin havanın yüzüme çarpması hoşuma gitti ve beni kendime getirdi. Buenos Aires'e vardığımda Mirko Czentovic ile maç yaptığımı anlatırken eşimin ve çocuklarımla yüz ifadesini görmek için sabırsızlanıyorum.

Güvertede zamanın nasıl geçtiğini hiç anlamadım ve bir de saatime baktım ki saat 14.50 olmuş bile. Apar topar üstümü değiştirip maç yapacağımız salona gittim. Küçük grubumuz eksiksiz toplanmıştı. Arkadaşlar şampiyonun karşısındaki yeri bana ayırmışlardı. Gerçekten çok gergindim. Bir puro yaktım ve beklemeye başladım. On dakikadan fazla bekledik ve sonrasında Czentovic sakin ve rahat bir ifadeyle masaya yaklaştı. Teknik ayrıntıları anlattı ve satranç tahtalarının eksikliği nedeniyle hepimizin kendisine karşı ortak oynamamızı önerdi. Onun her hamlesinden sonra bizim görüşmelerimizi rahatsız etmemek için salonun sonundaki bir masaya gitmesine karar verdik. Czentovic azami hamle süresini on dakika olarak belirledi ve biz de kabul ettik. Czentovic daha oturmadan ilk hamlesini yaptı ve önermiş olduğumuz bekleme yerine gitti. Resimli bir dergiyi karıştırmaya başladı. Onun bu rahat tavrı beni daha da strese soktu. Konsantre olmakta oldukça zorlandım ve oyun yirmi dördüncü hamlede yenilgimizle son buldu.

Bu sonuç tabii ki şaşırtıcı değildi. Beni ve diğer arkadaşları rahatsız eden şey onun bize açıkça hissettirdiği üstten bakar tavrıydı. Uyuz bir köpeğe bakmaksızın bir parça ekmek atan birinin davranışını çağırıyordu. Aslında biraz daha

kibar olup yanlışlarımız konusunda bize birkaç fikir verip birkaç dostça kelimeyle bizi motive edebilirdi. "Mat" dedikten sonra masanın başında dikildi ve ikinci bir parti isteyecek miyiz, diye bekledi. İşte o an "Rövanş!" diye bağırardım. Gerçekten bunu istiyordum. İkinci turun on yedinci hamlesinde bizim için avantajlı bir duruma geldik. Yine de bu durumun bizden çok daha hızlı düşünebilen Czentovic tarafından atılmış bir olta olmasından korkuyorduk. Sonunda hamleyi yapmaya karar verdik. Elimi piyona değiştirmek üzereyken arkadan birisi kolumu tuttu, kısıp ama heyecanlı bir sesle "Tanrı aşkına! Sakın yapmayın." dedi. Bunu söyleyen soluk tenli, zayıf, kırk beş yaşlarında bir beydi. Bu hamleyi yaparsak dokuz hamle sonra yenileceğimizi anlattı.

Bu kadar önceden bir mat etme durumunu hesaplayan kişinin bir şampiyon adayı olabileceğini düşündüm. Hemen ne tavsiye ettiğini sordum. Bizi sonraki hamleler boyunca yönlendirdi ve biz düşünmeksizin onun her dediğini yaptık. İlk kez Czentovic çabuk karar veremedi ve bakışlarını bizim üstümüzde gezdirerek ona direnen kişinin kim olduğunu bulmak istedi. O anda kalbim deli gibi çarptı çünkü Czentovic'i alt etme ihtimali bile beni inanılmaz heyecanlandırmıştı. Yaklaşık altı hamle sonra Czentovic başını kaldırdı ve açıkladı: Pata. Bu, oyunda berabere kalma durumuydu. O anda mutlak bir sessizlik oldu, hiçbirimiz soluk almıyorduk. Czentovic'e baktığımda yüzünün iyice solgunlaştığını gördüm ve bu beni çok mutlu etti. Gözlerini kurtarıcımıza dikerek üçüncü bir parti ister miyiz, diye sordu. Ben de yabancıların konuşmasına fırsat vermeden ikisinin karşılıklı oynamaları gerektiğini söyledim. Sonrasında yabancı bunun imkânsız olduğunu söyledi ve odayı terk etti. Böyle bir cevabı hiç beklemiyordum. Sinirden delirdim.

Bir süre sonra sakinleşmeyi başardım ve arkadaşlarla kurtarıcımızın Czentovic'le bir parti oynamasını sağlamak için her yolu denemeye karar verdik. Gruptaki bir arkadaştan bu arzumuzu kendisine iletmesini rica ettik. Heyecanla yarın olmasını bekliyorum. Çok yorgunum ama sanırım zor uyuyacağım. Bu maçı izlemek için sabırsızlanıyorum.

McConnor

Esmâ ALKAÇ

“KÖRLER ÜLKESİ” NUNEZ - MEDİNA MEKTUPLARI

Sevgili Nunez,

Seni tanıyalı çok uzun süre olmadı. Ancak babamın yanına geldiğinden beri benim dikkatimi çektin. İlk zamanlar senden korkuyor, garip bir insan olduğumu düşünüyordum. Diğer insanların senin hakkında söyledikleri beni bu fikre itmişti.

Bizim hiçbir şeyi göremediğimizi iddia ediyorsun. Ancak yanılıyorsun. Her işini yapabilen, zaman zaman senden daha iyi algısı ve hisleri olan bu insanları anlamaya çalışmalısın çünkü daha önce senin gibi garip bir varlıkla karşılaşmadık.

Fiziksel özelliklerin gibi duygusal ve karakter özelliklerin de bizden daha noksan. O gece ay ışığının altında bana söylediğin sevgi dolu sözcükler hâlâ hatırımda. Seninle birlikte zaman geçirmekten ben de çok hoşlanıyorum. Bizlerden farklı oluşun belki de seni çekici kılan. Uzun uzun düşündüm ve sana bir şans vermeye karar verdim. Teklifini tek bir şartla kabul ediyorum. Sen de bizim gibi kör olacaksın. Şifacının teklifini kabul edip ameliyat olmanı istiyorum.

Medina Sarote

Sevgili Medina,

Mektubunu alınca çok sevindim. Hislerimin karşılıksız olmaması beni mutlu etti. O gece bunu kalbimle hissetmemiş olsaydım sana bunları söylemekten çekinirdim. Biliyorum ki gelecekte biz çok mutlu bir çift olacağız. Çevrendeki insanlardan farklı olduğumu düşünüyorsun ve haklısın. Fakat sizin kadar hisleri kuvvetli ve eli becerikli olmadığımı düşünmen beni üzdü. Benim gördüklerim ve şahit olduklarım, senin deneyimlerinle birleştiğinde iç dünyamı daha iyi anlayacaksın. Benden ameliyat olmamı isteme çünkü bu beni güçlendirmeyecek aksine benim bir becerimi elimden alacaksınız. Fazlalık olarak gördüğün gözlerimi senin hizmetine sunmaya hazırım. Sana büyük dağları, masmavi gökyüzünü ve çiçeklerin binbir rengini bu gözlerle anlatmak istiyorum.

Eğer sen de kabul ediyorsan teklifimi babana sunup seni ondan isteyeceğim. Aksi hâlde buralardan gitmeyi, ülkenizi terk etmeyi düşünüyorum. Sevgiyle kal.

Nunez

Deren ÖZ

İstanbul, Mart 2021

Seyit Onbaşı'm,

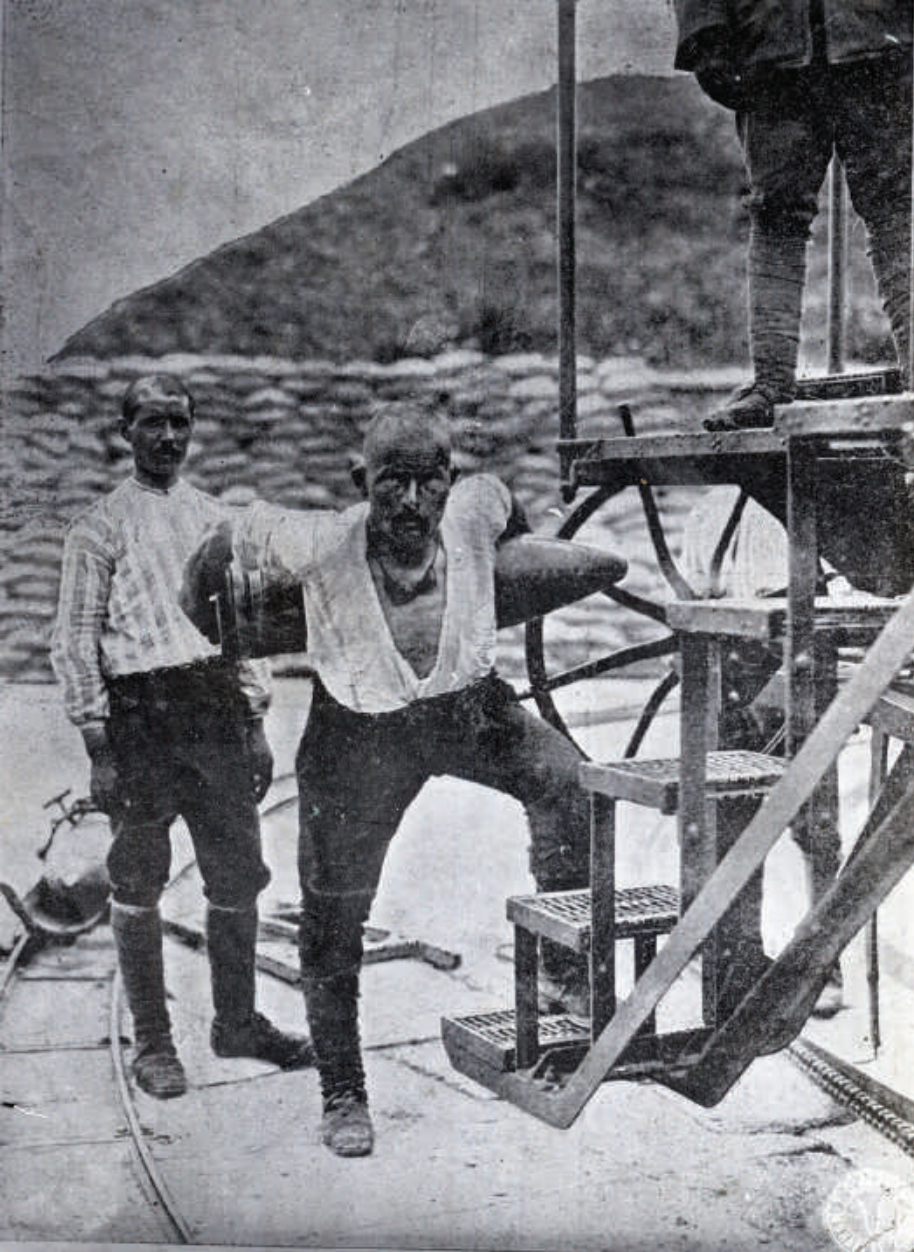
İlkokuldaydım. Yine bir 18 Mart günü Çanakkale Zaferi'ni kutlamak için toplanmıştık okulda. İlk o zaman duydum adını. Balıkesir Havranlı Seyit Onbaşı. Yoksul bir köylü ailesinin çocuğu olarak bir milletin kaderini nasıl değiştirdiğini öğrendim senin. Çanakkale Savaşı'nda tek başına koskoca bir gemiyi nasıl

batırdığını, yaklaşık 275 kiloluk mermiyi nasıl topun ağzına sürdüğünü dinledim. İlk seferinde ıskaladığını, sonra tekrar mermiyi sırtlandığını, yine ıskaladığını ve yılmayıp, bıkmayıp, tekrar deneyip demirden bir canavarı andıran koskoca düşman gemisini nasıl yerle bir ettiğini öğrendim. Sen bana, inanan insanın neler yapabileceğini gösterdin. Asla pes etmemeyi, elinden gelenin fazlasını yapmayı ve tek sınırın insanın kafasında olduğunu öğrettin. Belki sen, o gün "Boşver, Seyit!" deseysdin, "Yapamazsın, yüklenemezsin Seyit o mermiyi." deseysdin; ilk ıskadan sonra "Olmuyor işte.", deyip vazgeçseydin, inanmasaydın o şanlı zaferi

yazmayacaktı tarih bugün sayfalarında. Beni en etkileyen ise savaş sonrası yaşananlar.

Gelmişler sana "Fotoğrafını çekelim." demişler, "Sırtlan bakalım aynı mermiyi Seyit." demişler. Kalkmamış mermi yerden ama demişsin ki "Yine savaş çıksın yine kaldırım." çünkü sen de bilirsin ki savaşta o mermiyi sadece sen kaldırmadın. Köyünde yolunu bekleyen annenin dualarıyla, bu milletin genciyle yaşlısıyla, kalbi bu vatan için atan herkesle birlikte kaldırdın o mermileri. Sana, "Ben size taarruzu değil, ölmeyi emrediyorum." diyen Mustafa Kemal Atatürk ile, bütün silah arkadaşlarıyla beraber kaldırdın aslında. İşte bu, benim için yürekten inanmanın ne kadar önemli olduğunun bir kanıtıdır. Atatürk nasıl da doğru söylemiş: "Çanakkale Zaferi, Türk askerinin ruh kudretini gösteren şayanı hayret ve tebrik bir misaldir. Emin olmalısınız ki Çanakkale Muharebelerini kazandıran bu yüksek ruhtur.

Ve Seyit Onbaşı'm, sonrasını yeni öğrendim. Hayalimde bu

savaş kahramanının savaş sonrasında köşklerde, konaklarda yaşamış olduğunu canlandırmıştım hep. Oysa bir fabrikada hamallık yaparken yakalandığın veremden öldüğünü öğrendim. Koca Seyit, sen milletinden tek bir kuruş istememişsin, hiçbir şey talep etmemişsin.

Köyüne dönüp her şey sıradanmış gibi normal hayatına devam etmişsin. Uzunca bir süre nasıl olur bu diye kafa yordum çünkü biz bugün en ufak bir şey başardığımızda bile bir karşılık bekleriz. Karne iyiye hediye bekleriz, sınavı geçtiysek ödül bekleriz. İşte o zaman anladım, hayatta bazı şeylerin kendisinin başlı başına bir ödül olduğunu. Vatan için savaşmanın, başarmanın kendisi ödülüdür sana. Hangi para, hangi konak daha değerli olabilirdi ki bundan? Belki de o yüzdendi aşağıdaki çekilen fotoğraftaki mahcubiyetin.

Fotoğrafında, "Ne var bunda hiç anlamıyorum." bakışı var. Fotoğrafçının önünde, "Ben inandığımı, sadece yapmam gerekeni yaptım, bu resimler neden gerekli?" der gibi durmuşsun. O tahtadan yapılmış mermi maketi de belli ki hiç içine sinmemiş. Vatan için insanın yüreğinden çıkıp, bir anda çığ gibi büyüyen o kuvveti hissedememelerini anlayamamışsın. Bu zafer için kendilerini feda eden binlerce gazi ve şehit varken fotoğraf için seni seçmelerini doğru bulmamışsın. Mehmet Akif, Çanakkale şehitleriyle ilgili "Vurulup tertemiz alnından, uzanmış yatıyor. / Bir hilal uğruna, ya Rab, ne güneşler batıyor!" dizelerini tam da bu fotoğraf anında senin aklından geçen, vatani uğruna ölen bu binlerce gizli kahramana atfetmemiş miydi?

Tüm bunlar aklımda, bugünü ve yarını düşündüm. Bugünün Seyitleri nasıl olmalı diye kafa yordum. Seyit Onbaşı'm, bizler belki senin gibi dev mermileri kaldırmayacağız, senin gibi yıllarca cephelerde göğüs göğüse çarpışmayacağız ama biz de tıpkı senin gibi inanılmazları başaracağız. Günümüzde savaşlar mermilerle, toplarla kazanılmıyor. Bilgisayarlarla, kalemlerle, fikirlerle, buluşlarla, bilimle kazanılıyor. Okuyacağız, araştıracağız,

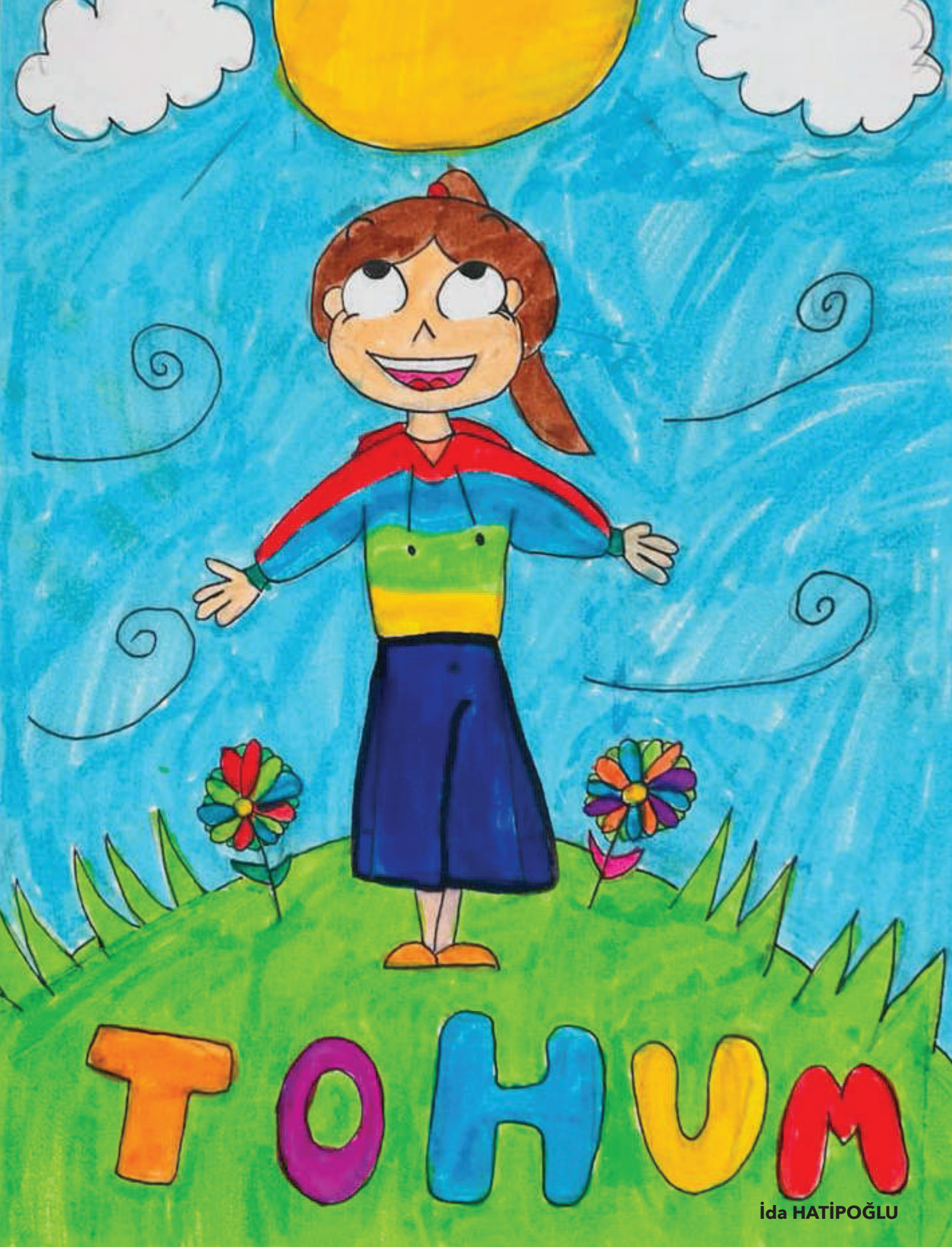
öğreneceğiz, düşüneceğiz ve üreteceğiz. Sana söz veriyoruz; önce inanacağız, sonra yılmadan çalışacağız ve bu ülkenin bayrağını hep en yüksekte dalgalandıracacağız.

Sen rahat uyu Seyit Onbaşı'm! Bizlere bıraktığın emanet emin ellerdedir. O gün kaldırdığın sadece dev bir top mermisi değil, bizlerin üzerinde yükseldiğimiz geleceğimize. Bizim hedefimiz de tıpkı senin gibi yaşadığımız hayatla, inandıklarımızla, başardıklarımızla bizden sonraki nesile ışık tutabilmektir.

Seni hiç unutmadık, unutmayacağız. Ruhun şad olsun onbaşı'm, senin de tüm 18 Mart şehitlerimizin de...

Ömer Alp DANIŞ

TOKUM

İda HATİPOĞLU

21 Nisan 2021

Sevgili Ahmet,

Seni, usta yazar Aziz Nesin'in bir kitabı olan "Şimdiki Çocuklar Harika" kitabından tanıyorum. Bu kitabı okuduktan sonra sizin zamanınızdaki çocukların yaşadığı hayattan etkilendim ve ben de benim yaşadığım hayatın nasıl olduğunu, günümüz çocuklarının ne durumda olduğunu, olumlu ve olumsuz yanlarını sana iletmek istedim ve bu amaçla "word"e sarıldım. Aklında geçenleri okuyabiliyorum. "Ne? Word mü? O da ne!" diyorsun. Merak etme, açıklayacağım.

Öncelikle şunu belirtmek istiyorum, yaklaşık bir yıl boyunca tüm dünya çok ciddi bir kriz geçirdi ve teknoloji sizin hayal edemeyeceğiniz kadar ilerledi. Durumu daha iyi kavraman için ilk olarak daha geçmişe gidip sizin zamanınıza yaklaşacağım. Siz, kendi döneminizde mektuplarla haberleşiyordunuz ancak benim doğumumdan oldukça fazla süre önce telefon hemen hemen her evde yer alıyordu. Evet, yanlış okumadın. Telefon neredeyse her evde vardı. Mektup yerine bu telefonlarla haberleşiyorduk. Bu sayede karşımızdakinin telefona yanıt vermesiyle yaklaşık on saniye içinde onunla konuşabiliyorduk. Teknoloji ne kadar da gelişmiş değil mi?

Özellikle dedelerimiz, anneannelerimiz gibi büyükler bu değişime şoke oluyor çünkü onlar geçmişte bizim zamanımızdaki kadar kolay ve hızlı haberleşemiyordu ancak bizler, bu gelişmiş teknolojiyle büyüyoruz ve bütün bunlar bize sıradan geliyor. Örneğin ben şu anda bu mektubu telefon gibi ekranları bulunan ve üzerinde hazırdan "klavye" dediğimiz harf tuşları olan bir makineden yazıyorum. Buna "bilgisayar" diyor. Bu bilgisayarlarda da "word" yani İngilizce karşılığı "kelime" olan bir program var. Klavyedeki tuşlara basarak istediğin herhangi bir şeyi yazabiliyorsun. İşte, ben de bu mektubu "word" programı üzerinden yazıyorum. Şimdi anladın mı ne olduğunu? Bakalım ileride teknoloji daha da gelişecek mi? Acaba ben de

büyüdüğümde tıpkı bugünkü anneannelerimiz gibi şaşırarak mıyım? Şimdi bu sözünü ettiğim krizden bahsedeceğim. Bir yıldan fazla süredir devam eden bu kriz, aslında bir salgın hastalık. Yeni tip koronavirüs (COVID-19) olarak geçiyor. İlk olarak 31 Aralık 2019 yılında çıktığı düşünülüyor. Şu anda salgın hastalık devam ediyor. Şimdi aklında bir sürü soru vardır.

Mesela "Bu dönemde eğitiminizi nasıl yapıyorsunuz?" bunlardan biri olabilir. Buna cevap vermeye çalışacağım. Aslında çok basit: Sana bilgisayarların bulunduğunu söylemiştim. Bu bilgisayarlar üzerinden yapıyoruz. "Zoom" isminde bir uygulama var. Bu uygulama üzerinden derslere bağlanıyoruz ve arkadaşlarımız ile öğretmenlerimizi ekrandan görebiliyoruz. Basitçe eğitim anlamında böyle bir durumdayız. Sanırım koronavirüsün aşısı ülkenin birçok yanına ulaşana kadar eğitimimizi böyle uzaktan, çevrim içi olarak alacağız. Aslında alışınca çok güzel, düşünsene servise binmeden okula gitmiş gibi oluyorsun. İnsanoğlu her yeni duruma ayak uydurabildiği için bu da normal gelmeye başladı. Hatta insanlar buna artık "yeni normal" diyor. Tabii hastalığın bulaşmaması için dışarıya çıkıp arkadaşlarımızla buluşmıyoruz ve maske takıyoruz. Sadece ağızımızı kapatan maskeler, yüzümüzü kapatıp kendimizi bazı çizgi roman kahramanlarına benzettiğimiz maskeler değil, yanlış anlama.

Neyse sanırım çok uzun bir mektup oldu. Benim de dersim başlıyor. Zoom'a giriş yapmam gerek. Sana mektup yazmaya da devam etmek isterim. Burada yaşananlar ilgini çekebilir. İyi günler dilerim.

Sevgilerimle...

Tolga ATEŞ

21.04.2021

Sevgili Ahmet,

Öncelikle söylemek isterim ki "Şimdiki Çocuklar Harika" kitabını okudum ve Zeynep'le mektuplaşmanızdan çok keyif aldım. Bence ikiniz de düşüncelerinizi çok güzel anlatmışsınız fakat senin düşüncelerini kendi düşüncelerime daha yakın bulduğum için günümüzde neler yaşadığımızı sana anlatmak istedim. Geçen yıl "Covid-19" virüsü ortaya çıkınca bütün dünyayı eve kapattı. Nasıl mı? Anlatayım.

Sen, bu olayları bilmediğin için en başından başlayacağım. Geçen yıl, biz 5. sınıfa giderken yılın ortasında dünyada "Covid -19" adı verilen bir virüs ortaya çıktı. Ülkemiz tedbirlerini önceden aldığı için her ne kadar virüs bize diğer ülkelere göre daha geç gelmiş olsa da şu an Türkiye'deki durum da pek iyi değil ama tabii ki tedbirler işe yaradı. İlk başta kimse durumun bu hâle geleceğini düşünmemişti bence ama maalesef bugün hayatımızı koca okulu içine sığdırmaya çalıştığımız "bilgisayar" denen minik ekranlarda geçiriyoruz. Aslında ilk karantina oldukça eğlenceliydi. Herkes okullar iki hafta tatil edildiği için havalara uçuyordu. Yani, o an için.

İlk karantinadan sonra yaz tatiline girdik ve diğer yıl okula gideceğimizi düşünüyorduk ama her şey tahmin ettiğimiz gibi gitmedi. Okul tekrardan minicik ekranlarda başladı. Fakat bu sefer daha verimliydi çünkü yaz tatili öncesinde bu durumu deneyimlemiştik. Biraz da duygularımın bahsetmek istiyorum sana. Aslında nasıl olduğumu sorarsan ben de bilmiyorum. Yani artık herkes her an her şeyin olabileceğine inandığı için her an duygularımız da değişebiliyor. Çok mutluyken bir anda çok üzgün hissedebiliyoruz. "Bunun salgınla ne ilgisi var?" diyebilirsin. Bu virüs çoğu kişinin sinirini bozdu, resmen dengeleriyle oynadı. Gülmekten ölüren bir anda küplere bindiğimiz bile oluyor. Bir yandan da çok mutluyum çünkü derslerimde akademik açıdan daha iyi oldum ve notlarım oldukça yükseldi. Bu durum işime yaramadı diyemeyeceğim ama tabii ki normal

hayatı çok özledim. Her ne kadar insanlar bu duruma çok alışmış olsalar ve "yeni normal" olarak tanımlasalar da benim hâlâ umudum var. Elbette herkesin çok daha fazla bilinçlenmesi gerekiyor. Ne kadar fazla insanın önemli durumlarda hiçbir şey yapmadıklarını tahmin bile demezsin. İşte, biz de onlar yüzünden bu duruma geldik.

Umarım mektubumu okurken sıkılmamışsındır ve seni de üzmemişimdir. Günümüzün durumu bu. Dediğim gibi ne olursa olsun umut dolu, güzel hayatlara dönüştü minik ekranlar.

Sevgilerimle...

Almira Melin TARAKÇI

Sevgili Zeynep,

Merhaba, okul nasıl gidiyor? Biliyorsun ki bu sene gerçekleşecek 23 Nisan'ı maalesef her seneki gibi akraba ve ailelerimizle kutlayamayacağız. Bu nedenle sana bu mektubu yazmaya karar verdim.

Öncelikle 23 Nisan, bizim bayramımız kutlu olsun! Umarım içimizdeki coşku hiç bitmez. Hoş son zamanlarda çocukların teknolojiye bağımlı hâle geldiklerini görüyorum. Gelecek adına kaygı verici ama onları da haksız bulmuyorum. Herkesin online eğitimi var. O da olmasa neler olacağını düşününce bile tüylerim diken diken oluyor! Düşünsene bütün günü evde boş boş geçirdiğimizi... Dün gece bir rüya gördüm, 23 Nisan'da herkes evlerine tıklmıştı! Hiç kimse bayramımızı kutlamıyor, herkes üzüntü ve bıkkınlık hissediyordu. Umarım bu başımıza gelmez ve 23 Nisan coşkumuzu hiç kaybetmeyiz! Sizin evde haberler nasıl? Her şey yolunda mı ve Metin yaramazlık yapıyor mu?

Sana anlatacaklarım bu kadar, umuyorum mektubumu kısa süre içinde cevaplarsın! 23 Nisan kutlu olsun!

Sevgiler...

Ada İrem ÖZÇELİK

21.04.2021

Sevgili Zeynep,

Umarım hayatın huzurlu ve eğlenceli geçiyordur. Sana bu mektubu 22 Nisan'da yani 23 Nisan'dan bir gün önce yazıyorum. Ahmet ile yazıştığınız mektupların hepsini okudum ve hepsini ayrı ayrı beğendim. Hele o 23 Nisan merasimi hazırlıklarınız beni ve arkadaşlarımı çok güldürdü. Hepimiz 23 Nisan geldiğinde kıpır kıpır ve mutlu hissederiz. En güzel ve en yeni kıyafetlerimizi giyeriz ve kutlamalara hazırlanırız. Bu hazırlıklar hangi yıl olursa olsun her zaman coşku içinde gerçekleşir. Atatürk'ün bizlere armağan ettiği bayramı mutlulukla kutlarız. Ben aslında sizin o eski zamanlarda yaptığınız kutlamalara katılmayı; yaşanan heyecanı, o kırmızı beyaz kıyafetleri, bando takımlarını ve en önemlisi insanların yüzündeki gülücükleri görmeyi, o anları yaşamayı çok isterdim. Bu mektubumda ben de sana günümüzde bu kutlamaların nasıl yapıldığını, sizin zamanınızla bizim zamanımız arasındaki farkları anlatacağım.

Günümüzde de elbette 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nı kutluyoruz ama eskisi kadar coşkulu değil sanırım. Keşke sizin zamanınızda olan bayramlar gibi olsaydı bu 23 Nisan da. Tabii okullarımızda 23 Nisan törenleri ve kutlamalar yapılıyor ama geçmişte izlediğim büyük törenlere pek benzemiyor. Biliyor musun değişen sadece bu kutlamalar değil. Günümüzde teknoloji çok gelişti, insanlar giderek teknolojiye bağımlı hâle geldi ve sosyal hayattan, etkinliklerden uzaklaşmaya başladı. Özellikle çocuklar sokaklarda oynamak yerine teknolojik aletleriyle zaman geçirmeye ve evlere hapsolmeye başladı. Anlayacağın aileler, arkadaşlar arasında iletişim de azaldı. Bazen düşünüyorum da acaba bu sorunları nasıl ortadan kaldıracabiliriz? Bu sözcüğü kullanmayı çok sevmiyorum ama sanıyorum bu sorunu ortadan kaldırmak imkânsız. Sonra bu sorunları nasıl azaltabiliriz diye düşünmeye başlıyorum

ve bunun çözümünü yardımlaşma, birleşme ve konuşmada buluyorum. Ne yazık ki günümüz insanların bu özellikler giderek azalıyor. Bazen eski zamanları anlatan kitapları okuyorum ya da videoları izliyorum.

Gerçekten her şey çok farklı. İşte bu kısımda teknolojinin o kadar zararlı olmadığını düşünebilirsin. Hatta diyebilirsin ki "Aaa işte ne güzel telefonundan önceden gerçekleşmiş olayların videolarını seyredebiliyorsun. Keşke bizim zamanımızda da böyle olsaydı." Lütfen böyle düşünme. Teknolojinin zararları olduğu gibi yararları da var tabii ki ancak inan bana zararı çok daha fazla. Mesela teknolojik aletleri kullanan kişilerde en sık görülen özellikler bağımlılık, sosyal hayattan uzaklaşma ya da duruş bozukluğu, göz bozukluğu gibi sağlık sorunları ama sanırım en önemlisi iletişimsizliğe yol açması. Umarım bu sorun zamanla çözülür. Sizin yaşadığınız iletişim sorunları ile bizinkiler çok farklı anlayacağın.

Bu arada aslında sana telefonda mesaj atacaktım ya da e-posta yazacaktım ama telefonun ya da bilgisayarın var mı diye emin olamadım bu yüzden eski bir haberleşme yöntemi olan mektuplaşmayı kullandım. Doğruyu söylemek gerekirse mektup yazmaya hasret kalmışım. Mektubumu alınca Ahmet'e ve ailene selam söyle. 23 Nisan Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'nızı kutluyorum. Bu mektubu aldığımda bana yanıt yazman dileğiyle...

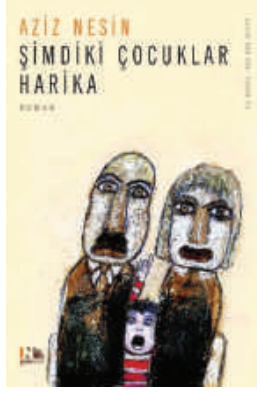
Sevgilerimle...

Duru Alya HACIOĞLU

21.04.2021

Sevgili Zeynep,

Öncelikle merhaba, nasılsın? Umarım iyisindir. Bu mektubu sana Ulusal Egemenlik ve Çocuk Bayramı'ndan bir gün önce, 22 Nisan tarihinde yazıyorum. Bayramınızı kutluyorum. Bu mektubumda günümüzde yaşanan iletişim sorunları ve bunların en büyük nedeni olduğunu

düşündüğüm teknolojiden bahsedeceğim. Teknoloji zaten hayatımıza girmiş ve bizi kendisine hapsedmeye başlamıştı. Sonra 2020 yılının Mart ayında, yani bundan yaklaşık bir yıl önce "Covid 19" adı verilen bir virüs ortaya çıktı. Bu virüs maalesef bizi eve kapattı. Bir buçuk sene önce biri bana önümüzdeki seneyi neredeyse tamamen evde geçireceksin, okula bile gidemeyeceksin, arkadaşlarıyla görüşemeyeceksin deseydi tabii ki de inanmazdım. Bu yüzden okulların iki haftalığına kapatıldığını duyunca ağızım bir karışık kalmıştı. O iki hafta öyle bir uzadı ki... Bu sebeple geçen sene mart ayından beri derslerimizi bilgisayar üzerinden yapıyoruz. Tabii tüm bu yaşananlar zaten hayatımıza giren iletişim sorunlarını iyice artırdı. Önceleri sadece oyun oynamak, arkadaşlarımızla konuşmak için ekran karşısında zaman geçiriyorduk. Bu yıl maalesef günün yaklaşık yedi saatini ekran karşısında geçiriyoruz. Bu da yaşımıza göre ekrana bakmamız gereken sürenin yaklaşık üç-dört katı demek!

Ahmet ve senin mektuplarına baktığımda ele aldığınız sorunların bazıları bana çok tanıdık gelse de aslında birçoğu da farklı geldi. Bu kitap günümüzde yazılıysa bu sorunların tamamen farklı olacağına eminim. Derslerimizi çevrim içi olsa da yapmamızı sağlayan teknolojinin aslında birçok zararı da var. İnsanları birbirinden uzaklaştırıyor. Maalesef bir süre sonra da telefon, tablet ve bilgisayarda geçirdiğimiz zamanlar bir bağımlılık hâline geliyor. Ekran bağımlısı olmak bizi ailemizden, arkadaşlarımızdan koparıyor ve belki de en önemlisi bize dışarıda başka bir dünya olduğunu unutturuyor. Sana çok basit bir örnek vermek isterim. Sizin el yazısıyla yazdığınız, postaya verdiğiniz ve günlerce heyecanla yanıt beklediğiniz o mektuplar artık elimizin altındaki elektronik cihazlar sayesinde saniyeler içinde alıcısına ulaşıyor.

Artık e-posta, çevrim içi mesajlaşma gibi birçok farklı yöntem var ve yazdığımız mesajı gönderdiğimiz kişinin hangi dakikada okuduğu başta olmak üzere birçok bilgiye anında ulaşabiliyoruz. Anlayacağın sizin zamanınızdaki gibi mektuplaşma diye bir şey kalmadı. Hayat çok değişti.

Galiba 23 Nisan haftası senin kafanı biraz fazla şişirdim, üzgünüm. Umarım çok güzel bir bayram geçirirsin. Mektubunu büyük bir heyecanla bekliyorum.

Sevgilerimle...

Duru ÖZSOY

Sevgili Zeynep,

Sana bu mektubu 23 Nisan'da yaşadıklarımı aktarmak için yazıyorum.

Mektubunu alınca nasıl sevindim anlatamam. Bana okulunuzda 23 Nisan için yapılan etkinlikleri anlatmışsın, gerçekten birbirinden farklı çok güzel etkinlikler yapmışsınız. Bir an için keşke Ankara'da senin yanında olsaydım diye düşünmedim değil ancak İstanbul'da okulumuzda da birbirinden renkli, harika çalışmalar yapıldı. Örneğin, çok eğlenceli bir açılış törenimiz oldu. Ayrıca bütün gün okulumuzda birbirinden neşeli şarkılar hiç durmadan çaldı. Üstelik biz öğrencilere anlattıkları o masallar nasıl güzeldi sana anlatamam. Okulumuzda son olarak 23 Nisan'ın önemini anlatan bir sunum yapıldı. Ne büyük bir değer 23 Nisan bizler için... Okul sonrasında annem, babam ve kardeşlerimle her yıl düzenlenen o konsere gittik. Üstelik yalnızca Türk çocukları yoktu orada. Belki onlarca ülkenin çocukları kendi yörelerine ait dansları sırasıyla biz seyircilere gösteriyordu. Coşku ve müzik oradaydı. İşte benim 23 Nisan'ım böyle geçti.

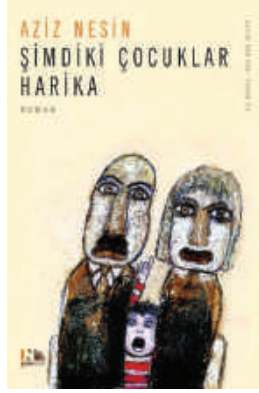
Umarım senin için de çok keyifli bir hafta olur bu 23 Nisan haftası. Mektubunu bekliyorum canım arkadaşım...

Seni Çok Seven Arkadaşın,

Kayra Nida HACIMUSTAFAOĞLU

Sevgili Zeynep,

Hayat, bu aralar gerçekten çok sıkıcı. Biz neden böyle bir durumdayız tabii bilmiyorsun. Hayatımız aslında basit ve sadeydi fakat şimdi... Kırk yıl düşünsem de bu duruma düşeceğimiz benim bile aklıma gelmezdi. Sabah kokusuyla uyandıığımız ekmekleri getiren abileri, ablaları özledim. Babam okurken eşlik ettiğim o gazeteleri özledim. Sana bir şey söyleyeyim, çocuklar hâlâ harika. İçinde bulunduğumuz bu duruma göre kahraman bile sayılırız. Gel, sana neyin bu kadar canımızı sıktığını anlatayım. Âdeta bir roman gibi bu mektubu okuyacağını düşünüyorum.

Geçen sene "Koronavirüsü" diye bir hastalık çıktı başımıza. O olmaktan nefret ettiğimiz grip gibi bir şey değil bu. Kulağa korkutucu geliyor biliyorum fakat bu hastalık ölümcül. Özellikle bazı insanlar için. Gerçekten korkulacak bir şey olduğunu düşünmüyorum fakat tedbirleri elden bırakırsak daha ciddi bir şeye dönüşebilir. Bu "Korona"yı bize hangi rüzgâr attı biliyor musun? Bu virüs bize Çin'den emanet. Yarasadan mı kaynaklanıyordu unuttum ama abuk sabuk bir şey ve çok hızlı yayılıyor maalesef. Bir kişi, on kişiye bulaştırabiliyor. Hâl böyle olunca tabii biz de evlere tıkıldık, sonuçta sağlık en önemlisi. Bu hastalıktan önce her şey iyiydi, en azından benim için. Okula gider, çalışır, arkadaşlarımızla vakit geçirirdik. Sizinki gibi bir hayat. Tabii ki sizden farklı olarak teknoloji çok ilerledi.

Bilgisayar oyunları yaratıldı, artık bizim eğlence anlayışımız o. Ama bu oyunlar, insan sağlığına fazla kullanırsak zararlı. Her şeyin fazlası zarardır, öyle değil mi? Şimdilik böyleyiz biz, arkadaşlarımızı özledik fakat ona da çare var. Cep telefonu diye bir şey yaratıldı, arkadaşlarını arayabiliyorsun onunla. Kameranı açarsan o seni, sen de onu görebiliyorsun. Eğitimimiz de

buna benziyor, bilgisayardan "Zoom veya Google Meet" uygulamalarına girerek ders işliyoruz. Öğretmenler ve öğrenciler kameralarını açıyor ve böylece olabildiğince eski eğitimimize benzetmeye çalışıyoruz. Yani odamız, sınıfımız oldu resmen. Ben ve kardeşim her hafta spora gidiyoruz. Her hafta dört kez tenis oynuyoruz. Bazen televizyon izliyoruz fakat bu televizyonlar sizinkinden farklı olarak rengarenk.

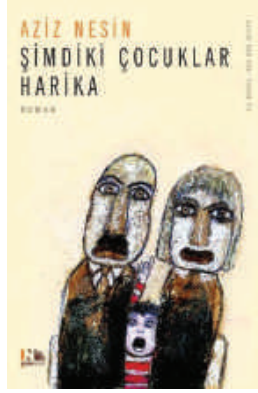
Bizler şimdilik böyle yaşıyoruz. Umarım tekrardan eski hayatımıza döneriz, sevgili öğretmenlerimizi ve can dostlarımızı tekrardan görürüz, özlemlerimizi gideririz. Ben, bu virüsle farklı bir hayat deneyimi yaşadım. Bu virüs bana hayatın bir zorluğunu gösterdi. Umarım bu virüsten sonra hepimiz daha bilinçli oluruz.

Esenlikler dilerim.

Arel ANGIN

Sevgili Zeynep,

Nasılsın? Umuyorum ki her şey yolundadır. Ben yaklaşık bir buçuk iki ay kadar önce senin başından geçen olayları okudum. Bazen güldüm, kahkahalar attım bazen de çok üzüldüm. Başından geçen olaylar öyle ilgimi çekti ki özenip ben de sana bu dönemde çocukların başından geçenleri yazmak istedim. Bu mektubumda sana, kendi pencereden bu dönemde yaşadıklarımızdan ve bu dönemin çocuklarından bahsedeceğim.

Biliyor musun? Kaç dakika oldu ancak hâlâ anlatmaya nereden başlayacağıma karar veremiyorum. Şaşırtıp olayları birbirine karıştırırsam lütfen beni bağışla ve heyecanıma bağla. Öncelikle ben sana biraz pandemi sürecinden bahsedeceğim. Yanlış hatırlamıyor isem 11 Mart 2020 tarihinde ilk vaka tespit edildi ve okullar sadece iki haftalığına kapandı. "Nasıl yani?" diyeceksin. Maalesef bu COVID-19 virüsü bütün ülkeyi, hatta bütün dünyayı kapladı. Hatta o eski günlerde, o ilk vakanın tespit edildiği günde okullar tatil olduğu için öyle mutlu olmuştuk ki... O zaman olacaktakilerden haberimiz yoktu. Dediğim gibi bu iki haftalık tatil benim ve diğer öğrencilerin çok hoşuna gitmişti ancak maalesef ki bu tatil uzadı da uzadı ve bu yıl COVID-19 virüsünün birinci yılını geride bıraktık. Ayrıca hâlâ evlere tıkalıyız. Bu virüsün bitmesi için gerçekten can atıyorum. Aynı zamanda bu süreç biz çocuklar için de öyle zor oluyor ki... Belki çok şaşıracaksın ama bilgisayar denilen çok kullanışlı bir teknolojik aletle yapıyoruz artık derslerimizi. Bu alet her ne kadar kullanışlı olsa da birçok olumsuz yanı var. Mesela bu alet çok uzun süre, çok fazla kullanınca bağımlılık, göz bozukluğu yapabiliyor ve bunlar gibi birçok şey daha.

Sevgili arkadaşım, öyle çok özledim ki eski günleri... Senin gibi sokakta koşuşturduğumuz

günleri... Ayrıca bu zamanın çocukları da değişti. Artık sosyalleşme yok, herkes ya oyun oynuyor bilgisayarından ya da telefonuna bakıyor genellikle. Çok da akıllı çocuklar. Birçok teknolojik aletin nasıl kullanıldığını biliyorlar. Bir de arkadaşım biliyor musun? Artık bazı sınavlara da internette giriyoruz ve bu şekilde bazıları kopya bile çekiyor. Şimdi anlamışsındır sana neden akıllı dediğimi bu çocuklar için. Hep olumsuz konuştum bu dönemin çocuklarından ancak bu çocuklar aynı zamanda çok hayalperest, yaratıcı...

Ah, Zeynep aslında bazen düşünüyorum da senin yerinde olmayı çok isterdim! Yazdıkça aklıma geliyor senin mektupların... Her türlü zor da olsa bir de dünyaya senin gözünden bakmak isterdim. Kısacası böyle Zeynep, umarım güzel anlatabilmişimdir. Mektubumun başlarında da dediğim gibi şaşırtıp olayları birbirine karıştırmış olabilirim, beni bağışla. Şu anda akşam ancak bu mektup sana ne zaman ulaşır gerçekten hiç bilemiyorum. Yine de ben sana iyi akşamlar diliyorum.

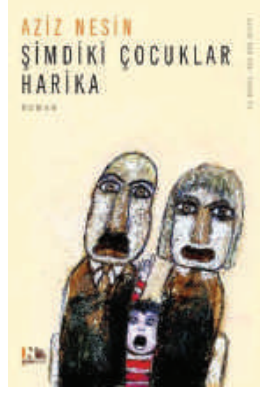
Sevgilerimle...

Gülce PAKTEN

21.04.2021

Sevgili Ahmet,

Sana bu mektubu Zeynep ile yayınlattığınız kitabı okuduktan sonra yazıyorum. Mektubumu Zeynep ile beraber okursanız ya da ona okuduktan sonra gönderirsen sevinirim.

Zeynep ile mektuplarınızı bir araya getirdiğiniz ve öykü yazma yarışmasına gönderdiğiniz kitabınızı yayınladığınız çok güzel olmuş. Biliyorsun ki biz çocukluğumuzun bir kısmında evlere tıkdık. Bu yüzden tek eğlencemiz elektronik aletler. Hayatımız bu küçük kutulara sanki kafesteki bir kuş gibi hapsedi. Ben şahsen bunun taraftarı değilim. Ama hâlimden memnun olanlar da var tabii. Bir kafese tıkmak ilginç bir şekilde hoşlarına gidiyor. Emin olabilirsin; ben de sizin gibi dışarı çıkmak, sokaklarda oynamak, boş arazilerde koşmak isterdim fakat bunları yapamamızın tek sebebi virüs değil. Boş arazide bırakılmayı, boş alan bulmak bile olanaksız. Her yer betondan binalar, gökdelenlerle dolu. Sokaklarda oynayamamızın sebebi ise korku. Karanlık korkusu değil, örümcek korkusu değil, deniz korkusu hiç değil! Artık kimse sokaklarda oynayamıyor. Dışarıda kötülük var ayrıca motorlu araçlar da sokaklarda çok arttı. Artık kimse yaşamının kıymetini bilemiyor.

Keşke ben de sizin ki gibi bir çocukluk yaşasaydım. Umuyorum her şey eski hâline döner.

Sevgilerimle...

Naz BABALIK

05.04.2021
Sevgili Aziz Nesin,

Biz Koç Okulu 6. sınıf öğrencileri olarak sizin "Şimdiki Çocuklar Harika" eserini okuyarak sizi tanıma fırsatı bulduk. Bu mektubu Türkçe dersimizde okuduğumuz ve çok beğendiğimiz "Şimdiki Çocuklar Harika" eseri hakkındaki düşüncelerimi size aktarmak amacıyla yazıyorum.

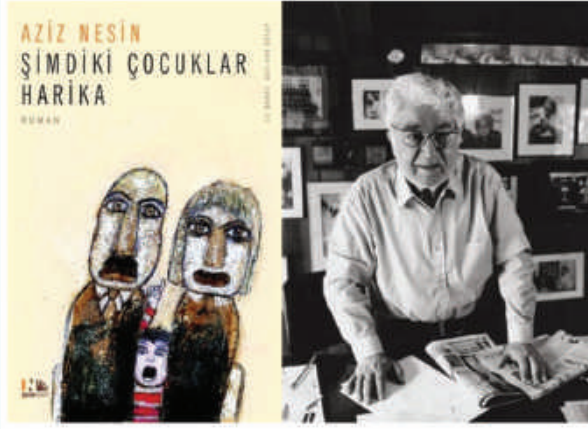
Mektubuma size bir soru sorarak başlamak istiyorum. Bu kitabı yazarken ilham kaynağınız ne oldu? Etrafınızda yaşanan olaylar mı, çocuklarınız mı? Şunu belirtmeliyim ki kitabınızda anlattıklarınızla biz çocuklara gerçekten ilham verdiniz. Kitabınızı çok sevdim ve yazdığınız mektupları okurken hayatımın ilerleyen dönemlerinde önemli bir yeri olacak birçok ders aldım. Kitabınızda en çok ilgimi çeken mektup ise "Amerika'yı Yapan Mimar" oldu. Belki de çok sevdiğim "Hababam Sınıfı" filminde bu mektuptan bir sahnenin yer alması da beni etkilemiş olabilir.

Eğitim sistemini eleştirdiğiniz bu mektubu ve aile içi iletişim problemlerini ele aldığınız diğer mektupları okurken çok keyif aldım. Kitabınız o kadar güzel ve akıcıydı ki okurken aynı anda hem üzülürken hem de seviniyordum. Zaman zaman yetişkinlere kızdım ve gelecekte bir yetişkin olduğumu düşündüğümde aynı şeyleri yapıp yapmayacağım konusunda kendimi sorguladım. Acaba ben de kitaptaki yetişkinler gibi mi olacaktım ileride? Çocuklarım olursa onların arasında ayıp bir laf mı söyleyecektim ya da onların özgür düşünmesini engelleyecek miydim? Bunları aklımdan geçirmek bile çok üzücü geldi bana ama en azından düşünmemi sağladı.

Bu harika kitabın ardından diğer kitaplarınızı da okumak için sabırsızlanıyorum. Dilerim ki mektubumu yanıtız bırakmaz ve en kısa zamanda bana mektup yazarsınız.

Sevgilerimle...

Emir Aras BAŞOL

İstanbul 02.04.2021
Sevgili Aziz Dede,

Nasılsınız? Umarım çok iyi ve mutlusunuzdur çünkü sizin kitaplarınız beni çok mutlu ediyor. Sizin kitabınızı okurken kendimi içinde buldum. Sanki ben Zeynep'tim, Ahmet de benim her gün komik olaylar yaşayan en iyi arkadaşım. Kitabın içinde yaptığınız Türkçe sözlüğünde olmayan, size özel kelime yazımları da güzelleştirmişti sanki bu kitabı. Ne kadar yakın hissettim size... Sanki her şey böyle yazılmalıydı. Biz sanki böyle öğrenmiştik yazmayı. Daha da doğru geldi kulağıma, sanki daha bir Türkçeydi. Sizin gibi samimi yazarlar kalmadı artık Aziz Dede. Sadece "Dede, Büyükanne" diyebileceğim yazarlar samimi geliyor bana.

Kitabın konusu da beni çok etkiledi. Ben hep düşünürüm bu konuyu. Yaşım küçük diye diğerleri benden üstün müdür? Bu kitapla artık anlıyorum. Benim fikirlerimin de önemli olduğunu anlıyorum. Tam sizin gibi düşünen, rahat, samimi ve düşüncelerimize önem veren öğretmenlerim var. Onlara güveniyorum ve kirlerimi açık açık onlara anlatabiliyorum. O yüzden bu kitabı da okuyunca "Ne kötü öğretmenler varmış!" diye düşündüm.

Ben küçükken bende sizin bir kitabınız daha vardı. Ne gülmüştüm, ne gülmüştüm... Sonra da sizin başka kitaplarınızı almak istedim, kitabevine gittim. O heyecanımla dedim ki, "Aziz Nesin'in kitapları var mı sizde?" Oradaki adam "Pardon?" dedi. Utancımdan kıpkırmızı oldum. Sonra da utanarak "Aziz Nesin..." dedim. Adam güldü, sizin kitaplarınızı gösterdi. Raftan Şimdiki Çocuklar Harika'yı aldım. Arkasını okudum, inceledim. Almaya karar verdim. Heyecanla okudum. Bu sene de okulumuz kitabı okumamız için bize verdi. Ne heyecanlandım... Kendimi tekrar kitabın içinde buldum. Size bu kitabı yazdığınız için ne kadar teşekkür etsem az.

En içten dileklerle,

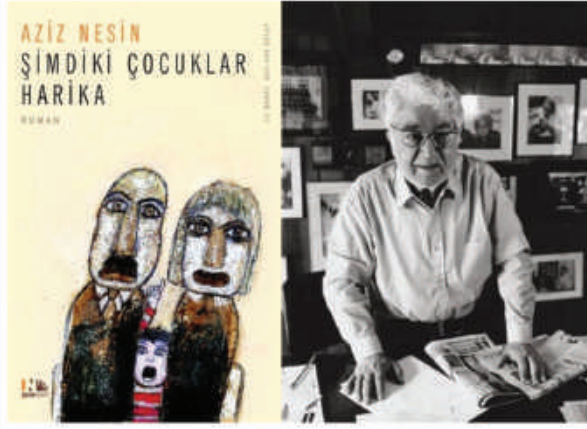
Defne ŞAHİN

05.04.2021
Sevgili Aziz Nesin,

Nasılsınız? Umarım iyisinizdir. Benim adım Helin ve 6. sınıfa gidiyorum. Sizin "Şimdiki Çocuklar Harika" kitabınızı en az dört kez okumuşumdur ve iki hafta önce Türkçe dersinde beşinci kez okudum. Sizin çok fazla kitabınızı okumasam da okuduklarım çok güzeldi ve bu kitapları her okuyuşumda kitaplarınızdan farklı bir ana düşünce ve anlam çıkardım. Bazen "Keşke benim de aklıma böyle şeyler gelse de insanlara güzel mesajlar verebilsem." diyorum. Size bu mektubu neden mi yazıyorum? Çünkü "Şimdiki Çocuklar Harika" kitabınızla ilgili düşüncelerimi sizinle paylaşmak istiyorum.

Öncelikle bu kitaba bayıldığımı söyleyebilirim. Hatta yetişkinleri böylesine eleştiren bir kitabı bir yetişkinin yazabileceği aklımın ucundan bile geçmezdi. Tüm mektupları keyifle okudum ama kitabınızda benim en çok sevdiğim ve en çok güldüğüm mektup "Amerika'yı Yapan Mimar" mektubuydu. Bu mektupta en çok ilgimi çeken şey ise ele aldığınız "ezberci eğitim" sorunu idi. Hâlâ ezberci eğitim sistemini sürdürenler olsa da günümüzde bu anlayışın ortadan kalktığını görüyoruz. Çoğu mektubunuzu okurken sanki ben de olayları yaşıyormuşum ya da kitabın ana karakterleri olan Ahmet veya Zeynep'mişim gibi hissettim.

Özellikle "Sekiz Kız Babası" mektubunda çok üzüldüm ve gerçek hayatta bunun olabileceğini düşündüğümde çok kötü hissettim. Hikmet'in ve onun kardeşlerinin durumuna çok üzüldüm. Bence oradaki eleştiriyi çok iyi açıklamışsınız. Çoğu Yeşilçam filminde bunun örneklerini görmüştüm zaten ama tabii kitabı okurken çok daha iyi canlandı gözümde. Size kitabınızla ilgili birkaç sorum da var tabii. Böyle bir kitap okuyunca kitabın yazarına soru sormadan olmaz diye düşünüyor insan. Bazı mektuplarda anlattığınız olaylar sanki sizin gerçekten

yaşadığınız olaylar gibi geldi bana. Acaba siz bunların herhangi birini yaşadınız mı? Bu kitapta çevrenizde yaşayan insanlara yer verdiniz mi? Gerçekten çok merak ediyorum.

Sizin yazdığınız kitapların büyük bir hayranıyım ve bu mektubu yazmamın bir sebebi de bu zaten.

Bu mektup size ulaşırsa umarım sorularıma cevap verirsiniz.

Sevgi ve Saygılarımla...

Helin ŞAHİN

Sayın Aziz Nesin,

Ben Atlas, 6. sınıf öğrencisiyim. Öncelikle kitabınızı çok beğendim ki bu kariyerinizde en büyük başarı olmalı çünkü benim yüzlerce kitabım var ve sadece üç tanesini sevdim. Size bu mektubu beğenimi dile getirmek için yazıyorum.

Sayın Aziz Nesin,

Türkçe dersimiz sebebiyle sizin "Şimdiki Çocuklar Harika" kitabınızı okuduk ve onunla ilgili çalışmalar yaptık.

Bu kitap beni çok etkiledi ve bizden büyük bir kişinin biz çocukları anlaması ve tamamen bu konu ile ilgili bir kitap yazması beni çok mutlu etti ve şaşırttı. Kitabınızda kullandığınız yazı dilini çok

Yazdıklarınız bence çok doğru. Eminim ki diğer yazarlar sizin gibi yazmazdı. Şimdi bu kitabı başka biri yazsa o zaman çoğu konuda ebeveynler ve öğretmenler haklı olurdu. Çocuklar çok bir şey anlamazdı. Hep anne ve

ilginç buldum. Daha önce de sizin birkaç kitabınızı okumuştum.

Bu nedenle kullandığınız bu dil benim için sürpriz olmadı ancak sınıftaki bazı arkadaşlarımız buna oldukça şaşırdılar. Bu kitaptaki ana karakterler Zeynep ve Ahmet'in farklı şehirlerde yaşamalarına rağmen birbirlerinin pabucunu dama atmamaları ve haberleşmeye devam etmeleri beni çok heyecanlandırdı çünkü bu durumun yaşanması bu

babalar haklı olurdu ama sizin kitabınızda gösterdiğiniz şu: Ebeveynler de öğütlere uymuyor ve sadece çocuklarının uymasını istiyor. Son olarak kitabın sonundaki kısımda dile getirdiğiniz bir nokta ile ilgili fikrimi sunmak istiyorum. Siz orada çocuk gibi düşünemediğinizi söylemişsiniz ama bence siz çocukları, bir çocuktan daha iyi düşünebiliyorsunuz. Bu yüzden kitabı yaşamış gibi hissediyorum çünkü bir çocuğum. Bu harika kitap için teşekkür ederim.

Sizden gelecek bir mektubun beni çok mutlu edeceğini belirtmek isterim.

Saygılarımla...

Atlas Milan DEMOKAN

çocukların çok iyi arkadaşlar olduklarını gösterir ve çok iyi arkadaşlar birbirlerine çok farklı hikâyeler anlatabilir. Bu durum bana kitabın çok ilginç olacağı hissini daha ilk üç sayfadan verdi. Bu kitapta bana çok acı veren ve beni çok mutlu eden birçok olay vardı. Bir duygu seline kapıldım diyebilirim kitabı okurken. Bütün kitaplarınızı çok büyük bir zevk ile okuyorum.

Bu kitapta yetişkinlerin davranışlarına anlam veremediğimiz daha birçok hikâyeye var. Bu nedenle bu mektup herhangi bir şekilde elinize ulaşırsa sizden yetişkinlerin bakış açısı ile ilgili daha detaylı bilgi edinmeyi çok isterim.

Saygılarımla...

Mete Cem UTKU

Sayın Aziz Nesin,

Türkçe dersimizde sizin "Şimdiki Çocuklar Harika" kitabınızı okuduk. Kitabınızı hepimiz çok beğendik.

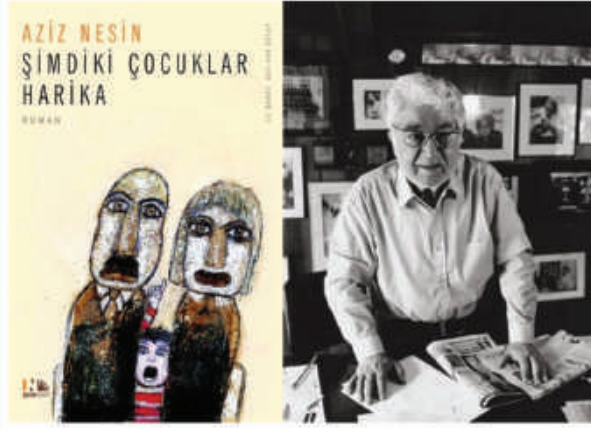
Kitabınızı hepimiz gülerek okuduk ve kitap üzerine konuştuk. Çocukların hoşuna giden ve öğretici bir kitap yazmanız bizi öyle mutlu etti ki... Benim en beğendiğim mektup da "Amerika'yı Yapan Mimar" oldu. Öğretmenin ezber yaptırıp çocukların hayal gücünü kısıtlaması gerçekten acı. Kitabı okurken güldüğümüz kadar ağladığımız yerler de oldu. Sınıf olarak aklımızda bir soru kaldı. Ben size onu sormak istiyorum. Hepimiz kitabı okumaya başladığımızda bazı yazım yanlışları var diye düşündük ama sonra bunun sizin yazım şekliniz olduğunu öğrendik. Çok hoşumuza gitti ama neden böyle yazdığınızı ve böyle yazmaya neden karar verdiğinizi anlamadık.

En doğru cevabı siz vereceğiniz için size bu mektubu yazmaya karar verdim. Boş bir zaman bulunca bu mektuba cevap vermeniz hem beni hem de benim sınıf arkadaşlarımı ve öğretmenimi çok mutlu eder. Bizlere böyle bir eser hediye ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Saygılarımla...

Zeynep ERSOY

Sevgili Aziz Nesin,

Öncelikle nasılsınız? Umarım her şey yolunda gidiyordur. Kitaplarınızı çok seviyorum gerçekten ana düşünce barındıran ve güldürürken ders veren kitaplarınızla ilgili bugün size bir mektup yollamaya karar verdim.

Ben kitaplarınızdan en çok Şimdiki Çocuklar Harika kitabını beğendim. Aslında babam bana birinci sınıfta okumayı denemişti ama pek anlamamıştım, şimdi kitabınızı çok iyi anlıyorum. Gerçekten o kitapta size katılıyorum. Siz biz çocukları çok iyi anlıyorsunuz ve yetişkinlere çok iyi bir ders veren bir kitap. Ben kitabın bazı yerlerinde aklıma şu geldi: "Acaba bu kitapta yaşananlar gerçek midir? Sizin başınızdan hiç geçmiş midir bu olaylar? Ya da hiç bu tür olaylar yaşanırken görmüş müydünüz?" Eğer bunlar hiç başınıza gelmişse nasıl bir his? Ayrıca kitabın bazı yerlerinde üzüldüm bile, sanki ben oradaki bir karaktermişim gibi. Sanki orada o olaylar başımdan geçiyor gibi. Başında Ahmet'in başından geçen komik sözcük karıştırma olayı çok güldürdü beni. Orada aslında siz bir ders de vermişsiniz ve bu durumu daha komik hale getirdi.

Son olarak bu kitabı yazma fikri nereden aklınıza geldi? Nereden esinlendiniz? Ne gibi sorunları çözmek ve onlara cevaplar bulmak amacıyla yaptınız? Tekrardan söylüyorum, kitabınız bir harikaydı mutlaka bir kez daha okuyacağım. Siz de umarım bu minik mektubumu alır ve meraklı sorularıma yanıt veririrsiniz.

Saygı ve Sevgilerimle...

Beliz RAMAZANOĞLU

ÇOCUKLUK

Kirlettiler dünyamızı düşüncesizce,
Bırakmadılar bize tek bir neşe,
Tüm pisliği bıraktılar bize,
Temizleyeceğiz dünyayı iyiliğimizle,
Yeniden öreceğiz bu dünyayı sevgiyle.

Arhan ŞENSES, Aleyna EMRALİ, Delfin AYAYDIN, Rüya Ada KIRBAŞ

ÇOCUKLUK

Özgürce koşular yemyeşil çayırarda
Kumdan kaleler, bulutlardan merdivenler inşa
ettiler kendilerine
Aslında onlar bir armağan bizlere
Bu dünya için beyaz bir bayraklar
İnsanlar için fazla masumlar
Geleceğin eserleri çocuklar...

Ada TAŞAN, Ceylin ÇELİKKANAT, Derin DURMUŞ

ÇOCUK

Çocuk denilince,
Masumiyet,
dürüstlük gelir akla.
Herkesin iyiliğini,
mutluluğunu ister.
Sevinçle oynamayı,
eğlenmeyi sever.
Çocuk denilince,
Özgürce koşmak, sonsuzluğa gitmek düşünülür.
Su gibi tertemiz kalbiyle,
Bir gün insanlığı değiştirebilecek...

Ece Armina SEZERGÖZ, Ali Eymen BAHAR, İris ATTILA

ÇOCUĞUN İÇ DÜNYASI

Bir tohum gibidir,
Su yerine sevgiyle
beslenir.
Gözleri güneş gibi parlar,
Etrafa coşku saçar.

Gülümsemesi renk renktir,
Dünyayı değiştirir.
Masum, saf bakışlarıyla
İnsanın kalbini eritir.

Yaratıcılığı sınır tanımaz,
Hayal dünyası kural bilmez.
Her olayı iç dünyasında renklendirir,
Etrafa neşe verir.
Yaşam kaynağı oyundur
Çünkü o bir çocuktur.

Defne Zeynep YALÇIN, Defne MUMCU, Aleyna TACİR

ÇOCUKLAR

Çocuklar yaratıcıdır,
Hayallerini dökerler kâğıtlara,
Çocukluğun verdiği neşeyle
Işık getirirler hayata.
Bu ışık yön verir insanlara,
Umut olur yarınlar.

Çocuklar sevgi doludur,
Neşe saçarlar dünyaya,
Tebessüm getirirler yüzlere,
Hayatı sevdirebilirler herkese.
Bir gökkuşağı gibi
Renk katarlar dünyaya.

Emir Aras BAŞOL, Defne TURAN, Efe AKIŞ

ÖZGÜR ÇOCUKLAR

Özgür bırakın çocukları,
Oynasınlar istedikleri gibi.
Uçursunlar uçurtmalarını
Ellerinde bayraklar,
kutlasınlar bayramlarını.

Özgür bırakın çocukları,
Bırakın kirlensin üstleri,
Sevinçleriyle boyasınlar
gökyüzünü,
Uçsunlar kuşlarla.

Çocuktur hayal kuran,
Özgürce koşuşturan,
Mutlulukla şarkılar söyleyen.
Bırakın özgür kalsınlar çocuklar!

Duru ÖZSOY, Duru SAYLI

ÇOCUKLUK HEYECANI

Hayatın en güzel zamanı,
Çocukluk heyecanı.
Ancak dikkatli olmalı,
Hayatın duvarlarına çarpmamalı,
Sorgulayıp hayat dedektifi olmalı.

Sosyal medya savaş alanı,
İyisiyle kötüsüyle
Sınırları belirle,
Bu savaşı kaybetme,
Tutsak olup bu savaşta
Kendini bir kafese hapsedme.

Unutma sakın,
Sanal ortam geçici,
Mutluluk ise kalıcı.
Heyecan varsa içinde
Doksanında bile
On iki yaşında hissedersin.

Hayat, mutlu olmak ve
Doyasıya yaşamak için var,
Çocukluğunun keyfini çıkar.
Sen değişimi bekleme,
Kendini yenile.
Kafese hapsolmayı seçme,
İçindeki heyecanı kaybetme.

Ömer FİDANCI, Berent GÜN

DOKUMA TANRIÇALARI

Bir varmış, bir yokmuş. Eski dünyada yeryüzünde insanlar, gökyüzünde Tanrılar yaşarmış. Aydınlık tarafın Tanrıları gündüzleri yapılan güzel işler ve iyiliklerden sorumluymuş. Karanlık tarafın Tanrıları ise gece yapılan hoş olmayan işler ve kötülüklerden sorumluymuş.

O zamanlarda iyi niyetli insanlar gündüzleri çalışır, geceleri uyurlarmış. Kötü niyetli insanlar ise gündüz uyuyup gece dışarı çıkarlarmış.

Bu eski topraklarda dut ağaçları olan, dutlarından pekmez yapan, ipekböcekçiliği ile uğraşan, çok yardımsever, bol çocuklu bir aile yaşarmış. Bu aile şifalı pekmezleriyle hastaları iyileştirir, dokudukları ipek kumaşlarla tüm

ülkeyi giydirelirmiş. Ailenin yaptığı bu iyilikler aydınlık tarafın Tanrıları'nın gözünden kaçmamış ve bu ailede kumaşları dokuma görevinden sorumlu olanları Dokuma Tanrıçası yapmışlar ancak pekmez üretme ve hasta insanları iyileştirme görevinden sorumlu olan kardeşler onları çok kıskanmış.

Bu kıskanç kardeşler hırslarına yenik düşmüş ve karanlık tarafın Tanrıları'na ulaşmışlar. Bunun üzerine karanlık tarafın Tanrıları onlara pekmezlerine karıştırabilecekleri bir zehir vermişler. Artık insanlar şifalı pekmez ile iyileşemiyor, aksine daha çok hasta oluyorlarmış. Aynı zaman da bu salgından pekmezci de zehirlenmiş. Ülkenin nüfusu hızla azalıyormuş. Bu duruma bir çözüm arayan

en küçük Dokuma Tanrıçası sihirli bir kırmızı iplik dokumaya karar vermiş. Bu iplik insanları ve başka şeyleri birbirine bağlayan sihirli bir iplikmiş.

Kız dokuduğu bu iplikle insanların kaderini sağlığa bağlamış ve tüm ölümler ve hastalıklar durmuş. Pekmezci kardeşler nasıl bir kötülük yaptıklarını farkına varmışlar. Eğer kız kardeşleri onların kader ipliğini de sağlığa bağlamasaymış çoktan ölmüş olacaklarmış. Pişman olmakta çok geç kalmışlar çünkü

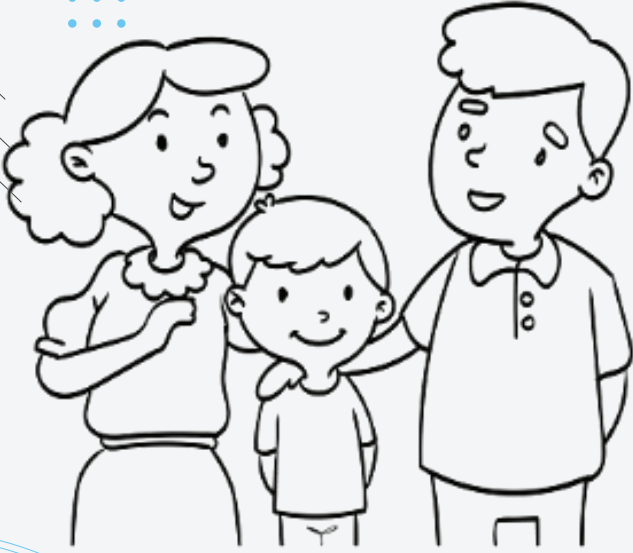
aydınlık tarafın Tanrıları onları çoktan gezegenlerinden sürgün etmiş bile. Bunlara kulak misafiri olan Ay'ın Yaşlı Adamı, Tanrılar'ın da izniyle sihirli güçleriyle Dokuma Tanrıçası'nı yanına getirmiş. İşte, o günden beri beraber insanların kaderlerini belirlemişler.

**Yusuf Demir
ÖZCAN**

MERAKLI YARAMAZ

Merhaba, ben Can. Yaklaşık olarak dokuz buçuk yaşındayım. Evde tıklı kaldığım bugünlerde hayatım SÜPER geçiyor desem, en büyük yalanı atmış olurum herhalde. Günlerim maalesef çok sıkıcı geçiyor. Bütün günler birbirine benziyor. Hatta TİPKİSİNİN AYNISI! Sabahın köründe zır

zır çalan sevimsiz bir saat tarafından uyandırılıp işe yetişmeye çalıştıklarından evin içinde dört dönen iki adet ebeveynin ısrarları sonucu sadece bir jambonlu sandviç bulunan sofraya oturuyorum. Şu aralar çok telaşlı olan iki ebeveyn, yanıma gelip de ağızlarına iki lokma bir şey atma zahmetine hiç girmeden, gün içinde acıksam yemem gereken tavuklu pilavın yerini söylüyorlar. Açıkçası bunu dinlememe gerek olmuyor çünkü her zaman aynı tavuklu pilav, aynı buzdolabında, aynı rafta, aynı konumda bekliyor. Ve beni apar topar öpüp sanki Şili depreminden kaçıyorlarmış gibi montları, çantaları sırtlayıp kendilerini kapıdan HOPPALAA diye atıveriyorlar. Yahu pardon ama şu büyükler bazen amma da ilginç davranıyorlar.

Çevrim içi ders aralarımnda sıkıntıdan patlıyorum resmen, bu yüzden vakit öldürebilecek şeyler arıyorum evde haklı olarak. Bir keresinde internette gördüğüm bir buzlu içecek tarifini denemeye kalkmışım. Sevgili anneciğime (!) göre mutfağın altını üstüne getirmişim. Azıcık benimle ilgilenip oyun oynasalar hiç böyle sıkılır mıydım? Keşke birlikte biraz olsun vakit geçirebilsek. Ama neredee, işleri başlarından aşkın onların. Beni evde bir başıma bırakıp giderken iyiydi, evde sıkılınca iki madde karıştırdım diye yaygarayı kopardılar. Geçen gün de evde futbol oynuyordum, kendi top sektirme rekorumu kırdım, yalnız bu sırada biraz da vazo kırmışım.

Neyse eve geldiklerinde ne olduğunu tahmin etmek için dâhi olmaya gerek yoktu zaten. Vazoları sakladım saklamasına ama o babam var ya o babam... Kartal gözü var onda. Ne zaman "şüpheli" durumuna düşersem en ufak detayına kadar soruşturur beni. O yüzden de kendime "Zaten bu vazoları bir şekilde bulurlar, sen git kendi canını kurtar." diye tembihte bulundum. Saate baktım, EYVAH! Yediyi çeyrek geçiyor. On beş dakika kalmış gelmelerine! O anda artık nasıl korkmuşsam bir koşu yukarıya çıkmışım. Elime geçirdiğim bütün eşofman takımlarını giydim, annemin dayağının acısını hafifletsin diye. Evet, yanlış duymadınız. Allah ne veriyse üzerime giyiyordum ki, kapının açılma sesini duydum. Hemen üstümdeki kıyafetlerle obez haldeyken sığabildiğim en dar yere sindim. İçimden, "Öldün sen, bittin sen." diye haykırıyordum ki babamın sesini duydum. "CAAANN!" Bildiğim bütün duaları etmeye başlamışım. Eee tabii, artık aşağı inmem gerekiyordu. Kaplumbağa adımlarıyla indim merdivenleri. Çatık kaşlı annem ve babam koltuğun köşesinde durmuş, gel sen geeelll işareti yapıyorlardı elleriyle. Tabii, beni o hâlde görünce, bizimkileri bir gülme aldı.

Annem bir yandan kaşlarını çatmaya, gözümde "ciddi bayan" olmak için yüzünü mümkün olduğunca asmaya çalışıyor, bir yandan da aynı yaramazlık yaptığımda CIK CIK CIIK dediği zamanlardaki gibi elini ağızıyla kapatıyordu. Ama bu sefer bana olan utancından ve hayal kırıklığından değil, gülmesini saklamak içindi

bu. Neyse, sonuç olarak o akşam paçayı kurtardım ama annem bütün akşam biricik vazosu için ağladı. Zaten hep de bir şeye zarar gelince kıymetlenir. Yahu bahçeli bir ev alın, siz de kurtulun, ben de kurtulayım. Zaten ben de çok meraklı değilim "evin içinde top oynamaya. Sonra evde hır çıkıyor. Amaan, şimdi annemlerin saçmalıklarından daha fazla bahsedemeyecek kadar moralliyim. Tövbe diyelim, genelde pek mutlu mesut bir çocuk değilimdir. Asıl olayları şimdi anlatacağım dur seenn!

Dün bahar tatilimiz sona erdi. Üst seviye derste üçgeçin iç açılarının toplamının 180 derece olduğunu öğrendim, gerçi nerede kullanacağsam... Neyse, ders sonrası o günün ödevlerini yapıp aşağıya indim. Sıkıntıdan ölecektim resmen! Ben de anemin haplarını denemek istedim. Annem birkaç aydır her sabah kan kırmızısı bir hap içiyor. Yusuvarlak, tatlı bir şey. Tadı çok güzelmiş gibi görünüyor ama annem ne zaman içerse yüzünü buruşturuyor. Ben de aslında şunu merak ediyorum: O hapın tadından bu kadar nefret ediyorsa neden her sabah düzenli olarak onu içiyor? Bence bu gerçekten ama gerçekten çok saçma. Annem her zaman "İnsanlar hep sevdiği şeyi yapmalı, yaptığı şeyi de sevmelidir." der ama ne hapi sevdiği için içiyormuş, ne de hapi içmeyi seviyormuş gibi bir hâli var. Bu şeker görünümlü tatlış hapın tadına kesinlikle bakmalıyım. Annem hapi suyla içmeyi tercih ediyor, belki de tadı bu yüzden kötü geliyordu. Yoksa eczacılar neden kötü tatlı bir şey satsınlar ki? Hem bildiğime göre eczacılık para kazandıran bir meslek.

Böyle kötü tatlı şeyler satarlarsa, onlardan kim ne alsın? Bu yüzden ben de hapi susuz içmeye karar verdim. Aslında su yokken içmek değil, yemek oluyor biraz ama. Hapın tadı gerçekten de BERBATTI. Karnıma bir ağrı girdi ama haptan olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Annem ve babam daha eve gelmediklerinden, kendi kendime bir çözüm bulmalıydım ve buldum da! Karın ağrısı için özel bir torbamız var bizim, içine sıcak su koyunca karnına koyuyorsun, mis gibi oluyorsun. Ben de bunu aynen yaptım. Anneannemi tencerede su kaynatırken

görmüştüm. Ben de tencereye soğuk su döküp altını yaktım. Altını taa en son dereceye kadar açtım ki daha çabuk ısınsın, değil mi? Ama sanırım burada bir yanlışlık oldu. Su fokur fokur fokurdamaya başlamıştı. Altını kapatmaya çalıştım ama pöfürdeyen köpükler bana sıçrar diye çok korktum. Yanına yaklaşamadım. Su taşmaya başlamıştı ama ben onu hala kapatamamıştım.

Rahmetli dedemden kalan uzun, bakır bir kaşığı vardı. Nasıl tesadüfse, tam tezgahın üzerinde duruyordu. Yalnız, bakır bir kaşıkla ocağın düğmesini tutup da çeviremeyeceğim için, upuzun kaşığı elime aldığım gibi ocaktaki ateşe daldırdım. Kaşığı ateşin içinde yelliyordum ki, elimde bir sıcaklık hissettim. Çok korktum, ama elim ateşe temas etmiyordu ki en fazla ne olabilirdi? Yine de mümkün olduğunca soktum kaşığı ateşin içine, belki bir süre kıpırdatmadan tutarsam ateşi söndürmeyi başarabilirdim. Ama birkaç dakika sonra haksız olduğumu anladım. Haftada bir üst seviye derslerimiz oluyor. O derslerden birinde, bakırın ısıyı en iyi ileten maddelerden biri olduğunu öğrenmiştik. Nasıl unutulmuşum?! Hatamı fark edince bakır kaşığı anında elimden fırlatıverdim. Neyseki yardımına, yan komşumuz "Şükrettin Elatan" koştu. Ben bir yandan acılar içinde kıvrılırken, bir yandan da evi toparlamaya çalışıyordum. Şükrettin ağabey suyu kaynatıp hazırladı ve torbaya koydu. Beni böyle tehlikeli işlerle uğraşmamam için tembihledi.

Eğer suyun altını en son derecede açarsam, ev yanarmış. Eğer suyun altını en sona kadar açmak bu kadar zararlıysa, neden tasarımcı firma böyle bir tuş yapsın ki? Ben mi biraz fazla zekiyim, yoksa onlar mı biraz mantıksız hâlâ çözemedim doğrusu. Şükrettin ağabey giderken ona nezaketen teşekkür ettim. Ev tamamen toparlanınca kendimi koltuğa attım. Çok yorgundum.

Birkaç saat sonra anneciğim ve babacığim geldi. Onlara her şeyi anlatmak zorundaydım. Kan kırmızısı hapın tadını merak edip yediğimi, susuz yiyince karnıma giren ağrısı, sıcak su torbası yapımına kalkıştığımı, su kaynatma konusunda babaannemi solladığımı, Şükrettin

Elatan'ı... Annem ve babam beklediğim tersine bana sarıldılar ve duygulandılar. "Oğlum, o hap annenin sağlığını korumasına yardımcı olan bir vitamin gibi. Tadı biraz kötü olsa da her gün içmesi gerekiyor çünkü vücuduna yeterli beşin, vitamin ve mineral sağlıyor o hap." dedi babam.

Ama pek anlayamamıştım çünkü annem gayet sağlıklı görünüyordu, neden o vitaminleri ek olarak içsin ki? Hasta mıydı yoksa?! "Annenin o hapları neden içtiğini merak ediyorsun değil mi Cancığım?" diye sorduktan sonra annemin kulağına bir şeyler fısıldadı. Hayır, sanki duymuyorduk yani... "Mehtap, sence artık söylemeli miyiz?" dedi. Annem başını salladı. "Cancığım, sen de fark ediyorsun biliyoruz. Bu aralar biraz telaşlı ve meşgul görünüyor olabiliriz. Bunun için de senden çok özür dileriz. Evde ne kadar sıkıldığını fark etmediğimizi sanma lütfen. Seninle fazla ilgilenemediğimizi düşünmeni istemiyoruz. Sana söyleyince, en az bizim kadar şaşıracağını eminim." HAYDAA!

Annem yine duygusala bağlıyordu ama bu şekilde beni çok ihmal ettiklerini onlara anlatmak istedim ve onlara nasıl hissettiğimi anlattım. Tekrar çok özür dilediler ve duygularımı onlarla paylaştığım için çok sevindiklerini söylediler. Peki, annem öğrenince çok şaşıracağını derken neyi kastediyordu? Merak edip hemen sordum. "Az önce şaşıracağını demiştin ya, ne oldu anne?" Annemin cevabı karşısında ŞOK oldum. "Cancığım, senin bir kız kardeşin olacak. Bu

vitaminleri o yüzden alıyorum hayatım." Yıllardır hayalini kurduğum şeydi bu. Evin içinde dolanan küçük bir şey hayal ettim. "Can abii, Can abii!" diye bana seslenen... Anneme sınıksız sarıldım. "YUPIIII, YEHEUU!" diye bağırılmaya başladım. Koltukların üzerinde zıpladım. Hem annem ve babamın bu anlamsız telaşının sebebini öğrendiğim için hem de sonsuza kadar en sadık dostum kalacak kişinin sonunda beni bulduğunu bildiğim için.

Artık annem ve babam benimle daha çok ilgileniyor, hep birlikte mümkün olduğunca çok oyun oynuyoruz. Onları ve canım kardeşimi çok seviyorum. Doğduğunda ona çok iyi bakacağıma da çok inanıyorum. Benim bu aşırı merakımı da bir açıklığa kavuşturduk. Bundan sonra anneme ve babama haber vermeden bir deney yapmaya kalkarsam eşekler kovalasın beni! Ama bu da benim zevkimdi, babam da bunu biliyordu.

O yüzden de, her hafta bir gün birlikte bir deney yapma fikrini ortaya attı. Bu fikre bayıldım doğrusu! Babamla deneyler yapıp bazılarını videoya çekiyoruz. Deney videolarımızı öğretmenime de gönderdik. Hatta öğretmenim bu kapsamda düzenlenen bir yarışma olduğunu, bu yarışmaya katılmamız gerektiğini söyledi. Ben de ilgi alanımı bulmuştum sonunda! Üstelik sevdiğim şeyi yaparken hem babamla zaman geçiriyordum hem öğretmenimin gözünde büyüyordum hem de bilim yarışmalarına katılma fırsatı yakalıyordum. Bir taşla beş kuş! Pes doğrusu! Yarışmalar birkaç hafta sonra başlayacak. Çok heyecanlıyız. Babamla birlikte çalışmalar yaparken annem de bize olabildiğince yardım ediyor. Tabii ben de anneme mümkün olduğunca yardım etmeye çalışıyorum çünkü karnında taşıdığı bebekle biraz yoruluyor. Ama artık dünyanın EENNN mutlu ailesi olduğumuzu biliyorum ve bu gerçekten de çok ama çok güzel bir şey!

Melek DOĞAN

ORMANDAKİ KÜÇÜK KANATLAR

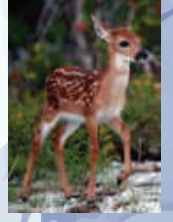

Güzel bir ilkbahar günüydü. Sıla okuldan daha yeni çıkmış, sınavların olduğu yoğun bir hafta geçirmişti. Bu dönem onu çok yoran sınavlara

girmişti. Yorgunluğunu üzerinden nasıl atacağını bir türlü bilmiyordu. Bir ara aklına Onur'u aramak geldi. Her ne kadar liseye başladıkları gün tartışmış olsalar da yine de onunla iyi vakit geçirebileceğini düşündü. Sonra yine kendisini kızdırabileceği aklına geldi ve onu aramaktan vazgeçti. Bu düşüncelerden uzaklaşıp evlerinin arkasındaki ormana gitmeye karar verdi. Ormanda yürürken etrafını saran yeşillikler arasında hafifçe esen rüzgârın uğultusuna eşlik eden cıvılcıvılcı kuş sesleri duyuyor ve ormanın temiz havasını içine çektikçe rahatlıyordu. Ayaklarının altındaki çimen yumuşacık bir halıyı andırıyordu; her adımını özenle, çiçekleri ezmemeye çabalayarak atıyordu. Dev ağaçlardan birinin gövdesine dokundu, desenini parmaklarında hissedebiliyordu. Koca ağaçlarla orman âdeta bir labirenti andırıyordu. Yukarı doğru baktığında masmavi gökyüzünü gördü ve içine bir huzur doldu. Ilık ilkbahar güneşini teninde hissetti.

Yerler bembeyaz papatyalarla doluydu ve beyaz bir gelinlik gibiydi. Sıla bir süre papatya topladı ve kendisine bir papatya tacı yaptı. Kızıl, gür saçları hafif esintide dalgalanıyordu. Nedenini bilmesede çok mutlu hissediyordu. Kendini annesiyle Ballı Çörek Kafeteryası'nı açmaya karar verdikleri günkü gibi özgür hissediyordu. Bu düşü babası sayesinde gerçekleşmişti. Her ne kadar artık annesinin hayatında olmadığı gerçeği onu üzse de ikisinin ortak hayali olan kafeteryanın yaşaması ona güç veriyordu. Bugünkü gibi ormanda gezdiği zamanlarda hayatına renk veren kafeteryanın değerini daha çok hissediyordu. Bu papatyalar, hayvanlar, bitkiler, ormanın ferah kokusu, kafeteryasıyla birlikte ona yaşama sevinci veriyordu.

Ormanda gezerken hayvanları gözlemlemeye bayılırdı. Özellikle kuşlar daha çok ilgisini çekiyordu. Hatta Rana teyzesine tekrar tekrar anlattığı Ay Hanım ve ördeği Lokum Hanım'ın hikâyesi, kuşlar üzerine hep düşünmesini sağlamıştı. Bir gün kendisinin de bir ördeği olabileceğini hayal ediyordu. Bu düşüncelere dalmış, yürürken birden karşısına bir ceylan çıktı. Ceylanın gözleri kocaman açılmıştı, Sıla'nın geldiği yöne doğru hızla koşuyordu. Sıla ilk kez bir ceylanı hayvanat bahçesi dışında bir yerde gördüğü için çok heyecanlanmıştı ancak hayvanın hâliinden endişe duymaya başlamıştı.

Tuhaf ki ceylan ona aldırmandan yanından hızla geçip gitti. Sıla daha şaşkınlığını üzerinden atamamıştı ki birkaç sincabın ona doğru koştuğunu gördü. Sincaplar da hep birlikte yuvalarındaki fındıkları ellerine almış aynı yöne doğru koşuyordu. Sıla iyice şaşırılmıştı. Sincapların yuvalarındaki yiyecekleri dışarı çıkarmaları hiç normal bir davranış değildi. Tam o sırada gökyüzündeki hareketlilik de dikkatini çekti ve kafasını kaldırdı. Bir sürü kuşun aynı yöne doğru durmadan ve süratli bir şekilde uçtuğunu fark etti. Ormandaki hemen hemen tüm hayvanlar hareketlenmiş ve ormanın belirli bir yönüne doğru telaşlı bir şekilde ilerliyordu. Sanki bütün hayvanlar yuvalarını terk ediyormuş gibiydi. Bir şeylerin ters gittiği belliydi fakat Sıla henüz ne olduğunu anlamamıştı. Ne oluyordu acaba? Hayvanların nesi vardı? Yoksa ormanda olup biten bu şeyler normal miydi?

Elbette değildi... Aniden Sıla'nın burnuna ormanın ferah kokusunu bastıran bir yanık kokusu geldi. Bu ona babasının ballı çörekleri yaktığı zamanki kokuyu hatırlattı. Canı sıkıldı. Sıcak ve nemli yaz günlerinde bile her zaman serinlik veren orman şimdi ısınmaya başlamıştı. Anladı ki yakınlarda bir yerlerde yangın vardı. "Bu güzel ilkbahar gününde, doğanın uyandırdığı ve yenilediği zaman diliminde, neden ormanda yangın çıksın ki?" diye düşünen Sıla gerçekten çok üzülmüştü. Kendini sakinleştirmeye çalışırken belki de sadece mangal yapanların mangalından çıkan

dumandır diye geçirdi içinden. Ancak hemen zaten ormanda mangal yapmanın da ne kadar anlamsız olduğunu hatırladı ve bunun da orman yangınına

neden olacağını düşündü. Yangından emin olduğunda hayvanların telaşını anlamıştı. Hayvanlar yaşam alanları olan ormanın yanması nedeniyle kendi canlarını kurtarmaya çalışıyordu. Sıla da hayvanların kaçtığı tarafa doğru koşmaya başladı. Koşarken bir çözüm arayışına girdi. Aklına itfaiyeyi aramak geldi. İtfaiyeyi aramak için çantasından telefonunu çıkarmaya çalışıyordu. Telefonunu çıkarıp itfaiyenin numarasını tuşlamaya çalışırken önündeki büyük ağaç kökünü fark edemedi ve bu kocaman köke takılıp düştü. Dizi kanadı ve biraz canı yandı ama koşmaya devam etti. Hem kendini hem de ormanı ve ormandaki canlıları kurtarmak istiyordu.

Koşmaktan çok yorulmuştu ve soluklanmak için bir ağaç kovuğuna yaslandı. Karşısındaki büyük çınar ağaçlarından birinin dibine bir kuş yuvasının düşmüş olduğunu fark etti. Yavaşça yuvaya yaklaştığında orada beş çaresiz yavru kuş gördü. O kadar küçüklerdi ki daha tüyleri bile doğru düzgün çıkmamıştı. Fakat anneleri neredeydi? Telaşla etrafına bakındı. Yangının korkusuyla anne kuşun da uçup gitmiş olabileceğine karar verdi. Sıla yavru kuşlara çok üzülmüştü ve onları orada öyle tek başlarına bırakmak istemedi. Ne yapacağını düşünmeye başladı. Aklına kuşları çantasına yerleştirip eve götürmekten başka bir çare gelmiyordu. O da öyle yaptı. Çantasını açıp içine kuşları teker teker, birbirlerini ezmeyecekleri şekilde yerleştirdi. Ormanda duman iyice artmıştı ve Sıla artık önünü bile göremez olmuştu. Son gücünü çantayı dikkatlice kucaklayıp koşmaya harcadı. Bu zavallı kuşları sağlıklı bir şekilde eve götürme fikri ona dizindeki yarayı unutturmuştu.

Kuşlara bir zarar gelmemesi için bir yandan çantayı korurken bir yandan da hâlâ itfaiyeyi aramaya çalışıyordu. Sonunda itfaiyeyi aramayı başardı, olan biteni anlattı. Orman oldukça büyüktü ve yangının bulunduğu yeri tam olarak

söylemesi gerekiyordu. Bunun için ormana geldiği yürüyüş yolunu tarif etti. Bu yol, itfaiyeye epey yardım edecek ve onlara zaman da kazandıracaktı. Sıla, geldiği yoldan hızlı bir şekilde ana yola girdi ve oradan evine döndü. Eve girerken yaklaşan itfaiye aracının sesini duydu ve ormandaki diğer canlıların kurtulacağını düşündüğünde içi rahatladı.

Kucağında çantasıyla odasına koştu. Öncelikle yavru kuşların rahat edebileceği gibi onlara bir yer yapmalıydı. Babası Arda Bey ve teyzesi Rana, olan biteni henüz bilmiyordu. Rahatlamak ve kafasını dinlemek için çıkmış olduğu orman yolculuğu onu epey yormuştu. Önce yavru kuşların varlığını teyzesine anlatmalıydı. Kuşlara nasıl bakacağını ve onları nasıl besleyeceğini bilmiyordu. Bunun için teyzesi ona yardım edebilirdi. Sonuçta teyzenin eşi Zeynel, bir veterinerdi. Mutlaka Rana, kuşlar hakkında bir şeyler biliyor olmalıydı. Heyecanla olan biteni teyzesi Rana'ya anlattı. Teyzesi ona susuzluğunu gidersin ve enerji versin diye soğuk bir bardak limonata hazırladı. O sırada teyzesinin kulağına yavru kuşların bağırırları geldi. "Bunları sıcak tutmamız ve beslememiz gerekir." dedi. En kısa zamanda yavru kuşlara Zeynel'in bakması gerektiğine karar verdiler. Her ne kadar yavru kuşların hayatları kurtulmuş olsa da Sıla yine de anne kuşun nerede olabileceğini düşünüp dertleniyordu.

Rana, kuşlar için yemek kaplarından bir yuva yaptı. Bu yuvayı, henüz Arda Bey'e kuşların varlığından bahsetmedikleri için Sıla'nın odasında giysi dolabının üzerine yerleştirdiler. O sırada Rana, Zeynel'e telefon edip acil olarak yanlarına gelmesi gerektiğini söyledi. Zeynel biraz şaşırılmıştı. Gün içinde onu yanlarına çağırılmalarını gerektiren bu kadar önemli şey ne olabilirdi ki? İşini bırakıp apar topar eve koştu. Eve vardığında Sıla ve Rana onu odaya götürüp ona yavru kuşları gösterdiler. Zeynel kuşları özenli bir şekilde muayene etti ve kuşların iyi bakıldığı sürece sağlıklarına kavuşup uçabileceklerini söyledi. Bunu duyan Sıla çok mutlu oldu. Belki de hayalini kurduğu ördeği değil, onun yerine kuşları olacaktı. Zeynel belirli bir beslenme ve bakım programı yaparak Sıla'ya neler yapılacağını tarif etti. Sıla da kuşlara en iyi şekilde bakacağına söz verdi

ancak bir problem vardı. Babasına bu durumu henüz söylememişti. Bir şekilde akşam beraber televizyon izlerken bu durumu ona anlatmaya karar verdi çünkü kuşları çok sevmişti ve onların evden gitmesini istemiyordu.

O akşam, haberleri izlerken spikerin yakınlardaki orman yangını hakkında konuştuğunu duyunca hepsi birden televizyona kulak kabarttılar. Öğrendiler ki orman yangını kasıtlıydı. Birileri otel yapmak ve arsa sahibi olmak için ormanda yangın çıkarmıştı. Bu haberi duyunca çok şaşırdılar. Kim böyle güzel bir ormanı bir otel için yok etmeye çalışırdı ki? Bu işin tek iyi tarafı Sıla'nın yangın çok büyümeden fark edip itfaiyeye haber vermesiydi. Bu sayede çok fazla hayvanın ve ağacın ölmemiş olmasını umuyorlardı. Ayrıca Sıla'nın beş tane yavru kuşu olmuştu. Sıla o gün yaşadığı maceralı günden dolayı gerçekten çok yorulmuştu. Odasına gitti ve pijamalarını giyerek yatmaya hazırlanmaya başladı. Kızıl gür saçlarındaki düğümleri, dev tarağıyla teker teker açtı. Yatağa girdiğinde yavru kuşlar aklına geldi ve içi huzurla doldu. Yatmadan onları bir güzel besledi. Rüyasında yavru kuşların annelerine kavuştuklarını gördü. Sabaha karşı kuşları yeniden beslemek için uyandığında ise gördüğü düşün gerçek olmasını diledi.

Sabah camdan gelen gürültülü sesle irkilerek uyandı, kendine gelmesi biraz uzun sürdü. Cama baktığında bir kuşun ısrarla içeri girmek için çabaladığını fark etti. Ne yapması gerektiğinden emin olamadı bu yüzden teyzesinin yatağının olduğu yöne doğru baktı ama yatak boştu. Şaşırdı çünkü genelde teyzesi öğlene kadar uyurdu ama şu an daha saat dokuzdu. Salondan tıkırtılar geldiğini duydu ve o tarafa yöneldi. Salona gittiğinde teyzesinin yavru kuşlar için mama aldığını gördü ve içi sevgi ile doldu. Teyzesine sarıldı, bu yaptıkları için ona teşekkür etti. Sadece, o zavallılar için erkenden kalkıp onların ihtiyaçları olan her şeyi almıştı.

O sırada salona ne için geldiğini hatırladı ve teyzesini sabırsızlıkla odasına sürükledi. Teyzesi arkasından "Yavaş ol düşeceksin." dedi ama Sıla hiç aldırmadan yürümeye devam etti. Odasına vardığında aynı kuş hâlâ içeri girmeye

çabalıyordu ancak elinden bir şey gelmiyordu. Giysi dolabının üzerinde duran yavru kuşların da cama vuran kuşun sesini duyup ona ulaşmak istediklerini fark ettiler. Bu sırada Sıla'nın aklına camdaki kuşun yavruların anneleri olabileceği geldi. Teyzesi de kuşların birbirlerine ulaşma telaşından durumun böyle olabileceğini düşündü. Camı açıp içeri girmeye çalışan kuşu gözlemlemeye karar verdiler. Pencere aralandığı anda kuş, yavrularının yanına uçup onları kucakladı. Böylelikle onun anne kuş olduğunu anladılar ve aile oldukları kanıtlanmış oldu. Sıla ve teyzesi Rana da tıpkı anne kuşun yavrularını sarması gibi birbirlerine sarılıp bu güzel anın tadını çıkardılar.

Sabahın erken saatlerinde evin içindeki gürültü ve hareketlilikten dolayı Arda Bey uyandı. Sıla'nın odasına doğru ilerledi ve odaya girer girmez gördüğü manzaradan dolayı hem şaşırdı hem korktu. Anne kuş büyük ve görkemli bir kuştur bu yüzden Arda Bey de bir an için onun evdekilere saldıracaklarını zannetti. Daha sonra bunun yavrularına kavuşan bir anne kuş olduğunu anladı ve içi rahatladı. Fakat bu kuşların Sıla'nın odasında, onların evinde ne işi vardı? Kafası epey karışmıştı. Kızına ve Rana'ya baktı. Onlardan bir açıklama bekliyordu. Birlikte yatağa oturdular ve Sıla başından geçen tüm macerayı babasına ayrıntılı bir şekilde anlattı. Durumu anladıktan sonra kabullenen Arda Bey kahvaltıda kuşlar için daha büyük bir yuva gerektiğini söyledi. Ayrıca "Ev yaşamına alışık kuşlar olmadıklarından balkonda yaşamalılar. Merak etme, seni bırakıp asla kaçmazlar. Zaten yavrular bizimle olduğu sürece anneleri de asla onları terk etmez." dedi. Hep birlikte balkona büyük bir yuva yaptılar ve kuşları oraya yerleştirdiler. Arda Bey'in dediği gibi de oldu. Anne kuş ve yavruları onları hiç terk etmedi. Sıların balkonundaki yeni yuvayı çok sevip yaz kış balkonda onlarla yaşadılar.

Duru SAYLI

PENCEREMDEKİ MİSAFİR

Kadıköy'ün en işlek caddelerinden birine bakıyordu evimiz. Eskiden hiç dikkatimi çekmeyen ve bakma fırsatı bulamadığım her şey şimdi pencereden bana göz kırpyordu. Her sabah benimle tam sekize çeyrek kala kalkıp kahvaltı hazırlayan yan komşu, sokak çöplerini karıştıran haylaz kedi, tek tük geçen arabalar ve hafif bir esinti ile sahilden gelen deniz kokusu...

Bilgisayarımın karşısına geçip derslerimi dinlemeye başlamadan önce kısacık bir an gözlerimi kapatıp denizin kokusunu içime çekiyordum. İşte o an, o kısacık an, tarif edemeyeceğim kadar yoğun duygular yaşıyordum. Özlem bir sağanak yağmur gibi yağıyordu kalbime. Öyle şiddetli, öyle yoğun ki âdeta kalbimden taşıyordu. Kumsalda özgürce nefes alarak yürüdüğüm günler, kardeşimle topladığımız deniz kabukları, ailemle yaptığımız seyahatler, endişe etmeden yediğim haşlanmış mısır, arkadaşlarımla ağız dolusu gülüp dans etmemiz ve daha bir sürü şey canlanıyordu gözümde. Bu anıları hatırlarken omuzlarım çöküveriyordu.

Merak ediyordum gözlerimi bir daha kapatıp açsam eski hayatıma dönebilir miydim acaba? Öğretmenlerim "Çok yakında sınıflarda beraber olacağız." diyorlardı. Annemle babam "Kısa bir zaman sonra yine harika seyahatler yapacağız." diye anlatıyorlardı. Acaba dedikleri gerçekten mümkün müydü?

Bir sabah, yine kafamda bu düşüncelerle dalgın dalgın etrafa bakarken birden onu gördüm. Hayatımda gördüğüm en güzel ve en göz alıcı kuş pencereimin pervazından bana bakıyordu. Minicikti. Gövdesi avucuma ancak sığabilecek bir kartopu büyüklüğündeydi ve bembeyazdı. Kafası büyük bir su damlasına benziyordu ve gövdesinin aksine gri renkteydi. Ama o minicik vücudunda beni en etkileyen şey gözleriydi. Ben onu incelerken kafasını yana yatırarak sanki içimi okur gibi bana bakıyordu. Ona bakarken içim kıpır kıpır oldu. Birbirini durmadan tekrar eden onca günden sonra dünyanın en sevimli kuşunu görmek beni mutlu etmişti. O heyecanla koşarak evdekileri odama çağırdım. Kardeşim coşkuyla bağırarak "Yaşasın, sonunda bir misafir." diye zıpladı. Babam her zamanki gibi temkinli davranarak "Çocuklar hayvanı

ürkütmeyin, gagalayabilir." dedi. Bu minik, tatlı yaratığa daha yakından bakmak istediğimde kanadındaki yarasını fark ettim. Yardıma ihtiyacı var gibi duruyordu ama bir yandan da sanki o küçücük bedeniyle bizden daha güçlüydü. Annemle babam, kardeşim ve benim ısrarlarıma dayanamayarak minik kuşu evimizde misafir etmeye gönüllü oldular.

O gün, uzun bir aradan sonra derslerime neşe ile oturdum ama dersi dinlerken okuldaki güzel günlerimi düşünmeden de edemiyordum. Okulu ve arkadaşlarımı gerçekten çok özlemiştim. Arkadaşlarımla derse geç kalacağız diye telaşla koştuğumuz koridorlar, okul bahçemizde tırmandığımız upuzun ağaçlar, okul binasının içinde ikinci kattan en alt kata kadar uzanan kaydırak ve daha birçok anı canlandı gözümde.

Okulda her gün birbirinden farklıydı. Şimdi ise sanki her gün birbiri ile aynıydı. Evimiz artık mecazi anlamda değil, gerçek anlamda bir sığınak olmuştu. Hiç kimsenin gidecek bir işi, okulu, görüşecek bir arkadaşı yoktu. Alışveriş, sinema, seyahatler, müze gezileri, konserler, tiyatrolar, hatta oyunlar bile bir ekranın arkasındaydı artık. Dünya ile iletişimi evden yürütüyorduk. Hiç olmadığımız kadar bir aradaydık ve hayat devam ediyordu. Mevsimler geçiyor, çiçekler açıyor sonra soluyor; ağaçlar yapraklarını döküyor sonra tekrar yeşilleniyordu. Ben büyüyordum ama zaman yerinde sayıyordu. Derslerim bitince heyecanla kuşu beslediğimiz balkona koştum. Her gün birbirine benziyor desem de, bugün kesinlikle çok farklı bir gündü. Artık sorumlu olduğumuz tatlı bir misafirimiz vardı. Onu veterinerine götürmekten bahsederken kardeşimle sevinçten bayılacaktık neredeyse.

Yaşadığımız bu korkunç salgın döneminin üzücü yanları olsa da en güzel yanı kesinlikle kıymet bilmeyi öğrenmemiz oldu. Mesela arabaya binince annemden en sevdiğimiz radyo kanalını açmasını ister ve şarkıyı dinlerken telefona bakardık. Şimdi şarkıyı dinlerken camdan dışarıyı seyrediyor ve dışarıdaki değişiklikleri hiç unutmamak üzere aklımızın bir köşesine yazıyorduk. Hayatımızda ilk kez veterinerine gidecek olmanın dışında

başkaları ile sohbet edecek olmamız da ayrıca mutluluk vericiydi. Herkes maskeli olduğundan konuşurken çok dikkatli dinlemek ve odaklanmak gerekiyordu çünkü insanların sadece gözlerini görebiliyorduk. Çoğu zaman söyleneni iyi duyamıyor ya da anlatmak istediğimizi duyuramıyorduk. Eve girip maskelerimizi çıkarıp ellerimizi yıkadıktan sonra da maskesiz dolaştığımız ve özgürce nefes alabildiğimiz günlerin ne kadar güzel olduğunu düşünüyorduk. Hem de her seferinde. Özlüyorduk hem de çok özlüyorduk. Basit bir sokak oyununu, birine sarılmayı, düşünmeden dokunmayı, marketten aldığımız abur cuburları hemen açıp yiyebilmeyi...

Minik kuşumuz, annem, babam ve kardeşimle heyecan içinde arabamıza binip veterinerine giderken yapılacakları ve neler olacağını tahmin etmeye çalışıyorduk. Her kafadan bir ses çıkıyordu. İçimiz hem aldığımız sorumlulukla ilgili endişe doluydu hem de ne zaman biteceğini bilmediğimiz bir zaman dilimi içinde bizi neşelendirecek farklı bir heyecanımız vardı. Konuşarak ve gülüşerek veterinerden içeri girdik. Heyecanla sıramızın gelmesini beklerken etrafı inceliyorduk. O sırada veterinerin yardımcısı yanımıza yaklaştı ve kardeşimle bana "Kızlar söyleyin bakalım, adı ne bu minik kuşun?" diye sordu. Birbirimize baktık, bunu daha önce hiç konuşmamıştık. Dudaklarım birden hareket etti, "Özlem koyduk adını!" dedim. Kim bilir iyileşip yeniden uçmaya başlayınca ve bizim göremediğimiz yerlere gidince içimizdeki özlemi de taşıyacaktı oralara. Özgürce uçup nefes alırken özlemimizde kanat çırpacaktı göklerde.

Zeynep YILDIRIM

İLK 10 KASIM

Çok iyi hatırlarım ilk 10 Kasım'ımı ufacıktım, tam beş yaşında. O hafta okulda 10 Kasım ve Atatürk'ü işliyorduk. Yaşıma rağmen duyduklarım karşısında meraklı, kocaman kahverengi gözlerimi fal taşı gibi açmış dinliyordum öğretmenimi. Atatürk'ün ülkemiz için önemini anlar gibiydim. O hafta babaannem bize geldi. Okulda öğrendiklerimizi ve olanları anlattım. O da bana bir şiir okudu. Yaklaşık altı yedi dizeden oluşan çok güzel ve anlamlı bir şiirdi. Babaannem bu şiiri ezberlememi istedi. Bu, benim için zordu. Küçücüküm nasıl şiiri ezberleyecektim? Günlerce çalıştım; anneme, babama gördüğüm

herkese şiiri okuyordum. 9 Kasım günü okuldan sonra neşeyle okulun istediği kasımpatıları almaya gittik, ben bembeyaz olanları seçtim.

O gece şiiri yarım yamalak ezberlemiş gibiydim ama ne olur ne olmaz kâğıda yazmaya karar verdim. Yamuk yumuk, s harfleri ters, büyük harf, noktalama gibi kurallara uymadan süslü renkli kalemlerimle yanına Türk bayrakları çizerek yazdım. O gece heyecanla uyudum. Sabah uyandığım da daha bir özenliydim. Yüzümü tertemiz olsun diye iyice yıkadım, üstüme en temiz önlüğümü altına kırmızı eteğimle beyaz kilotlu çorabımı giydim. Saçımı ördürdüm, gıcır gıcır siyah babetlerimi giydim ve evden çıktım. Bir elimde kar beyazı kasımpatılarım, bir elimde o gün sınıfa okuyacağım şiirimle servise bindim. Okula vardığımda bütün öğrenciler ve öğretmenler

çok özenli giyinmişti. Herkes çiçeklerini Atatürk'ün okulumuzdaki büstüne yerleştiriyordu.

Öğretmenler tören için mikrofonları, hoparlörleri telaş içinde hazırlıyordu. Çiçeğimi ben de büste özenle yerleştirdim. Sınıfıma girince bütün arkadaşlarımdan benim gibi şık ve resmî giyindiğini gördüm. Öğretmenim kırmızı ceketi, siyah pantolonu ve beyaz bluzuyla çok hoş gözüküyordu. Yanına gittim ve şiirimi okumak istediğimi söyleyip kâğıdımı gösterdim. O da bana törenden sonra okuyabileceğimi söyledi. Ben de törene gitmeyi iple çekiyordum. Kısa bir süre sonra hepimiz sıraya girdik ve tören için okul bahçesine çıktık. Konuşmalar yapıldı şiirler okundu. Sıra dokuzu beş geçedeki bir dakikalık saygı duruşuna gelmişti. Siren sesi kulaklarımda savaştaki top, bağırışma ve silah sesleriyle yankılanıyordu. Atatürk'ün savaştaykenki, yenilikleri yaparkenki, sanatla, bilimle, sporla uğraşırkenki hâlleri gözümün önünden film şeridi gibi geçiyordu. Çok etkileyiciydi. İstiklal Marşı'nı okuduktan sonra sınıfa döndük. Herkes yerleşince öğretmenim beni tahtaya çağırdı. İçimi bir telaş, bir heyecan kaplamıştı. Tahtaya geldim ve şiirimi okumaya başladım. Bitirince öğretmenim ve arkadaşlarım beni alkışladı. Kendimi çok mutlu ve gururlu hissettim çünkü Atamız adına şiir okumak, benim için çok değerli bir an olmuştu.

O günü hiç unutmadım. 10 Kasım hüznünü ilk defa gerçek anlamda yaşamıştım. O günden sonra o günkü minik Göksu'nun 10 Kasım'daki duyguları hep içimde yaşadı. Her 10 Kasım'da sirenler çalınca hep kulağımda top sesleri ve gözümde Atatürk'ün anıları film şeridi gibi geçiyor. Hep sanki ilk 10 Kasım'ım gibi heyecanlanıyorum, etkileniyorum. Atatürk gibi bir lidere sahip olduğumuz için gururlanıyorum ve şanslı hissediyorum. Benim için her 10 Kasım çok özel ama ilkinin yeri bir başka. İlk defa bu duyguyu yaşadım ve o gün hislerimin başlangıç günüydü. Bu 10 Kasım'ın anısına bu günü yazıya dökmek istedim. Atamızı saygı ve özlemle anıyoruz.

Göksu MANAV

T O H U M

MEHMET'İN HAZİNE AVI

Gemi dalgalar arasında batıp çıkarken Mehmet küpeşteye (gemi direğine) sıkı sıkıya tutundu. O güne dek gördüğü en şiddetli fırtınaydı bu. Geminin ani bir sarsılmasıyla kendini güvertede yuvarlanırken buldu. Şaşkınlık ve korku içinde başını kaldırdığı anda, bütün okyanus bir şimşekle aydınlandı. Geminin az ilerisinde gördüğü şeye inanamadı...Bu; büyük, beyaz bir köpekbalığıydı.

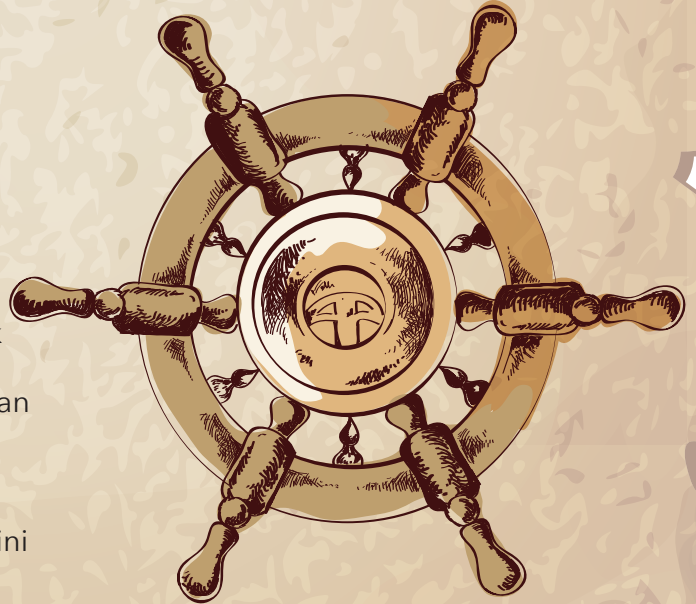
Mehmet, mürettebatına sakin olmaları gerektiğini ve eğer büyük beyaz köpekbalığına zarar vermezlerse onun da gemi mürettebatına saldırmayacağını söyledi. Mehmet hemen kamarasına gidip elinde dev bir et parçasıyla geri döndü. Mürettebatın bu durum karşısında ağızları bir karış açık kaldı. Mehmet şaşkınlıklarını anlayıp "Her zaman acil durumlara karşı buzlukta bir parça et bulundururum." dedi. Ardından et parçasını büyük beyaz köpekbalığının önüne fırlattı. Köpekbalığı et parçasını bir çırpıda yutup oradan uzaklaştı. Mürettebat çok rahatladı ama bir sorunu daha vardı. Güzergâhlarının üstünde aynı onlarınki gibi ama daha büyük bir korsan gemisi vardı.

Gemi son hızla onlara yaklaşırken hava kararmak üzereydi. Fırtına ise şiddetini arttırmış devam ediyordu. Korsan gemisi artık çok yakınlarındaydı ama son anda beklenmedik bir şey oldu. Köpekbalığı düşman gemisine saldırarak gemide büyük bir delik açılmasına neden oldu. Fırtınanın da etkisiyle su alarak gemi batmaya başladı. Mehmet ve mürettebatı şaşkınlıktan az kalsın küçük dillerini yutacaklardı. Mehmet, "Ben bile bu

köpekbalığının bize bu kadar yardımı dokunacağını düşünmemiştim." dedi. Mehmet'in artık önünde hiç bir engel kalmadığı için iki ay önce bulduğu hazine haritasının gösterdiği adaya gidebileceğinden içi içine sığıyordu. En sonunda fırtına da dinmişti ve rüzgâr gidecekleri yöne doğru esiyordu.

Bu sayede hazinenin bulunduğu adaya çok geçmeden vardılar. Ellerindeki harita sayesinde sandığın nereye gömülü olduğunu kolayca buldular. Sonrasında sandıktan çıkan altınları, gümüşleri ve mücevherleri paylaştılar. Mehmet ve mürettebatı hazineyi gemiye taşıdıktan sonra büyük bir çoşkuyla yola koyuldular.

Berke BAHAR

DALGALAR

Gemi dalgalar arasında batıp çıkarken Mehmet küpeşteye (gemi direğine) sıkı sıkıya tutundu. O güne dek gördüğü en şiddetli fırtınaydı bu. Geminin ani bir sarsılmasıyla kendini güvertede yuvarlanırken buldu. Şaşkınlık ve korku içinde başını kaldırdığı anda, bütün okyanus bir şimşekle aydınlandı. Geminin az ilerisinde gördüğü şeye inanamadı.

Normalde nesli tükendiği söylenen megaladon köpek balığı tam karşısında duruyordu! Mehmet bu gemideki temizlikçiydi, yani gemiyi sürmeyi biliyordu. Hemen kaptana bağırdı.

Mehmet çok korkmuştu ve tek istediği evine gidip mışıl mışıl uyumaktı. Tabii, Mehmet gibi 19 yaşındaki herkes bu durumdan korkardı, hatta belki donup kalırdı. Mehmet kaptanın sesini duydu fakat bu ses gemiden gelmiyordu, sudan geliyordu! Mehmet hemen etrafına baktı ve gördüklerine inanamadı, gemideki herkes megaladonun yanında hayat mücadelesi veriyordu. Mehmet küpeşteye tutunduğu için teknede kalabilen tek kişiydi. Mehmet'in tek işi bu yük taşıma gemisini temizlemektir, insanların hayatını kurtarmak değil! Mehmet bildiği kadar tekneyi sürmeye çalıştı ve 4 dakikanın sonunda megaladonun yanına ulaştı.

Bu gemideki herkes çok şanslıydı, çünkü gemide tam tamına üç yüz otuz iki can simidi vardı. Mehmet gemideki tüm can simitlerini attı ve herkesi başarıyla kurtardı. Herkes Mehmet'i alkışlıyordu. Sonuçta onların hayatını kurtarmıştı. Ancak bu sırada hiç düşünmedikleri bir olay onların en hazırlıksız halinde yaşandı. Megaladon gemiye saldırmaya başladı. Normalde megaladon onları bir lokmada yutabilir, fakat Mehmet ve tayfası takım çalışmasının gücüyle megaladondan kurtulmaya çalışıyorlardı. Mehmet megaladonun geldiği yönü söylüyor, kaptan ise tam tersine gidiyordu, bu şekilde karaya yaklaştılar. O sırada megaladon aslında Mehmet'in yöntemini öğrenmişti ve megaladon eğer sağdan geliyorsa tam son anda sola, soldan geliyorsa tam son anda sağa dönüyordu. Bu şekilde gemi çok fazla hasar aldı ve batmaya başladı. Geminin gitmesi gereken yer Antarktika'ya varmasına çok az kalmıştı.

Dayanabilecekler miydi? Geminin üzerinde acil durumlar için yapılmış minik botlar vardı. Ancak Mehmet ve tayfası 43 kişiyken, toplamda 42 kişi alabilecek kadar bot vardı, yani bir kişi geride kalmalıydı. Mehmet gönüllü oldu, kendisi bota binmeyip, bu batan teknede yaşam mücadelesi vermeyi kabul etti. Mehmet'in bu konuda gönüllü olmasına kimse karşı gelmedi çünkü aslında Mehmet'in hede tüm tayfayı kurtarmakken, tayfanın hede eve dönmektir. Mehmet'in tayfası hemen minik botlara bindi ve Antarktika'ya doğru yola çıktılar, bu sırada Mehmet soğuğa karşı mücadele verirken, aynı anda da batan bir gemide tek başınaydı.

O günden sonra Mehmet'ten bir daha haber alınamadı, ta ki iki hafta sonraya kadar. Mehmet'in hiç sakalı yoktu, fakat iki hafta sonra odundan yapılmış bir botta ortaya çıktığında sakalları ayağına kadar uzanıyordu. Herkes Mehmet'e nasıl hayatta kaldığını ve bu botu yaptığını sordu. Meğer ki gemi aslında megaladonun izini kaybetmişti. Mehmet ise o sırada Antarktika'nın soğuk sularında bir can simidinin üzerinde bayılmış bir şekilde sürükleniyordu. Mehmet'in anlattığına göre can simidi onu çok verimli bir adaya sürüklemiş. Bu adada böğürtlen gibi meyveler ve tüm ağaçların üzerinde Hindistan cevizleri varmış. Mehmet bu şekilde hayatını iki hafta boyunca sürdürmüştü ve o sırada odun keserek bir bot yapmış. Mehmet bu botu sürerek pusulasından da yararlanarak Antarktika'yı bulmuş. Bu günden sonra Mehmet'i tanımayan kalmadı.

Mert Güran DİNÇER

TÜCCAR YOLU

Memed yirmi üçüne daha yeni basmış bir delikanlıydı. Bembeyaz bir teni vardı. Altın gibi parlayan, kahverengi top sakalı uzun zamandır kesilmediği için artık bir keçinin sakalına dönmüştü. Arkasında topladığı upuzun saçları bir atın kuyruğunu andırıyordu. Asıl adı Nicolo Fontana olan bu genç; Araplar, yaşadığı adayı - Malta'yı - işgal edince adını Memed ile

değiştirmişti. Tüccarlar ile dolu bir ailede doğmuş, o da bir tüccar olmuştu. İlk yolculuğuna çıkarken atlasına bakmadan hiçbir şey yapamıyordu ve babasının ona bir seyahatinden getirdiği egzotik papağanını yanından ayırmıyordu. Taşıdığı yük ise fıçılarda baharattı.

İlk yolculuğunda şansы yaver gitmedi, gemisi denizin ortasında koca bir fırtına koptu. Gemi dalgalar arasında batıp çıkarken Memed küpeşteye sıkı sıkıya tutundu. O güne dek gördüğü en şiddetli fırtınaydı bu. Geminin ani bir sarsılmasıyla kendini güvertede yuvarlanırken buldu. Şaşkınlık ve korku içinde başını kaldırdığı anda, bütün okyanus bir şimşekle aydınlandı. Geminin az ilerisinde gördüğü şeye inanamadı. Dev bir balık gemiye yaklaşıyordu. Bu balık, gürgenden yapılmış küçük teknesinin iki katı kadardı. Balığın iki uca ayrılan simsiyah kuyruğu ilk bakışta dikkat

çekiyordu. Beyaz lekeleri ise adeta bir fener gibi suda kendini gösteriyordu. Gözlerinin etrafındaki bu lekeler sanki bir gözlüğü andırıyordu.

Memed buram buram baharat kokan fıçılara bakmaya çalıştı, gözleri atlasını aradı ama atlas çoktan suya düşmüştü. Bu gizemli balığın ne olduğunu asla öğrenemeyeceğini düşündü. Bunlar olurken dev balık iyice yaklaşmış hamle yapmaya hazırlanıyordu. Memed gemiyi çevirip

belki bir umut kurtulmak için sürüne sürüne dümenine vardı. Dümeni çevirmesiyle çıkan gıcırta dev balığı sinirlendirmiş, artık hem fırtına hem de o dev balık gemiyi sallamaya başlamıştı. Gemi buna dayanamayıp bir anda parçalanmıştı.

Memed küçük, kaygan bir tahta parçasına güçlükle tutundu. Papağanı ise bağırışlar içinde suya batıyordu. Memed tüm gücüyle yavaş yavaş sulara gömülen papağanın kafesine doğru yüzdü, çok sevdiği papağanını küçük, pirinç kafesinden çıkardı ve altın

bezemeli kaftanının altına koydu. Papağan neler olduğunu anlamış, sesi kesilmişti. Memed kurtuluşu olmadığını anlayıp kendi kaderini sulara bıraktı "Nicolo Fontana" gözünü tekrar açtığında ise sevgili papağanı üzerindeydi ve etrafında insanlar toplanmıştı.

Deniz DURAN

BİR KURTULUŞ ÖYKÜSÜ

Gemi dalgalar arasında batıp çıkarken Mehmet küpeşteye (gemi direğine) sıkı sıkıya tutundu. O güne dek gördüğü en şiddetli fırtınaydı bu. Geminin ani bir sarsılmasıyla kendini güvertede yuvarlanırken buldu. Şaşkınlık ve korku içinde başını kaldırdığı anda, bütün okyanus bir şimşekle aydınlandı. Geminin az ilerisinde gördüğü şeye inanamadı... Bu gemiden bile daha büyük olan bir dalgaydı. Dalga gemiye çarpmak üzereydi. Mehmet; "Sanırım bu sonumuz..." dedi üzülenek. Ahmet, Naz ve Pera da o gemideydi. Büyük dalga yaklaştı, yaklaştı ve... Bom! Gemiye çarptı.

Ertesi gün Mehmet, gözüne giren güneş ışığı ile uyandığında kumların üstünde yatıyordu. Panikle ayağa kalkmaya çalıştı. Bu sırada arkadaşlarının da karaya vurmuş olduğunu fark etti. Onlar da gözlerini açmışlar ve şaşkın şaşkın etrafa bakıyorlardı. Mehmet, "Arkadaşlar, iyi misiniz? Yaralanan var mı?" dedi. Arkadaşları hayır anlamında başlarını salladılar. Pera etrafına bakındı. "Minicik bir adaya düşmüşüz. Arkanızı dönüp baktığınızda adanın öbür tarafı gözüküyor." dedi. Naz, "Arkadaşlar, buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalıyız." dedi. Ahmet; "Bence odun toplayıp kocaman bir ateş yakalım." dedi. Hepsi onayladılar bu fikri. Pera ve Naz odun toplamaya gittiler. Ahmet ve Mehmet ise ateşi yakmak için bir şeyler arıyordu. Günün sonunda odunları getirip adanın en ortasına koymuşlardı. Bir sürü odun vardı ortada.

Mehmet ve Ahmet de Pera ve Naz'a odunları adanın en ortasına taşımakta yardım etmiş ve ateşi yakmada işe yarayacak şeyler bulmuşlardı. Mehmet bir tane odunun ucuna ufak bir kıvılcım verdi ve onu da odunların tam ortasına bıraktı. Fil kadar büyük bir ateş yaktilar. O sıra güçlü ve tanıdık bir ses geldi uzaktan. Uçak sesiydi bu! Ahmet, Naz, Mehmet ve Pera hemen ellerini sallayarak bağirmaya başladılar. Herkes artık kurtulduğunu düşünüyordu fakat bu düşünce uzun sürmedi. Uçak onları es geçti, fark etmemişti ateşi. Herkes hayal kırıklığına uğramıştı, enerjileri de kalmamıştı ama tam bu sırada bir mucize oldu. Bir anda havada gördükleri bir helikopter adaya doğru gelmeye başladı. Helikopter kumların üstüne yavaşça ve zarif bir şekilde indi. Helikopterden inen adam "Merhaba, benim adım Ali. Sizi, buradan geçen bir uçak görmüş, telsizden haber verdi. Ben arama kurtarma ekibinde çalışıyorum. Aileleriniz sizi çok merak etmişti, sizleri sağ salim gördüğüme çok sevindim." dedi.

Herkes helikoptere bindi. Sonunda güvendeydiler, evlerine gidebileceklerdi. Düşme tehlikesi yoktu bu helikopterin. Yoksa, var mıydı? Şaka, şaka... Mehmet ve tüm arkadaşları evlerine gitti, bugünü anımsayarak ne kadar da şanslı olduklarını düşündüler. Kurtulmuşlardı sonuçta...

Derin ERDEM

KORSAN GEMİSİ

Gemi dalgalar arasında batıp çıkarken Mehmet küpeşteye (gemi direğine) sıkı sıkıya tutundu. O güne dek gördüğü en şiddetli fırtınaydı bu. Geminin ani bir sarsılmasıyla kendini güvertede yuvarlanırken buldu. Şaşkınlık ve korku içinde başını kaldırdığı anda, bütün okyanus bir şimşekle aydınlandı. Geminin az ilerisinde gördüğü şeye inanamadı; bu, dev bir kayalıktı! Kaptan Mehmet ne yapacağını şaşırılmıştı, sonra gemideki diğer kaptanlara bu fırtınada yola devam edemeyeceklerini ve limana geri dönmelerini söyledi. Bu gidişle limana varmak bile imkânsız olacaktı, fırtına şiddetini daha da arttırmıştı derken Mehmet arkadan gelen bir korsan gemisi gördü.

Artık neyi düşüneceğini şaşırılmıştı. Fırtınayı mı, korsanları mı, dev kayalığı mı? Birkaç dakika düşündükten sonra fırtınanın sona ermesini bekleyip öyle harekete geçmeye karar verdiler ama dalgalar hâlâ onları dev kayalığa doğru sürüklüyordu. Artık dev kayalığa çok yaklaşmışlardı, ne yapacaklarını kimse bilmiyordu. Bir an fırtınanın şiddeti azalmaya başlamıştı o yüzden Mehmet Kaptan bu fırsatı kaçırmayıp müfredattan sağa gitmelerini istedi ve herkes dümeni tam hızla sağa çevirmeye başladı. İşe yaramıştı, herkes biraz da olsun rahatlamıştı çünkü en azından dev kayalığı atlatmışlardı ama asıl sorun arkalarındaki korsan gemisinin hâlâ peşlerinde olmasıydı.

Bu yüzden gemi daha da hızlanmaya başladı ama korsan gemisi o kadar hızlıydı ki Mehmet Kaptan'ın gemisinin hızı onlardan kaçmaya yetmiyordu. Sonra gemideki başka bir kaptan "Arkamızda bir tane daha gemi var!" diye bağırdı. Herkes daha da korkmaya başlamıştı, limana daha yarım saat vardı ve arkalarında iki

tane korsan gemisi vardı. Birkaç dakika sonra arkalarındaki korsan gemisi ortalıktan kaybolmuştu. Herkes bir terslik olduğunu anlamıştı ama neydi? Ama ikinci korsan gemisi hâlâ arkalarındaydı ve onlara çok yaklaşmıştı. Mehmet Kaptan o gemiyi daha dürbünle yakından bakmaya karar verdi sonra çok rahatladı ve "Arkadaşlar sakin olabilirsiniz, arkamızdaki bir dostumuzun gemisi, korsan gemisi değil." dedi. Mehmet Kaptan bunu deyince herkesin içi o kadar rahatlamıştı ki...

Birkaç dakika sonra fırtına iyice yavaşlamıştı ve limana doğru yollarına devam ettiler. Limana vardıklarında Mehmet Kaptan arkadaki gemideki kaptan arkadaşına çok teşekkür etti ve herkes yürüyerek evlerine gitti. Sonra bir ses geldi ve Mehmet "Bu ses annemin sesine benziyor." diye düşündü. "Mehmet uyan, sabah oldu, okula geç kalacaksın." diyordu ses. Mehmet bunların hepsinin bir rüya olduğunu anladı ve o günden sonra büyüyünce kaptan olmaya karar verdi. Yıllar sonra da gerçek bir kaptan oldu ve mutlu mesut yaşadı.

Ece SÖNMEZ

UMUT

Gemi dalgalar arasında batıp çıkarken Mehmet küpeşteye (gemi direğine) sıkı sıkıya tutundu. O güne dek gördüğü en şiddetli fırtınaydı bu. Geminin ani bir sarsılmasıyla kendini güvertede yuvarlanırken buldu. Şaşkınlık ve korku içinde başını kaldırdığı anda, bütün okyanus bir şimşekle aydınlandı. Geminin az ilerisinde gördüğü şeye inanmadı...

Yük gemisinde onunla beraber çalışan en yakın arkadaşı adeta denizde çırpınıyordu. 50 kişilik mürettebattan kimse olup bitenin farkında değildi. Muhtemelen gelen kuvvetli bir dalga yüzünden ayağı kayıp

kendini denizde bulmuştu arkadaşı. Bir hayal gördüğünü düşündü Mehmet. Gözlerini iyice ovuşturduktan sonra tekrar bakmayı denedi. Arkadaşı hâlâ oradaydı, hayata devam edebilmek için acı içinde mücadele veriyordu. Mehmet çok korkuyordu, mantıklı düşünemiyordu. Mehmet'in birden aklına harikulade bir fikir geldi. Açıkcası kendinden bu kadar iyisini beklemezdi.

Depoda acil durumlar için bulunan iki can simidi vardı. Aralarından bir tanesini kapıp denize doğru fırlattı. Arkadaşı ise atılan can simidine sıkıca tutundu, Mehmet arkadaşını bütün gücüyle gemiye doğru çekmeye başladı. Nihayetinde ikisi de gemideydi. Mehmet'in arkadaşı daha tam olarak ayılamamıştı. Mehmet hem kendini hem de arkadaşını sakinleştirmek

için battaniye ve sıcak bir kahve getirdi.

En yakın dostu olan Onur da yaşadıklarına inanmamıştı. Denizdeyken tüm ümidini kaybedip bir daha asla o güvertede Mehmet'le oturabileceğine inanmamıştı. Dondurucu Pasifik Okyanus'u suyunun içerisinde soğuktan adeta nefesi kesilmişti. Buldukları yük gemisinde kıtalar arası malzeme taşıyorlardı ve bunu her sene iki defa yapıyorlardı. İlk defa böyle bir durum yaşanmıştı.

İkisi de elli yaşlarında tecrübeli denizcilerdi. Onur'un hayatı ümidinin kesildiği anda eline uzanan can simidi sayesinde kurtulmuştu. Aslında son noktaya kadar direnmenin ve umudunu kaybetmemenin ne kadar önemli olduğunu tam da o anda anladı.

Elif GALİBA

MEHMET'İN MACERASI

Gemi dalgalar arasında batıp çıkarken Mehmet küpeşteye (gemi direğine) sıkı sıkıya tutundu. O güne dek gördüğü en şiddetli fırtınaydı bu. Geminin ani bir sarsılmasıyla kendini güvertede yuvarlanırken buldu. Şaşkınlık ve korku içinde başını kaldırdığı anda, bütün okyanus bir şimşekle aydınlandı. Geminin az ilerisinde gördüğü şeye inanamadı... Mehmet'in bulunduğu geminin tam karşısında bir korsan gemisi durmaktaydı. Bu gemi filmlerde gördüğü, kitaplarda okuduğu ihtişamlı ve ürkütücü korsan gemilerine benziyordu. Yirmi yaşındaki Mehmet çok korkmuştu. Babasının yanına gidip gördüğünü ona hemen anlatmak istiyordu. Mehmet'in babası bir balıkçıydı.

O gün sabah erkenden büyük oğlu Mehmet ve küçük oğlu Ahmet ile balığa çıkmıştı. Yeterince balık tattuktan sonra evlerine dönerken büyük fırtına yakalanmışlardı. Gördüğü ürkütücü gemiyi babasına ve kardeşine göstermek üzere içeriye girmeye çalıştı. Bu sırada dalgalar biraz küçülmüş, rüzgâr hafiflemişti. Babası ve kardeşi Mehmet'in anlattıklarını duyunca kendilerini hemen güverteye attılar. Karşılarında gerçekten de bir korsan gemisi durmaktaydı. Onlar şaşkın bir şekilde gemiye bakarken fırtına dinmişti.

Mehmet küçüklüğünden beri korsan hikâyelerine bayılırdı ve korsan gemileri onun hep ilgisini çekerdi. Bundan dolayı gemiye çıkmayı çok istedi. Babası ise bunun tehlikeli olabileceğini söyledi. Babasının tüm ikazlarına rağmen suya atladı ve hızlıca yüzerek gemiye çıktı. Gemide onu karşılayan gerçek korsanlar vardı. Mehmet çok korkmuştu, hepsinin elinde gerçek silahlar vardı. Korsanlardaki şaşkın ve korkmuş ifadeye bir anlam veremedi. Mehmet korsanlarla konuşunca onların kendilerini Osmanlı sularında olduklarını sandıklarını anladi. Mehmet onlara artık Osmanlı Devleti'nin

olmadığını ve 2021 yılında olduklarını anlattı. Korsanlar ise 1680 yılında olduklarını iddia ettiler. Mehmet korsan gemisinin bir zaman yolculuğu yaptığını anladi. Bu sırada Mehmet'in babası ve kardeşi endişe ettiler ve Mehmet'e seslendiler. Mehmet güverteye çıkıp ve güvende olduğunu söyledi ama korsanların onu bırakmaya niyeti yoktu. Mehmet'in 2021 yılında bulduklarını söylemesine inanmadılar ve onu rehin aldılar.

Bu durumu gören baba ve kardeş onu bu tehlikeden kurtarmak için bir plan yaptılar. Mehmet ise korsanların elinden kurtulabilmek için ne yapması gerektiğini düşünüp durdu. Gece herkes uyurken kaçmayı denedi, tam o sırada gemide kardeşini ve babasını gördü. Etrafına bakınca korsan gemisinde değil kendi gemilerinde olduklarını fark etti. Babası ve kardeşi onu izlemekteydiler. Mehmet onlara korsanların nerede olduğunu ve nasıl buraya geldiğini sordu. Babası ise korsan gemisinin olmadığını fırtınada güvertede yuvarlanırken başını direğe çarptığını söyledi. Mehmet yaşadıklarının bir rüya olduğunu anladi ve baygın kaldığı süre boyunca gördüğü rüyayı anlattı. Rüya da olsa bir korsan macerasının içinde yer aldığı için mutlu bir şekilde evine döndü.

Derev BERBERYAN

BAHÇEDEKİ KOVBOY MACERASI

Yemyeşil bir ormanın derinliklerinde kurulmuş fakir, sade ve şirin bir köy vardı. Bu köyün merkezinde büyük, bebek mavisi, insana huzur veren güzel bir ev vardı. Bu ev; köyün sinirli, sert muhtarı Ali Bey'e aitti. Bu evden her zaman yüksek sesler gelirdi. Bu sesler ya muhtarın karısı Melahat ya da büyük oğlu Fikret ile

bağışmalarıydı ya da küçük çocukları Kemalettin'in tatlı ağlama sesleriydi. Bir pazar sabahı Melahat Hanım ve Ali Bey şaşaalı bir düğüne eski püskü bir arabayla gitti. Bunun sonucunda Fikret'in Kemalettin'e göz kulak olması gerekti.

Abisi kardeşini hiç ama hiç sevmediği için bu durumdan kaçmanın bir yolunu bulabileceğini düşünerek ona bakmayı kabul etti. Fikret, Melahat Hanım ve Ali Bey gittikten sonra baş köşeye oturup televizyondaki bir haber kanalını

açtı. Buradaki yalan haberleri duymak onu bunaltıyordu. Fikret televizyon izlerken Kemalettin babasının doğum gününde aldığı kamyonetler ile oynuyordu. Ancak yalnızca kamyonetleri sürmüyor, onları bağıra bağıra konuşturuyordu. Fikret, sinirden köpürecek duruma gelmişti. Artık bu sese dayanamıyordu.

Paçaları sıvadı ve öfkeyle Kemalettin'in oyuncaklarını elinden aldı. Kemalettin'in yüreği parçalandı. Ağabeyi daha önce hiç bu kadar ileri gitmemişti. Ağabeyinin onu sevmediğini biliyordu ama bu kadarını da beklemiyordu. Bu kırık kalp ile oturup ağlamaya başladı. Ağlama sesi ile bütün mahalle çalkalandı. Fikret onu susturmak için bir yol aramaya başladı. Birden aklına babası ile eski günleri geldi. Eskiden babası fakirlikten ona oyuncak alamadığı için kendisini bir at yerine koyup sırtına oğlunu alırdı ve bir hayali kovboy macerasına atılırlardı. Bunun aynısını kardeşi Kemalettin ile yapıp olayı tatlıya bağlamaya karar verdi. Odasından kovboy şapkasını aldı ve çömelipt sırtına Kemalettin'i aldı.

Daha sonra ona, "Kemalettin, harika bir kovboy macerasına atılmaya hazır mısın bakalım?" diyerek hüzün dolu yüzüne bir minik tebessüm koyuverdi. Bahçeye çıkıp harika bir kovboy macerasına atıldılar. Melahat Hanım ve Ali Bey onları bu hâlde görünce çok şaşırdılar ama böyle iyi anlaşmalarına da çok ama çok sevindiler. O günden sonra Fikret kardeşinin kıymetini bildi ve onu çok ama çok sevdi. Artık onlar için yeni bir gün, yepyeni bir kovboy macerası demektir.

Elif AYDIN

AYŞE HANIM'IN KÜÇÜK OYUNU

Ayşe Hanım'ın kızları Sinem ve Burcu annelerinden bir sürü oyuncak, kıyafet, eşya gibi şeyler isterlerdi; Ayşe Hanım da çocuklarını kırmamak için parasının yettiği kadarını çocuklarının isteklerine harcar; ayı, geri kalan maaşı ile ödemeye çalışırdı çünkü Ayşe Hanım'ın maaşı sadece bir ayı karşılayabilecek kadar azdı. Burcu ve Sinem bunu farkında olmalarına rağmen annelerinden hep bir şeyler istemeye devam eder, hiç durmazlardı.

Aradan yedi yıl geçmişti, artık Burcu ve Sinem büyümüşü fakat hiçbir şey değişmemişti. Birkaç ay sonra Ayşe Hanım kızların odasına hüznle girdi ve "Merhaba kızlar." dedi hüznü bir sesle. "Artık param ciddi anlamda bitti, geçinmemiz için bazı eşyalarımızı satmalıyız." dediğinde kızlar umursamadı. Bunu annelerinin onların bir şeyler istemesinler diye uydurduğunu düşündüler.

Ayşe Hanım odadan çıktı, Sinem bir süre sonra salona geldi ve annesine "Anne arkadaşımın konuşuyordum, bana son model telefon aldığını söyledi, sen de al." diye emretti. Ayşe Hanım "Kaç lira bu bahsettiğin telefon?" dedi ve Sinem hiç duraksamadan miktarı söyledi. Zavallı kadıncağz ne diyeceğini bilemedi ve ağzından çıkan tek cümle "Senin zaten güzel bir telefonun var, o sana yeter." oldu. Sinem annesine onu azarlarçasına "Olmaz! Ben o telefonu istiyorum!" diye bağırınca Ayşe Hanım'ın sabrı taşı ve "Odana git geliyorum!" dedi. Sinem odasına gitti ve Burcu'ya olanları anlattı; doğal olarak Burcu, Sinem'e hak verdi. Bir süre sonra Ayşe Hanım geldi ve derin bir konuşma yapacakmışçasına "Bakın çocuklar, daha önceden de dediğim gibi param artık sınırlı, size artık her istediğinizi alamam, biraz daha kontrollü olmalısınız." dedi. Burcu araya girdi ve ağlıyormuş gibi yaparak

"Ama anne bu haksızlık, İdil'in son model telefonu oluyor da bizim niye olmuyor!" dedi. Ayşe Hanım devam etti "Herkeste olan şey sizde de olacak diye bir şey yok, İdil ateşe atlasa siz de mi atlayacaksınız?" diye azarladı kızını. "Artık sizin yaptıklarınız rica etmekten çıktı, paramızın azalmasının nedeni sizin aç gözlü olmanız!" dedi ve odadan kapıyı çarparak çıktı. Kızlar birbirlerine baktılar ve düşündüler.

Bunu kabullenemediler, akşam yemeğine kadar tek kelime etmediler. Sonunda akşam yemeği vakti geldi ve ailecek masaya oturduklarında Sinem "Anne başka bir yemek yapsana." diye emretti tekrar. Ayşe Hanım cevap olarak "Önünde ne varsa onu yemelisin, sadece pilav ve azıcık fasulye ile doymayı bilmelisiniz." dedi. Burcu ve Sinem yemeklerine bakarak bir kaşık aldılar, çok acıktıklarından tüm tabağı yediler, annelerinden daha fazla istediklerinde annelerinin yanıtı "Daha fazla yok, yemek yemek

için maaşımı almamı beklemeliyiz." diye söyleyince Sinem "Bankadan para çeksene?" dedi. Ayşe Hanım "Çekemem sonra nasıl geri öderim?" diye hüznü bir sesle konuştu. Kızlarına "Kendinizi benim yerime koyun." diyerek yatağına gitti. Burcu ve Sinem bunu denedi. Gerçekten de çok kötü hissettiler kendilerini ancak o zaman anladılar annelerinin durumunu.

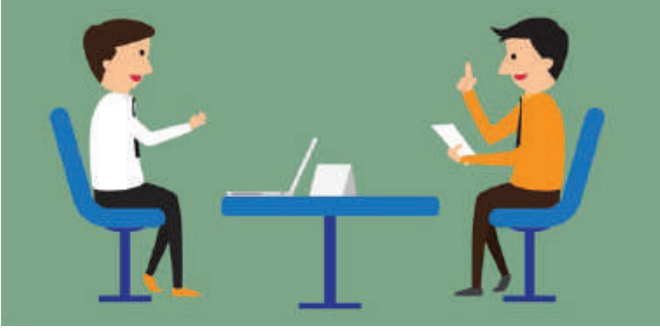
Sabah olunca Ayşe Hanım'dan hemen özür dileyerek yerde ağlamaya

başladılar. "Anne nolur bizi affet, hepsi bizim suçumuz, çok açgözlü davrandık ve bunun sonunun geleceğini hiç düşünmedik." diye hüngür hüngür ağladılar. Ayşe Hanım yere eğildi, çocuklarını kucakladı ve kulaklarına "Aslında maddi durumumuz gayet iyi, bu size farkındalık yaratmak için küçük bir oyundu." diye fısıldadı. Çocuklar ayağa kalkarak annelerine sıkıca sarıldılar ve "Çok teşekkür ederiz anneciğim, bir daha asla aç gözlü olmayacağız." dediler. Gerçekten de hayatlarına isteklerinden çok ihtiyaçlarına önem vererek devam ettiler.

Begüm TOKER

ŞAKA

En iyi okullardan yeni mezun olmuş, gözü yükseklerde olan bir genç iyi ve dolgun maaşlı bir iş bulmaya can atıyormuş. Sonunda kendisine uygun olarak gözüne kestirdiği bir iş için başvuruda bulunmuş. Görüşmeye

çağrılmış; görüşme esnasında yönetici sormuş:

– Peki, beklentilerin ne? Seni ne tatmin eder?

Genç saymaya başlamış:

– Öncelikli olarak bir araba istiyorum, ayrıca şu an yaşadığım dairenin kirası biraz fazla. Çok lüks bir sitede yaşıyorum. Eee ne de olsa aslan yattığı yerden belli olur. Onu da şirketin karşılaması iyi olur. Maaş olarak da öyle atla deve değil, istediğim 30 bin TL yeterli olur. Şirket yöneticisi dinler ve:

– Biz sana son model bir Range Rover ve Tarabya’da deniz manzaralı bir villa vereceğiz, ayrıca bizim bu pozisyon için planladığımız maaş 50 bin TL, biz üçe beşe bakmayan bir şirketiz, demiş.

Gencin gözleri fırlamış:

– Şaka yapıyorsunuz, demiş.

Şirket yöneticisi de altında kalmayarak yapıştırmış:

– Önce siz başlattınız.

POZİTİF HABER

İş seyahatinden dönen adam vakit kaybetmeden evden haberler almak için havaalanından uşağını arar.

– Nasıl, her şey yolunda mı?

– Yolunda beyim. İyi insan lafın üstüne gelir. Ben de tam sizi konuşuyordum. Küreğin sapı kırıldı, şu anda onu tamir ediyorum.

– Neden kırıldı?

– Köpeğinize mezar kazarken zorlamıştım, ondan kırıldı.

– Neeee!

– Köpeğim mi öldü?

– Maalesef havuza düştü, görünmez kaza işte.

– Benim köpeğim çok iyi yüzerdi, havuzda nasıl ölür?

– Havuzun suyunu boşaltmıştık, atlayınca betona çakıldı.

– Havuzu yeni doldurmuştuk, neden boşalttınız?

– İtfaiyeciler evdeki yangını söndürürken ilave suya ihtiyaç duydular.

– Neeee! Evde yangın mı çıktı?!

– Evet efendim. Annenizin vefatı dolayısıyla taziyeye gelenlerden biri yanık sigara bırakmış.

– Annem mi öldü? Yahu annem 3 gün önce sapasağlamdı.

– Haklısınız da yatan ölmez eceli gelen ölür. Eve gelen hırsız görünce kalbine inmiş.

– Sende hiç pozitif bir haber yok mu adam?

– Var efendim. Hani siz gitmeden Corona testi yaptırmıştınız ya... Sonucu geldi, pozitif.

Derev BERBERYAN

ADI BİLİNMEZ

Kötü bir şey var içimde ama adı bilinmez,
Ortamlarda, meclislerde sözü edilmez,
Günler geçse bile hiç bahsedilmez,
İsim koysalar buna kimseler gülmez.

Belki öyle açıklanmaz bir şeydir,
Herkes belki bu acıyı çekmektedir.
Üst üste geldi onca fikir,
Ama bunları konuşmanın
Ne zamanı ne de yeridir.

"Orhan Veli Kanık'ın 'Değil' adlı şiirinden
esinlenilmiştir."

Mehmet Kaan BAŞAR

KARŞINIZDA

Biri doğar ve biri ölürken
Biri kararır ve biri aydınlanırken
Biri mutlu ve biri mutsuzken
Hayatın her türlüşü karşınızda.

Biri hızlı ve biri yavaşken
Yaşama kimisi renkli bakarken
Biri başarır ve biri kaybederken
Hayatın her türlüşü karşınızda.

"Orhan Veli Kanık'ın 'Hayat Böyle
Zaten' adlı şiirinden esinlenilmiştir."

Mehmet Kaan BAŞAR

RÜYA

Tür tür, çeşit çeşit, muazzam ağaçlar
Her birinde var soyut dallar.
Sanki bir resim bütün bunlar,
Dans eden yapraklar
Rüzgârda sallanıp dururlar.

Yemyeşil, uçsuz bucaksız
Sıklımadan kırk yıl bakarsınız.
Çimlerin arasında renkli çiçekler,
Durmadan gülümserler

Sanki bir şölenin ortasında,
Eğlence ile yan yana,
Hep birlikte güneşin altında,
Hafif bir meltem esiyor bir yanda,
İşte muhteşem bir hava.

Yerde upuzun çimler
Rüzgârda birbirlerine sürtünürler.
Yandan bir nehir geçer,
Su sesi kulağına gelir.
İşte buna "doğa" denir,
Müthiş bir uyum içindedir.

Yağmur İNAL

ODADAKİ HAPSİM

Ben bir tabloyum. Bütün gün meşe ağacından yapılmış, kırmızı örtülü kuş tüylü yastığı olan yatağa bakıyorum ve yanımdaki beyaz arka planlı kadın tablosu ile sohbet ediyorum. En çok merak ettiğim de pencerenin solundaki bembeyaz tablo. Saatler boyunca o tabloya bakarım ama ne olduğunu anlayamam. Yatağın hemen arkasında duran gün batımlı, ısıllı ışıl parlayan ferah manzara resminde olmak istemişimdir hep. Tek hayalim sadece bir gün yarı saydam, sarı camlı, simsiyah çerçeveli pencerenin yanı sıra odanın dışına çıkıp gerçek dünyayı görmek ve eminim o manzara tablosundan daha güzel yerler vardır.

O kadar açım ki şu tablonun dışına çıkıp o kahverengi ahşaptan yapılmış komodinin üzerindeki çikolatalı kurabiyeleri yemek isterim. En çok hoşuma giden şey ise odadaki çoğu şey gibi ahşaptan yapılmış, askıda duran, kırışmış kot ceketlerdir. Özellikle o kollarındaki yamalar çok hoşuma gidiyor. Oradaki mavi pullu, antika çaydanlığın hep benim olmasını isterdim çünkü çok hoş ve görkemli duruyor. Duruyor, dedim de ben yine burada durmaya devam edeyim en iyisi.

Berk YÜCEL, Elif AYDIN, Defne ÇAKILCI

GERÇEK Mİ RÜYA MI?

O gün kasabada gezinirken gözüme eski püskü bir ev çarptı. Daha önce bu evi hiç görmemişim. Çok ürkütücüydü. Merak ettim ve içeri girmeye karar verdim. İçeride beni yırtık pırtık bir koltuk karşıladı. Sonra sanki gökyüzü renginde masmavi bir kapı gördüm. İçeri girdim. İçerisi evin diğer bölgelerine benzemiyordu. Daha düzenliydi, hatta çok düzenliydi. Odayı incelemeye başladım.

Bu oda bana çok tanıdık geliyordu, sanki benim odamış gibi. Duvarda çerçeveler gördüm. İçlerinde fotoğraflar vardı. Aynı vesikalık çekilen fotoğraflar gibi ciddi ciddi durmuşlardı. Bu adam kimdi? Odayı inceledikçe daha da meraklanıyordum. Bu oda bana bir resmi anımsatıyordu ama gerçektir. Çerçevelerin altında sarı renkli iki kâğıt asılıydı. Üstlerinde bir şeyler yazıyordu ama hiç anlaşılır biçimde değildi. Okumaya çalıştım, fakat sadece "V" harfini okuyabildim. O sırada yatağın arkasında asılı bir iki parça kıyafet gördüm. Onlar da mavi rengindeydi. Yine masmavi. Bir ceket elime aldım. Fazla tozluymuştu.

Kırk yıl boyunca burada hiç temizlenmeden kalmış gibi. Ceketini yerine bıraktım. Ceketin hemen üstünde bir tablo gördüm. Bu odanın

sahibi çok iyi resim çiziyor olmalıydı. Belki resmin arkasında veya herhangi bir yerinde tarih isim gibi şeyler yazar merakıyla tablonun sağına, soluna baktım ancak hiçbir şey yazmamaktaydı. Sehpaye yöneldim. Ahşaptan yapılmış orta boyda bir sehpa... Üzerinde bir sürahi ve boya fırçaları vardı. Ben de resimlerle çok ilgilenirdim. Daha sonra bir anda kapı çaldı. Çok ürkütüm. İçeri bir adam elinde sopayla girmişti. Bir baktım ki o ünlü biri ve benim çok sevdiğim ressam Van Gogh'du. Herhalde beni hırsız sanmıştı. Gördüklerime inanmamıştım. Çok mutluydum ama o sırada birden gözlerimi açtım. Meğerse her şey rüyaymış. Oysa ki çok mutlu olmuşum.

Elif GENCER, Mina TOK, Tuna GORALI

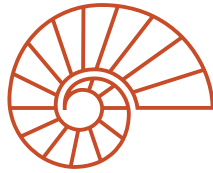
TOHUM

Sinan BEZEL

Atlas ARIBURNU

KOÇ OKULU
İLK · ORTA · LİSE

VKV Koç Özel İlkokulu, Ortaokulu ve Lisesi
Tepeören Mahallesi Eski Ankara Asfaltı Caddesi
No: 60 Tuzla 34941 İstanbul, Türkiye
www.koc.k12.tr